CAROLE DEAN

Dinastia

ALCRIS

Capitolul 1

- Şi dacă îţi afirm că nu mai sunt îndrăgostit de tine, vei înceta să fugi si te vei întoarce acasă?

Brenda înţepeni pe stânca pe care stătea. Chiar si pescăruşii care ţipau zgomotos deasupra valurilor părură să tacă, ca şi cum simţeau încordarea bruscă a tinerei care, abia acum câteva clipe, desena liniştită pe caietul ei frumuseţea zborului lor deasupra apelor liniştite ale mării Islandei.

Nathan... Ea îi cunoştea vocea din memorie, fiindcă o auzise exprimând atâtea emoţii diferite! In această clipă, timbrul bogat în accent canadian avea o intonaţie uşor ironică. Nathan fusese pe rând, fratele, adversarul, cel care o chinuia şi în cele din urmă, amantul ei. Astăzi, avea în faţă un duşman, judecând după tonul său.

De ce venea s-o caute acum, la mai mult de un an de când fugise? Fiindcă fugise pur şi simplu cu şaisprezece luni în urmă, ajungând în grabă în Anglia, de parcă l-ar fi

avut pe diavol pe urme! De fapt, prima dată când îl văzuse pe Nathan Wade, i se păruse diabolic cu frumuseţea sa virilă si neliniştitoare si privirea cenuşie umbrită pe jumătate de pălăria Stetson şi care ştia atât de bine să citească în ea.

înainte de a-l cunoaşte, Brenda nu văzuse cow-boy decât la cinematograf, unde cei buni se distingeau prin pălăriile lor deschise la culoare şi cei răi prin cele negre. Totuşi, nu fusese nevoie să vadă pălăria neagră a lui Nathan pentru a ghici că aparţinea unei rase de aventurieri şi în secolul trecut, ar fi făcut precis parte din cei din afara legii, nemiloşi, cu inima rece şi iuţi la trăgaci. în acest secol, când cucerirea Americii se terminase, Nathan se mulţumea să conducă un ranch în Canada, unde strămoşii lui se instalaseră în căutarea pământurilor virgine. Familia Wade poseda acum teritorii imense şi se bucura de o putere considerabilă în ţara de adopţie.

După exemplul fratelui său, care se căsătorise cu sora Brendei şi al cărui întâi copil trebuia să se nască peste două luni, şi Nathan încercase s-o posede, pe ea, Brenda, pentru a asigura perenitatea dinastiei Wade.

Era ciudat ce rezerva soarta uneori celor care se aşteptau mai puţin... Până la doisprezece ani, Brenda cunoscuse o copilărie fericită în Anglia, alături de sora ei mai mare, Leslie, şi de mama lor, Anna, fără să sufere deloc de absenţa bărbatului iresponsabil care era tatăl lor, un tată care nu acceptase niciodată cea mai mică

piedică în viaţa lui şi nu rămăsese fidel mai mult de două luni soţiei şi celor două fetiţe pe care i le dăduse. Divorţul părinţilor nu le afectase pe copile atunci, una în vârstă de unsprezece ani şi alta de treisprezece, care avusese tot timpul să se obişnuiască să nu-şi vadă decât foarte puţin tatăl. Dar altceva s-a petrecut prin năvălirea în viaţa lor a lui Patrick Wade, un an mai târziu, când bogatul crescător de animale, pretinsese ca Anna şi fetele ei să vină să trăiască în Canada, cu el, în rachul pe care îl avea, în apropiere de Calgary.

Destul de ciudat, dar Andrew Jordan se arătase ferm şi hotărât pentru prima oară în viaţa lui: nu voia deloc ca fetele lui să părăsească Anglia.

Dar bărbatul de caracter care era Patrick Wade nu era obişnuit să i se reziste şi, după multă vreme, îl convinsese, ajungând în Canada în compania noii sale familii.

In patria lor nouă, doi fraţi vitregi aroganţi le aşteptau pe cele două fetiţe, fii din prima căsătorie a lui Patrick. Erau deja bărbaţi, Nathan avea douăzeci şi şase de ani şi Grant douăzeci şi trei şi nu arătaseră multă îngăduinţă faţă de micile englezoaice proaspăt sosite în familie.

Şi iată, acum patru ani, Grant şi Leslie se îndrăgostiseră brusc unul de altul şi în ochii Brendei, care nu iubea familia Wade, asta apăruse ca o trădare. Şi când Nathan se interesase de ea în urmă cu şaisprezece luni, fugise cât mai repede posibil ca să-i

scape. Se părea totuşi că fuga ei ajunsese la capăt. Dacă te luai după ce spunea Nathan acum, el nu mai dorea să se însoare cu ea. In fond, ştiuse întotdeauna că nu o ceruse în căsătorie din dragoste.

Aruncă o privire dezamăgită vastei întinderi masive de la picioarele ei, strălucind în soarele estival, conştientă în fundul sufletului de prezenţa apăsătoare a lui Nathan în spatele ei. Escaladase faleza pentru a se instala pe această stâncă şi a face schiţe în singurătatea acestui decor grandios şi sălbatic totodată, de o frumuseţe aspră şi neobişnuită. Adora Anglia şi, chiar după ce petrecuse şase ani în Canada, se simţise imediat acasă, când debarcase la Londra pentru a-şi face studiile, în urmă cu patru ani. Nu avea intenţia să se întoarcă în Canada, nu acolo era „casa ei“, în ciuda a ceea ce pretindea Nathan.

Plecând ochii, începu să-şi aranjeze foile de desen. Va fi timp să întoarcă faţa pentru a se regăsi nas în nas cu Nathan, după şaisprezece luni!

- Brenda!

Nu mai era nici urmă de glumă în vocea lui Nathan şi tonul lui era dur, trădându-i nerăbdarea.

Nu avea de ales decât să-l înfrunte, altfel era în stare să vină s-o caute. Pregătindu-se cât putea de bine pentru confruntarea care se anunţa, se ridică încet. Trupul ei subţire şi graţios, îmbrăcat în blugi şi un tricou, se reliefa pe fondul mişcător al mării, înconjurat de masa somptuoasă a părului ei negru care-i ajungea

până la brâu şi ochii ei de smarald îl căutară pe Nathan. Silueta lui înaltă o domina, ascunzându-i soarele.

Inspiră profund şi clipi pentru a lăsa ochii să se obişnuiască treptat cu strălucirea soarelui. îl vedea acum pe Nathan mai bine. Stătea în umbră, dar îi cunoştea pe dinafară fiecare trăsătură a feţei frumoase şi virile, părul la fel de negru ca al ei, ochii de un verde de gheaţă, nasul lung şi drept, pomeţii înalţi şi reliefaţi, gura cu model perfect unde nu apăreau decât zâmbete cinice şi bărbia pătrată care-i trăda aroganţa. Cu haina aruncată neglijent pe umăr, stătea în faţa ei cu nonşalanţă şi i se păru imens.

Se observară un lung moment şi ochii lui Nathan se îngustară întâlnind privirea sfidătoare a tinerei.

Găsea oare că se schimbase după despărţirea lor? Din partea ei, avea impresia că-l părăsise în ajun, într-atât era conform cu amintirea pe care i-o păstra, şi îi părea la fel de aspru ca întotdeauna! Ştia că ea rămăsese aceeaşi în timpul celor şaisprezece luni, cu excepţia poate a părului care-i crescuse şi care, acum, mângâia graţios ovalul perfect al feţii sale, în ritmul brizei uşoare.

- Nu fug deloc, articulă ea ferm, cu vitejie. Şi sunt perfect fericită unde sunt!

- Nu mă împiedică să gândesc că situaţia ta pe această stâncă este oarecum precară, o ironiză el cu o voce tărăgănată, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să ajungă pe pământ ferm.

Consideră această mână ca un şarpe gata să o atace şi, strângându-şi mapa cu desene, sări sprintenă lângă el. Noroc că avea pantofi plaţi! Abia îi ajungea până la umăr.

Păstrând distanţa, îşi dădu capul pe spate pentru a-l privi.

- Cum m-ai găsit? întrebă ea.

- M-am dus la casa unde te-ai instalat şi prietenul tău mi-a spus unde erai, replică el, aruncându-i o privire glacială.

- Ce este, Nathan? Prietenii mei sunt suficient de bine pentru tine? aruncă ea cu dispreţ.

- Cine? Iubitul tău, replică el, plin de venin.

- Cu cine ai vorbit? făcu ea sec.

- Cred că mi-a spus că-l cheamă Nick, răspunse el ridicând din umeri.

Ea îi zvârli o privire duşmănoasă, urându-l mai mult ca niciodată pentru ceea ce îndrăznea să creadă.

- Se întâmplă ca acea Carolyn să fie prietena mea şi Nick Baneroft logonicul ei, rosti ea rece.

- Ce libertinaj din partea ei! se strâmbă el.

- Oh, tu.

- Ar fi mai prudent să evităm certurile aici, riscăm să ne prăvălim de pe faleză.

- Atunci, evită să emiţi ipoteze îndoielnice! strigă ea, furioasă.

- Voi încerca. Dar ce trebuia să cred, după tine, văzându-l pe acel tânăr deschizându-mi uşa?

După ce ea trecuse de adolescenţă, Nathan, care până atunci nu-i acorda nici o atenţie, se metamorfozase brusc într-un frate mare protector şi vigilent, supraveghind în special anturajul masculin al fetei. Dar asta o agasa când era mai mică, acum era de-a dreptul enervată. Chiar dacă Nick fusese iubitul ei, nu vedea ce-l priveşte acest lucru pe Nathan! La douăzeci şi doi de ani, n-avea nevoie de această gardă de corp sufocantă.

- Ai fi putut să te interesezi! rosti ea cu ochii verzi scăpărând de mânie.

O scurtă clipă, privirile lor se înfruntară. Apoi, scoţând un oftat, Nathan îşi trecu o mână obosită prin păr. La treizeci şi şase de ani, îl purta în continuare un pic prea lung, ceea ce îndulcea ciudat frumuseţea virilă a feţei lui.

- Nu sunt aici ca să vorbesc despre iubiţii tăi.

- Şi în acest caz, ce faci aici? îl întrebă ea iritată, smulgându-i mapa de desene din mâini, înainte de a o porni pe poteca ce ducea la căsuţă.

- Leslie l-a părăsit pe Grant şi am motive să cred că va veni să te vadă.

împietrită de veste, ea se opri de parcă ar fi fost lovită, apoi se întoarse. El nu se mişcase şi silueta lui înaltă se contura pe fondul mării.

- Leslie l-a părăsit pe Grant? Repetă ea, nevenindu-i să creadă.

- Da, de trei zile. Se pare că nu eşti la curent, oftă el.

Leslie să-şi abandoneze soţul pe care-l adora? Era

de
neînchipuit! Ea renunţase la un strălucit viitor profesional din clipa în care el o ceruse în căsătorie şi nu păruse niciodată să-şi regrete decizia. Se căsătoriseră cu trei luni înainte ca părinţii lor să moară într-un accident de avion şi ea părea că se adaptase admirabil noii ei vieţi de soţie de crescător de vite în cursul celor ultimi patru ani.

- Nu-mi vine să cred, spuse Brenda scuturând din cap. Leslie nu este în stare de un asemenea lucru!

- Totuşi, este adevărat.

- Dar de ce?

- S-au certat, îi explică Nathan ridicând din umeri. Nu mă întreba din ce cauză, Grant nu a vrut să-mi spună nimic.

- Ai spus că o să vină aici. ?

- A făcut o rezervare pentru un zbor spre Anglia acum două zile.

- înseamnă că este la Londra! gemu ea.

- {tiu doar că a făcut o rezervare, o corectă el. Compania aeriană nu a vrut să-mi confirme dacă a luat efectiv avionul.

- Nu a vrut sau nu a putut? îl zeflemisi ea.

- Nu a vrut, repetă el cu o blândeţe ameninţătoare. Din motiv de securitate, îmi imaginez. Brenda, chiar crezi că este momentul să discutăm despre ce se poate şi nu se poate cumpăra cu banii Wade?

Ea simţi că se înroşeşte fără să vrea. într-adevăr, de

multă vreme cunoştea puterea numelui şi a averii Wade şi, chiar după atâta timp, simţea în continuare amărăciunea.

înghiţi în sec.

- Dacă Grant nu a vrut să-ţi dea explicaţii, de ce n-a venit el însuşi s-o caute pe Leslie? întrebă ea cu o voce răguşită.

- Mai întâi, fiindcă nu suntem siguri că eşti aici. Si apoi, dacă ea se răzgândeşte şi hotărăşte să se întoarcă acasă, Grant vrea să fie acolo.

- S-o aştepte. i-o tăie ea pe un ton sarcastic.

Un acces brusc de mânie aprinse privirea lui Nathan.

- Auzindu-te, s-ar crede că el ar urma să-i aplice o corecţie!

- Pentru că a ÎNDRĂZNIT să-l părăsească? îl persiflă ea cu duşmănie. Este o posibilitate.

- Nu face pe proasta când nu eşti, rosti el cu duritate. Nu cred că se poate rezolva indiferent ce, prin fugă. Dar mă îndoiesc că fratele meu ar ridica mâna la o femeie însărcinată în şapte luni.

- Dumnezeule, îi uitasem starea! gemu tânăra. Doamne, unde poate fi? adăugă ea neliniştită.

- După toate posibilităţile, dacă a luat acel avion, n-a reuşit să-ţi convingă gazda să-i spună unde eşti.

- Contrar ţie. murmură ea sec.

- Brenda.

- Scuză-mă, se strâmbă ea. Forţa obişnuinţei, îmi imaginez.

- Văd!

- M-am scuzat, nu?

El o fulgeră cu privirea.

- Şi crezi că asta rezolvă totul?

Conştientă de sensul dublu pe care el îl împrumuta cuvintelor, ridică din umeri.

- Credeam că erai mai presus de toate acestea! remarcă ea, evitându-i privirea scrutătoare, ştiind cât de umilit trebuie să se fi simţit după fuga ei, cu un an în urmă.

- Toate acestea? repetă el cu răceală. Ce se întâmplă, Brenda? Nu eşti în stare să foloseşti cuvântul „dragoste?"

- Precis nu în ceea ce te priveşte! răspunse ea sfidător.

O sclipire ameninţătoare apăru în ochii goi ai lui Nathan.

- în acest caz, este mai bine să fiu mai presus de toate acestea, cum speri, altfel aş fi fost rănit al naibii de tare de atitudinea ta, nu crezi?

Doar ideea de a reuşi să ajungă la inima insensibilă a acestui bărbat era atât de inimaginabilă, încât Brenda îşi înăbuşi un rânjet amar.

- Ai încercat la hotelurile din oraş? îl întrebă ea, dorind să deturneze conversaţia spre subiectul care o preocupa.

La ce ar servi să înceapă o polemică asupra a ceea ce se petrecuse acum şaisprezece luni, când ea nu se

întorsese la Calgary odată studiile terminate, când ştia că el o aşteaptă? Totul era de domeniul trecutului şi nu regreta nimic.

- La cele principale, da, dar nu se afla acolo, nici sub numele de Wade, nici sub cel de Jordan. Asta înseamnă că dacă este la Londra, nu ţine să fie găsită pe moment. Oricum, ori că este aici sau în Canada, va sfârşi prin a te contacta. Surorile Jordan nu vor fi întotdeauna solidare?

Deşi nu se întorsese în Canada de un an, Brenda fusese întotdeauna în relaţii cu sora ei, telefonându-i regulat şi scriindu-i din când în când. Nu vrusese niciodată să aibă cel mai mic contact cu Nathan şi Leslie îi promisese să nu-i comunice acestuia adresa ei. Si atunci, cum naiba o găsise?

- Grand şi cu mine am aruncat o privire la unele dintre scrisorile tale, ascunse cu grijă de sora ta, reluă el cu o voce tărăgănată, drept răspuns la privirea ei acuzatoare.

- Mi-ai citit scrisorile? gâfâi ea, scandalizată.

- Nu, ripostă el pe un ton acru. Si totuşi, aveam dreptul! Nu mi-ai promis când ai plecat că te căsătoreşti cu mine?

- Ti-am spus pur şi simplu că voi reveni în vacanţă şi că vom discuta! îl corectă ea cu vehemenţă. Dar, după cum vezi, am hotărât că nu merită oboseala.

- Nu crezi că ar fi fost mai cinstit din partea ta să te

întorci să mă informezi personal?

Ea nu avusese curajul să-l revadă, temându-se să nu o tragă în patul lui, cum mai făcuse o dată. Dacă ar cunoaşte din nou strângerea braţelor sale, n-ar mai putea să-i refuze nimic. Chiar şi acum îşi amintea cu intensitate mirosul trupului lui, catifelarea pielei şi delicioasa mângâiere a buzelor sale. Amintirile acelei nopţi nu încetaseră s-o urmărească în cursul ultimelor şaisprezece luni.

- Nu avem ce să ne spunem, rosti ea cu duritate.

- Eu ţi-am mărturisit dragostea mea!

Şi această declaraţie mincinoasă nu încetase s-o chinuiască.!

- Ce minciună, noroc că nu am luat-o în serios, ripostă ea. Şi acum, opreşte-te să mai raportezi conversaţia la persoana ta preţioasă ca să ne gândim la Leslie.

El înclină capul brusc.

- Trebuie să-i telefonez lui Grant ca să-l informez că nu am găsit-o.

- O s-o faci când vom ajunge la Londra. Doar Leslie contează pe moment.

- Şi Grant suferă, să ştii.

- Şi încă cum! îl zeflemisi ea. Leslie nu poartă moştenitorul Wade în pântece?

- Brenda.

- Să ne întoarcem la căsuţă pentru a-mi face

bagajele, i-o reteză ea iritată. Vreau să plec la Londra chiar în această după-amiază.

Prinzând-o în braţe, o întoarse spre el şi ea îi văzu trăsăturile convulsionate de furie.

- Dacă plecarea lui Leslie are legătură cu tine, îţi jur că vei regreta! o certă el, ameninţător.

- Ce vrei să spui?

- Ura pe care ai afişat-o întotdeauna faţă de familia mea a putut sfârşi prin a-ţi contamina sora. Poate că ar fi trebuit să-ţi citesc scrisorile, până la urmă.

- Dacă Leslie a deschis ochii în cele din urmă şi nu vă mai consideră supraoameni fără teamă şi reproş, consider că era timpul! îl sfida ea cu ochi scânteietori. Dar te asigur că nimic din ceea ce i-am putut spune nu a influenţat-o, fiindcă sunt ani de zile de când îi repet că voi sunteţi amândoi doi ticăl.

- Reuşita ta ca ilustratoare de carte pentru copii nu pare să-ţi fi moderat limbajul, o întrerupse el sec.

- Si cine m-a învăţat să înjur ca un căruţaş, mă rog?

- I-am spus întotdeauna tatei să te ţină la distanţă de cow-boy.

- Vorbeam de şeful lor! Dar în fond, de unde ştii ce profesie exercit?

- Leslie era prea mândră de talentele tale ca să păstreze doar pentru ea, replică el cu nonşalanţă, ridicând din umeri. A pus deoparte prima ta operă pentru copilul ce va veni.

- Dar tu. ce părere ai avut? mormăi ea.

Ochii cenuşii ai lui Nathan scânteiară răutăcios.

- „Ursuleţul Koly“ nu face parte din genul meu literar preferat.

- Bineînţeles! se răsti ea. Cunosc lecturile tale sfinte şi mi-aduc aminte că am văzut-o pe mama aruncând unele la coşul de gunoi.

- Acele reviste erau ale lui Grant, ripostă el cu o voce usturătoare.

- Şi, bineînţeles, tu nu ai aruncat nici măcar o privire! îl ironiză ea.

- Ba da, răspunse el cu o voce tărăgănată. Doar că asta îmi dăduse un complex de inferioritate teribil, nu ştiam atunci că amorul oferea atâtea posibilităţi. Când ajunseră la căsuţă, Carolyn se întorsese şi Brenda se grăbi să facă prezentările de rigoare. Lui Carolyn, o tânără drăguţă şi blondă cu ochi albaştri, îi fu greu să-şi ascundă surpriza în faţa apariţiei bruşte a acestui frate vitreg despre care nu auzise niciodată vorbindu-se.

- Observă, nu te învinuiesc că mi-ai ascuns existenţa lui, drăguţa mea, îi spuse ea Brendei, strecurându-şi braţul sub cel al lui Nathan şi adresându-i un zâmbet strălucitor. Eşti superb!

Râse încet când îl văzu pe Nathan aruncând o privire mirată în direcţia lui Nick, care nu părea deloc tulburat de comportamentul logodnicei sale.

- Nu te nelinişti, Nathan, reluă ea cu suavitate, Nick nu te va provoca la duel doar pentru că te găsesc seducător. Nu din cauză că o să ne căsătorim, trebuie să rămânem insensibili la farmecele altora.

Brenda îşi cunoştea prietena şi ştia că ea îi fusese întotdeauna credincioasă lui Nick şi dragostei care îi unea. Dar Nathan părea mai mult decât derutat de atitudinea tinerei şi scepticismul i se citea clar pe figura lui frumoasă.

- Carolyn este cea care a scris „Ursuleţul Koly“, explică ea pentru a deturna conversaţia. Acum lucrăm împreună la altă carte.

- Ce interesant, comentă rece Nathan, necrezând nici un cuvânt şi depărtându-se ostentativ de Carolyn. Dacă vrei să-ţi faci bagajele, Brenda, du-te, fiindcă trebuie să plecăm.

- Vin să te ajut! propuse Carolyn, urmându-şi prietena în cameră. Unde te duci cu acest Apollo magnific?

- Acest „magnific Apollo“ este pur şi simplu fratele meu vitreg şi.

- Nathan Wade nu poate fi „pur şi simplu“ indiferent cine! întrerupse Carolyn cu hotărâre. Nu-mi spune că nu ai observat cât este de frumos. în fond, nu este ruda ta.

I-ar fi fost greu Brendei să nege magnetismul irezistibil al lui Nathan, fiindcă o frapase din prima clipă în care îl văzuse. Si numărul nemaipomenit de femei care-i traversaseră viaţa în aceşti ultimi zece ani era

revelator.

- Când fratele tău vitreg te-a văzut crescând şi pierzându-ţi treptat acneea juvenilă şi codiţele, puţin probabil că a mai avut gânduri romantice, remarcă ea sec.

- în locul tău, m-aş fi asigurat să remarce că devenisem femeie, spuse Carolyn cu invidie. Şi m-aş fi trezit precis în patul lui înainte de şaptesprezece ani.

Brenda nu se îndoia nici o secundă. îi zâmbi afectuos prietenei sale. înainte de a-l întâlni pe Nick, Carolyn avusese numeroase aventuri, având mult succes la bărbaţi. Totuşi, asta nu părea să fie cazul cu Nathan. El considera probabil că prietenii Brendei nu erau suficient de buni pentru el, gândi tânăra cu ranchiună.

- Unde te duce? întrebă Carolyn.

- La Londra. Eu. Sora mea a hotărât să-mi facă o vizită surpriză şi au fost dezamăgiţi să nu mă găsească acasă, minţi Brenda, neavând chef să discute problemele ei familiale cu prietena sa. Leslie mă aşteaptă la Londra.

Ceea ce era probabil adevărat. Cel puţin aşa spera!

- Sora ta a venit cu Nathan? O credeam măritată cu un oarecare Grant.

- Exact. Ascultă, Carolyn, n-am timp de discuţii, lui Nathan nu-i place să aştepte.

Oftând, Carolyn se ridică graţios de pe patul pe care

stătea.

- Nu eşti prea nostimă, Brenda, se plânse ea. Niciodată nu-mi faci vreo confidenţă. Totuşi, eu ţi-am povestit toată viaţa mea înainte de Nick.

Doar Dumnezeu ştia că Brenda încă se mai înfiora! Totuşi, asta nu o împiedica să-şi adore prietena şi să-i facă o plăcere nebună să lucreze cu ea. Dar nu avea nici o dorinţă să dezbată cu aceasta ramificaţiile complexe ale arborelui ei genealogic şi problemele pe care le pusese recăsătorirea maică-sii cu Patrick Wade.

- O să-ţi vorbesc poate la întoarcere, replică Brenda fără să se compromită.

- Cât timp vei lipsi?

- Nu ştiu încă, spuse Brenda, conştientă că totul depindea de sora ei.

- Telefonează-mi după ce te vei fixa, o rugă Carolyn, lăsând-o pe tânără să-şi facă pregătirile de plecare. Nu avem timp de pierdut dacă vrem să predăm cartea în termenul prevăzut.

Când Brenda coborî, ceilalţi trei o aşteptau în salon la o cafea. Cu haina aruncată neglijent pe spătarul scaunului, Nathan părea destins, dar Carolyn şi Nick aveau un aer contrariat, care nu-i spunea nimic. Oare ce putuse Nathan să povestească?

îşi sărută prietenii cu afecţiune, în timp ce Nathan punea valizele în portbagajul maşinii lui sport, luxoase. De-abia ajunseră la autostradă când se întoarse către

el, fără a mai aştepta.

- Ei bine?

- Ei bine, ce? repetă el aruncându-i o privire rapidă.

- Ce le-ai spus? întrebă ea privindu-l bănuitoare.

- Nu mare lucru.

- Ce le-ai spus, Nathan?

- Calmează-te, Brenda.

- Sunt calmă! Vreau să ştiu ce le-ai spus de i-ai tulburat aşa!

- Nu erau tulburaţi.

- Nathan!

El oftă a lehamite.

- Mi-am exprimat pur şi simplu regretul că am venit să stric menajul vostru în trei. Acesta este termenul, nu?

Ciudat, dar o durere insuportabilă o cuprinse pe tânără şi abia se abţinu să nu izbucnească în plâns. Cum putea Nathan să creadă că se schimbase într-atât? Când făcuseră dragoste împreună, era virgină, chiar crezuse că se putuse transforma într-un asemenea grad într-un an?

- Poate că nu ar fi trebuit să fac dragoste cu tine, remarcă el sec de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu te-ar fi încercat nevoia de a cunoaşte alte aventuri.

Nu existaseră alţi bărbaţi. în ciuda lipsei ei de experienţă, era conştientă că ceea ce împărţise cu Nathan în acea ultimă noapte în Canada, fusese unic şi

incomparabil. Dar mai ştia şi că, pentru propria ei linişte sufletească, acest lucru nu trebuia să se repete. Niciodată. îi trebuiseră luni de zile să accepte ideea a ceea ce se petrecuse între ei şi nu avea deloc intenţia să cadă în aceeaşi capcană ca maică-sa şi Leslie.

- Brenda?

Ea tresări şi se îndepărtă cu groază de mâna întinsă spre ea.

- Ce naiba! strigă el, întorcându-se brusc. Ce este, Brenda? Eşti lividă!

- Ce este? repetă ea cu o voce inexpresivă. Nu sunt obişnuită să fiu tratată drept curvă!

- Nu am spus niciodată asta!

- Dar ca şi cum ai fi spus-o!

El oftă iritat.

- Bine! Care sunt raporturile tale cu cei doi?

- Ti-am spus, Carolyn scrie cărţi şi eu le ilustrez.

- Si Nick Bancroft?

- împarte camera cu Carolyn şi nu o scapă din ochi.

- Nu asta este impresia pe care mi-a făcut-o, mormăi el cu dispreţ.

- Aparenţele sunt înşelătoare. Carolyn face cărţi pentru copii, nu manuale sexuale!

- Bine, bine, oftă el. Dacă m-am înşelat iartă-mă.

Vorbise atât de blând, încât ea se întrebă dacă nu cumva

visase. Nathan nu se scuza niciodată, după exemplul celorlalţi Wade, de altfel. Si asta trebuie că îl costase, judecând după cuta furioasă a gurii.

Fără a răspunde, ea se întoarse către geam şi se cufundă în contemplarea peisajului.

Sosiră la Londra la sfârşitul după-amiezii. Apartamentul tinerei era situat la ultimul etaj al unui vechi imobil victorian de un farmec desuet şi ea transformase o cameră mare şi foarte luminoasă în atelier, unde îi plăcea în mod deosebit să lucreze. Se instalase cu un an în urmă, când părăsise locuinţa unde stătea în timpul studiilor, ca Nathan să n-o găsească dacă avea chef s-o caute. Totul fusese inutil, fiindcă el nu ezitase să-i citească scrisorile pentru a-şi atinge scopul, gândi ea cu amărăciune.

Urcă la etajul şase cu valizele Brendei şi le puse în faţa uşii, în timp ce Brenda îşi căuta cheile.

- Dă-mi numele hotelului tău şi te voi suna dacă voi avea veşti despre Leslie.

- Dacă trebuie să apară, prefer să aştept aici, i-o reteză el cu hotărâre, luându-i cheile din mână şi descuind uşa.

O împinse uşor şi o urmă cu valizele.

- Aici? reuşi ea să articuleze. Vrei să spui că la mine?

în salon, ea rămase cu gura căscată în faţa unei valize mari, maro.

- Este a ta? întrebă ea simţind că se înăbuşă.

- Când i-am explicat portăresei că sunt fratele tău şi i-am arătat o fotografie de familie, nu s-a mai împotrivit să-mi deschidă uşa. Deci, Brenda, mă instalez aici pentru cât timp va fi nevoie!

Capitolul 2

Brenda îi aruncă o privire ucigătoare. Hotărât lucru, Nathan nu avea limite! Cum îndrăznea?

- Puţin îmi pasă ce i-ai spus doamnei Marlow, nu rămâi aici! Nu aveai nici un drept să-ţi laşi valiza aici! Ar trebui să sun la poliţie.

- Ca să le spui ce? Sunt fratele tău.

- Du-te la dracu.!

- Brenda, spuse el cu o voce periculos de blândă, ţi-aminteşti ce ţi-am făcut ultima oară când m-ai înjurat?

Ea simţi cum i se împurpurează obrajii, la amintirea corecţiei memorabile pe care i-o aplicase. De-abia putuse să se aşeze timp de o săptămână!

- Văd că ţi-a revenit memoria şi sunt încântat, remarcă el cu nonşalanţă îndreptându-se drept spre camera tinerei cu valizele. Nu mă însoţi, cunosc locul. Am făcut turul apartamentului tău azi dimineaţă.

- Ca să vezi dacă nu locuiesc cu un amant?

- Eram doar curios să cunosc locul unde şedeai. Nu aş fi crezut niciodată că salariul tău de ilustratoare ţi-ar permite să-ţi oferi un apartament mansardat atât de frumos, remarcă el trântindu-se într-un fotoliu.

Frumoasele buze ale Brendei se crispară. Locuinţa era într-adevăr superbă şi chiria o costa în fiecare lună o mică avere.

- Să nu-mi spui că te serveşti de banii Wade, contrar voinţei tale? spuse el zeflemitor.

Ea inspiră profund, furioasă că trebuia să admită că

acesta era cazul. Când părinţii lor muriseră, căzuse din nori aflând că Patrick Wade îşi lăsase averea, în părţi egale, celor patru copii, nefăcând nici o diferenţă între fiii lui şi fetele celei de-a doua soţii. Nici Nathan, nici Grant nu contestaseră testamentul şi Brenda ştia de ce. Moştenirile celor două fete fuseseră pentru el, Patrick Wade, un mijloc de a se răscumpăra. Nu era convins că banul este atotputernic, putând să te spele de păcate? Ştiind asta, Brenda refuzase partea ei de moştenire. Totuşi, când părăsise universitatea anul trecut, nu avusese de ales şi se hotărâse, cu moartea în suflet, să facă un împrumut de la Wade, bani pe care era ferm decisă să-i restituie cu dobândă, de îndată ce cărţile ei îi vor aduce suficient.

- Fii sigur, îi voi înapoia! ripostă ea cu răceală.

- Pentru numele Domnului, Brenda.

- Nu poţi rămâne aici, Nathan, i-o reteză ea întorcându-se.

- Atunci, ai un amant? articulă el cu sarcasm.

- Nu. Si nici nu vreau! îl fulgeră ea cu privirea.

- Păcat. comentă el cu o voce tărăgănată. Mă rog, am observat că ai un divan în atelier. Voi dormi foarte bine acolo.

- Nu sunt perdele la geamuri! protestă ea.

- în acest caz, va trebui să mă duc să-mi cumpăr o pijama!

- Nathan.

- Da, Brenda?

- Stii că ar fi mai bine să nu rămâi aici, bâigui ea, rugătoare, urându-se pentru slăbiciunea ei.

Privirea lui Nathan deveni de gheaţă.

- După cum ai remarcat adineauri, Brenda, totul s-a terminat, rosti el cu duritate. Sunt aici ca s-o găsesc pe Leslie şi nu voi încerca nici măcar să te ating. Poţi să ai încredere în mine, adăugă el oftând în faţa expresiei speriate a tinerei.

Dar se putea apăra de ea însăşi? Nu încetase să-l dorească de când petrecuse noaptea în braţele lui şi asta nu trebuia niciodată să se mai întâmple. Nu putea să se întâmple!

- Cobor s-o văd pe doamna Marlow, s-o întreb dacă Leslie nu a dat un semn de viaţă în lipsa mea, murmură ea cu o voce mică.

- Asta înseamnă că pot rămâne?

- Am de ales? mormăi ea.

- Stii bine că nu am folosit forţa cu tine, replică el calm.

Era adevărat. Nu fusese niciodată necesar. Sigur, i se

opusese întotdeauna în diferite probleme, dar el o învinsese în momentele critice, şi fără a o contrazice în vreun fel. în urmă cu şaisprezece luni, îi fusese teamă să se mărite cu el, temându-se de personalitatea lui prea dominatoare şi, după ce discutase cu tatăl ei, la întoarcerea în Anglia, nu-şi regretase decizia. O căsătorie cu el ar fi distrus-o .

Doamna Marlow era o femeiuşcă foarte curioasă în privinţa locatarilor săi. Evident, murea să afle mai multe despre bărbatul frumos cu accent nord american care pretindea că este fratele Brendei!

- Sper c-am făcut bine că l-am lăsat să intre, spuse ea tinerei. Era atât de convingător!

Brenda nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă Nathan nu o „convinsese“ pe femeie cu un mic plic. Cei din familia Wade nu erau convinşi că orice persoană are un preţ?

- Nathan este fratele meu vitreg, ripostă ea cu blândeţe. Am avut cumva vizite în ultimele zile?

îşi încreţi sprâncenele, din ce în ce mai neliniştită pentru sora ei. Care putea fi subiectul acelei certuri care o făcuse pe Leslie să-şi părăsească astfel soţul, fără a-i da de veste? Bineînţeles că se certau uneori, ca toate cuplurile, dar niciodată nu fusese atât de grav. Unde se va ajunge, dat fiind starea lui Leslie?

- Cea a domnului Wade nu-ţi este suficientă? întrebă portăreasa cu maliţiozitate. Este totuşi interesant să ai un vizitator care vine de aşa de departe să te vadă!

Era, fără îndoială, dar nu în sensul la care se aştepta doamna Marlow!

- Sper că n-ai necazuri familiale? Am remarcat că domnul Wade părea un pic tulburat. azi dimineaţă.

- Nu, doamnă Marlow, replică Brenda cu fermitate. Deci, nimeni nu a întrebat de mine?

- Nu, micuţa mea, zâmbi portăreasa. Dar ţi-am păstrat poşta, ţine-o. spuse ea întinzându-i un teanc de scrisori.

Străduindu-se să-şi ascundă decepţia, tânăra urcă scările, alegând automat scrisorile. Inima i se opri în loc când găsi o scrisoare de la sora ei şi dezamăgirea nu fu decât mai amară când constată după ştampila poştei că fusese expediată înaintea fugii sale de la ranchul Wade.

Deschise totuşi plicul, sperând să găsească indicii care o împinseseră pe Leslie să reacţioneze aşa cum o făcuse. Ca de obicei, scrisoarea îi dădea veşti despre ranch, vorbind despre noul taur pe care Grant îl cumpărase şi de timpul care trecea greu acolo, dificil de suportat pentru tânăra însărcinată. Povestea că împreună cu Mindy, menajera, tocmai termina de amenajat camera copilului. Conform dorinţei surorii sale, Leslie nu sufla nici un cuvând despre Nathan. Acest an lung fără cea mai mică veste despre el îi fusese penibil Brendei, dar se ţinuse tare şi nu întrebase niciodată.

Si iată că acum el era acolo, în apartamentul ei. Dar Doamne, ce dureroasă fusese această regăsire pentru ea! Totuşi, se descurcase bine şi nu putea fi decât mândră. De altfel, această întâlnire era inevitabilă şi trebuia să aibă loc mai devreme sau mai târziu, măcar la naşterea copilului. Fusese cam agitată să-l revadă mai devreme decât prevăzuse, asta era tot.

- Ai veşti?

în plină conversaţie telefonică, Nathan acoperi receptorul cu mâna pentru a o întreba pe tânără. încreţindu-şi sprâncenele, ea scutură din cap.

- Dacă este Grant, aş vrea să vorbesc cu el, spuse Brenda.

- Eu. Da, da, te ascult în continuare, se adresă el misteriosului interlocutor cu o voce puţin politicoasă. Sigur, voi face comisionul.

închise.

- Ţi-am spus.

- Nu era Grant, spuse el încet cu un aer sfidător.

- Cine era atunci? întrebă ea sec.

- Prietena ta, Carolyn. Se pare că ai luat tricolul preferat al lui Nick.

Simţi că roşeşte sub privirea lui dispreţuitoare.

- îl foloseam ca să dorm, se apără ea cu vehemenţă. Am uitat să i-l las.

El ridică din sprâncene cu un aer sceptic.

- Dacă-mi amintesc bine, nu puneai nimic pe tine ca să dormi, remarcă el cu nonşalanţă.

Ea îşi aminti cu amărăciune când intrase în camera ei devreme dimineaţa, s-o invite să meargă la scăldat cu el. Râzând, îi smulsese cearşafurile care o acopereau. Vreme de minute lungi, rămăsese în picioare în faţa ei s-o contemple şi citise în ochii lui cât de frumoasă o găsea, apoi ieşise trântind uşa. După acest incident, îşi încuiase întotdeauna uşa.

- în continuare dorm tot aşa, bâigui ea. Am pus

tricoul pe mine azi-dimineaţă ca să mă duc la baie, în eventualitatea că aş da nas în nas cu Nick!

- Si credeai că este preferabil să porţi tricoul acelui tip? strigă el furios.

- Si Carolyn doarme goală!

- Cred, ripostă el cu iritare. Din ce în ce mi-e mai greu să cred că scrie poveşti pentru copii!

- Ce ştii tu despre ea? Ai cea mai mică idee despre motivele pentru care se comportă aşa?

- Sunt sigur că o să mi le spui tu, făcu el cu o voce tărăgănată, înfundându-se în fotoliul său.

- La naiba, nu suport aroganţa ta!

- Credeam că vorbim despre Carolyn, i-o tăie el cu duritate.

- Exact! Până la şaisprezece ani, a fost trambalată pe la diverşi părinţi adoptivi. Poate că pentru acest lucru îi place atât să scrie pentru copii, care sunt un pic frăţiorii şi surorile pe care nu le-a avut niciodată. Nici măcar prenumele nu este cu adevărat al ei! adăugă ea cu durere. Când a fost găsită, avea şase zile şi un bilet prins pe scutec care spunea că maică-sa se numea Carolyn şi taică-său Franck şi că nu au decât cincisprezece ani şi nu se pot ocupa de ea. Tânăra mamă implora să nu-i fie adoptat copilaşul, promiţând că va veni s-o caute într-o zi.

- Dar n-a făcut-o niciodată.

- Nu, încuviinţă ea dur.

- Şi de atunci, Carolyn face tot ce poate pentru a atrage afecţiunea celorlalţi, compensând astfel faptul că a fost abandonată de mama ei, murmură el cu o voce răguşită. Nu-mi închipuiam.

- Ba bine că nu! rânji ea, incapabilă să ierte dispreţul şi condescendenţa faţă de prietena ei. Te-ai mulţumit s-o judeci după aparenţe fără să te oboseşti să te întrebi de ce este aşa.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Brenda! N-am văzut-o decât câteva minute.

- Dar ţi-a fost suficient să-ţi faci o părere!

- Ţi-am spus că-mi pare rău, oftă el. Ce mai pot face?

- Să încetezi să mă judeci pe mine sau prietenii mei! strigă ea exasperată.

- Ai fost sora mea vreme de nouă ani, Brenda, şi am crezut câtva timp că vei fi soţia mea. Nu pot să încetez de azi pe mâine să vreau să te protejez, doar fiindcă îmi ordoni! o certă el ridicând tonul.

- Nu ţi-am cerut niciodată să veghezi asupra mea!

- Dar era inevitabil.

- Nu văd de ce! Până la şaisprezece ani nu mi-ai dat nici o atenţie.

- Nu voi răspunde la această acuzaţie, ripostă el calm.

- Caracteristic ţie! îl ironiză ea cu ciudă. Bineînţeles, nu eram demnă de a fi remarcată atâta timp cât nu semănam a femeie!

- La naiba, Brenda! tună el, ridicându-se. Imediat o

să emiţi teoria bărbatului misogin şi m-am săturat! Erai o mică pacoste până la şaisprezece ani şi asta nu avea nimic de-a face cu starea ta de femeie. Când ai venit în Canada, urai orbeşte tot ce era legat de recăsătoria mamei tale. N-avea importanţă că ea era fericită, din moment ce tu nu erai şi refuzai să fii! Multe fete ar fi găsit mai curând plăcut să se instaleze într-o ţară nouă şi să găsească doi fraţi mari gata să le satisfacă cele mai mici dorinţe.

- Să mă aflu pe un cal la trei metri de pământ nu făcea parte dintre aspiraţiile mele! ripostă Brenda, cutremurându-se încă la amintirea primei sale lecţii de călărie.

De a doua zi după sosirea în Canada, Grant o pusese în şa fără a ţine cont de protestele ei de teamă. Până la urmă îi fusese milă de ea şi o readusese pe pământ, dar îi trebuiseră luni întregi fetiţei ca să-şi înfrângă frica şi să accepte să urce din nou pe cal.

- Grant te trata ca pe surioara lui, mormăi Nathan. De unde să ghicească faptul că-ţi petrecuseşi copilăria în oraş şi de-abia deosebeai un cal de o vacă?

- Nu avea decât să întrebe! De altfel, dacă nu vi s-a spus fratelui tău şi ţie despre existenţa noastră până la sosire, consider că tatăl vostru ar fi trebuit s-o facă.

- înainte ca tata să ne anunţe intenţia de a se căsători cu mama ta şi de a o aduce la ranch, noi nu ştiam că Anna avea două fete.

Cu ce s-ar fi schimbat lucrurile? De ce le-ar fi păsat celor doi fraţi că tatăl lor a distrus complet o familie?

Fără intervenţia lui Patrick Wade părinţii ei şi-ar fi depăşit neînţelegerile şi şi-ar fi reluat viaţa comună. Dar era imposibil din clipa în care Patrick hotărâse altfel.

Nu că Brenda îşi ura tatăl vitreg. Cel puţin nu în acel moment. Dar bogăţia imensă şi atotputernicia lui o intimidau teribil. Ura venise mai târziu. Mult mai târziu.

- Nu crezi c-ar trebui să-i telefonăm lui Grant? sugeră ea cu iritare. în fond, este posibil să se îngrijoreze.

Ironia nu-i scăpă lui Nathan, ai cărui ochi scânteiau.

- Mă întreb cum n-am remarcat mai devreme ce obrăznicătură puteai fi! aruncă el cu duritate.

Ea se înroşi sub privirea încărcată de dispreţ.

- Ba ai remarcat, Nathan! S-a întâmplat chiar să-ţi placă asta! îi reaminti ea cu răceală, simţindu-se marcată pentru totdeauna în carnea şi în sufletul ei de lunga noapte pasională pe care o împărţiseră.

- Preferam să te văd torcând ca o pisicuţă care-şi scoate ghearele.

- îl suni pe Grant? îl întrerupse ea brutal, pentru a întrerupe întorsătura pe care o luase conversaţia. Aş vrea de asemenea să telefonez la hotelurile mai puţin importante să văd dacă Leslie nu este acolo. Fiindcă, bineînţeles, ştii că la Londra există şi alte hoteluri în afară de Savoy şi Hilton.?

- încetează cu sarcasmele, Brenda! Aşa nu ajungem la nimic!

Este adevărat că nu va avea nici o satisfacţie.

Ciudat, eternele certuri cu Nathan nu-i produceau nici cea mai mică plăcere. Şi când ştia chiar că împotriva lui câştigase, avea întotdeauna impresia bizară că pierduse!

Luă telefonul cu bruscheţe şi formă numărul ranchului. La al doilea ţârâit i se răspunse.

- Grant?

- Tu eşti, Leslie? întrebă el cu o voce ciudat de răguşită. Unde naiba eşti?

- Sunt Brenda, Grant, îl întrerupse ea cu blândeţe, mişcată de vocea tulburată a cumnatului ei.

- Oh, scuză-mă... Aveţi aceeaşi voce la telefon.

- Nu s-a întors încă, aşa-i?

- Nu, făcu el cu o voce surdă. Dumnezeule, cât regret că l-am lăsat pe Nathan să se ducă la Londra în locul meu! O să înnebunesc aşteptând aici! gemu el. Nathan este cu tine?

- Da, este aici, îi confirmă ea. Grant, Leslie nu m-a contactat, adăugă ea cât putu de blând.

- Dar unde poate fi? se lamentă el.

- Grant, care a fost motivul certei voastre ca să se ajungă aici?

- Asta nu ne priveşte decât pe ea şi mine, ripostă el cu asprime.

- înţeleg, dar.

- Pot să vorbesc cu Nathan?

Ea scoase un oftat.

- Bine! rosti ea cu răceală întinzându-i receptorul lui

Nathan. Vrea să vorbească fratelui cel mare, îl zeflemisi ea, jignită că Grant refuzase să i se destăinuie.

Nathan îi aruncă o privire veninoasă.

- în loc să-ţi deschidem braţele acum zece ani, ar fi fost mai bine să te înblânzim aşa cum meritai, murmură el. De altfel, poate nu este prea târziu.

Graba cu care-i dădu receptorul înainte de a se refugia în celălalt capăt al încăperii semăna cu o fugă, fiindcă îl cunoştea prea bine pe Nathan ca să ignore că era omul care-şi punea ameninţările în practică, fără întârziere.

Unde putea să se ascundă Leslie? Nathan avea dreptate când spunea că surorile erau foarte apropiate una de cealaltă şi Leslie o va contacta!

- . Rămân cu Brenda până când o să aibă veşti despre Leslie.

Vocea lui Nathan o smulse din gândurile sale. Acceptase fără să vrea să-l găzduiască pe Nathan acasă la ea, dar cât timp va dura această şedere? Se făceau deja trei zile de când Leslie dispăruse şi Nathan nu putea rămâne aici la nesfârşit.

- Te voi suna, promise Nathan înainte de a închide.

întoarse spre tânără privirea lui rece.

- Sora ta pare la fel de abilă ca tine să dispară în ceaţă.

Făcea aluzie la modul în care-şi schimbase apartamentul
cu un an în urmă, aranjându-se ca el să nu-i poată da de

urmă.

Ea îi aruncă o privire veninoasă.

- Sunt sigură că aveam amândouă motive serioase să fugim. în orice caz, eu aveam! spuse ea cu superioritate.

- M-ar interesa să le cunosc.

- Nu este clar? Doar ideea de a mă mărita cu tine îmi era suficientă ca să dispar.

- Nu păreai să vezi astfel lucrurile în noaptea pe care ai petrecut-o în patul meu! rânji el.

Brenda deveni lividă.

- în patul meu! îl corectă ea pentru a-i demonstra că el venise la ea. Si cred că în acea seară trebuie să nu fi fost în toate minţile!

El o învălui cu privirea lui glacială şi ea fu aceea care-şi întoarse ochii. Nu, nu era deranjată la minte în acea seară, chiar dacă era tulburată, şi ştiau amândoi că îl invitase în camera ei în perfectă cunoştinţă de cauză.

- Mă duc să pregătesc divanul din atelier pentru tine, mormăi ea.

- Si eu voi profita să mă duc să-mi cumpăr o pijama, se ridică el.

După plecarea lui, se lăsă să cadă într-un fotoliu, neştiind cine câştigase ultima rundă. Dacă exista un învingător! Era inutil să discute despre refuzul ei de a-l lua de bărbat, fiindcă nu-i promisese nimic şi el o ştia. Timp de o noapte, se oferise luxului de a-şi uita

amărăciunea faţă de familia Wade şi ei îşi închipuiseră că se iubeau cu adevărat. Cel puţin ea îl crezuse, deoarece, în ciuda spuselor sale, motivaţiile lui Nathan era de altfel mai pământene. Când el vorbise despre căsătorie, fusese atât de tulburată încât acceptase fără să se mai gândească. Si dacă tatăl ei nu i-ar fi redat mândria ei de Jordan, ar fi spus precis da. îi era recunoascătoare autorului vieţii sale că îi permisese să evite o greşeală atât de gravă.

Când Nathan reveni o oră mai târziu, divanul era pregătit şi cina gata. Aruncându-şi blugii şi tricoul şi îmbrăcând o rochie lungă de interior, Brenda se duse să deschidă.

- Se îmbracă sau se dezbracă pentru masă? o întrebă el cu o voce tărăgănată, intrând în apartament.

Ea înţepeni, înăbuşindu-şi un acces brusc de furie. Hotărât lucru, nu se va împăca niciodată cu causticitatea limbajului său şi totuşi, Dumnezeu ştia cât era de obişnuită! De altfel, rochia ei de interior era perfect decentă, chiar dacă ţesătura se mula pe curbele graţioase ale trupului ei perfect. îmbrăca întotdeauna ceva confortabil când era acasă şi nu avea de gând să-şi schimbe obiceiurile pentru acest individ!

Când se întâlniră din nou, el se descotorise de pachetul pe care-l ducea şi de haină şi era pe cale să-şi descheie cămaşa. Vederea pieptului lui musculos şi bronzat de viaţă în aer liber o tulbură fără să vrea. îşi aminti de micuţa cicatrice pe care o avea pe piept, ca

urmare a unui accident din copilărie. Străduindu-se să rămână impasibilă, îşi aminti de noaptea petrecută în braţele lui şi de fineţea pielii de sub degetele ei.

- Ce mâncăm? întrebă el cu nonşalanţă. Clătite din morcovi?

- O omletă cu brânză sau ciuperci, cum vei vrea, cu salată şi cartofi. Şi fructe. Tot ce am putut încropi, nefiind prevăzută sosirea ta.

- Va fi perfect. în orice caz, va fi mai bine decât ce mi-ai dat să mănânc ultima oară! rânji el. Habar n-ai ce-nseamnă să fii crescut într-un ranch şi să fii vegetarian.

Ea îl fulgeră cu privirea.

- Nu am fost crescută într-un ranch! rectifică ea pe un ton tăios. Am fost transplantată la o vârstă când eram perfect în stare să realizez că viţeii cei adorabili care se nasc primăvara sunt îngrăşaţi pentru a fi masacraţi. Nu din cauză că nu-mi place carnea, sunt la fel de convinsă ca oricine, dar mi se face rău când mă gândesc la acele animale nefericite, asasinate în mod laş pentru a ne alimenta, când am putea foarte bine să ne hrănim altfel! Nu avem nevoie să mâncăm vacile, putem să trăim perfect din ceea ce ne dau ele. La fel pentru găini şi oile care ne furnizează lâna pentru a ne feri de frig. Ce nevoie avem să devorăm bietele creaturi?

- Am auzit asta de mai multe ori, Brenda, oftă el, trecându-şi o mână obosită prin păr. Eu trăiesc din creşterea vitelor.

- Probabil aşa spun şi asasinii puilor de focă!

- Nu există nici o comparaţie între distrugerea puilor de focă şi faptul de a creşte câteva vaci! ripostă el cu iritare.

- Mii de vaci! îl corectă ea, feroce. Si aceste nefericite animale mor toate pentru profitul omului. Tu.

- Mâncăm? i-o reteză el cu umor. Eu aş vrea omletă cu brânză, te rog. Ziua a fost lungă şi obositoare şi n-am nici un chef să reiau vechea polemică. Tu nu-ţi accepţi veniturile de la ranch din cauza convingerilor tale şi îţi respect poziţia, dar nu doresc să aud teoriile tale de fiecare dată când ne vedem.

Sigur, masacrarea animalelor conta mult în refuzul tinerei de a-şi lua partea din averea Wade, dar nu era unicul motiv. Si faptul că Nathan nu era conştient arăta cât de insensibil era.

- Sunt sigură că ştii unde este baia, dacă vrei să te împrospătezi înainte de cină, îi propuse ea pe un ton distant. Cina va fi gata peste un sfert de oră.

- Mulţumesc.

Luându-şi pachetul şi valiza, el se îndreptă către atelier şi ieşi de acolo peste câteva clipe cu haine curate. îl privi cum intra în cabina de toaletă.

Blugii lui prespălaţi păreau să se muleze pe cea mai mică participă a trupului şi era mai senzual şi mai viril ca niciodată. în bucătărioara unde i se alătură, avea aerul unui tigru în cuşcă şi ea ştia că este cel puţin la fel de periculos!

- Se pare că n-ai avut mai mult noroc ca mine cu hotelurile mici? întrebă el cu nonşalanţă, muşcând dintr-un măr, la sfârşitul mesei.

- Nu, mormăi ea.

- Păcat. Erai aşa de sigură pe tine! o ironiză el.

- Nathan.

- Strângem masa? Aceste ultime două zile au fost deosebit de agitate şi am nevoie să dorm. Când voi, fetele Jordan, hotărâţi să vă luaţi valea, vă aranjaţi să perturbaţi cât mai multă lume posibil, nu-i aşa? lansă el pe un ton muşcător.

- Sunt convinsă că vei descoperi repede că Leslie avea un motiv excelent să reacţioneze cum a reacţionat.

- Ai spus-o deja. Dar cum Grant nu este prea vorbăreţ în acest moment şi nici Leslie nu va fi probabil când va apare, greu de crezut că vom afla vreodată.

- Din moment ce-şi reglează problemele şi-şi reiau viaţa comună, nu ne mai priveşte, ripostă Brenda ridicând din umeri. Indiferent ce crezi tu, nu ţin deloc ca ei să se despartă. Se iubesc.

- Da, oftă Nathan. Mă întreb de ce atâţia oameni se implică într-un astfel de sentiment când asta nu aduce decât mâhnire.

- Voi termina eu de strâns dacă vrei să te duci la culcare, îl întrerupse ea cu bruscheţe. Chiar dacă este încă zi şi fără perdele.

- Uiţi că vorbeşti cu omul care a adormit pe cal drept în mijlocul zilei? o întrebă el leneş.

- Adevărat, zâmbi ea fără să vrea. Patrick ţi-a tras o săpuneală zdravănă cu această ocazie, îţi aminteşti?

- Ba bine că nu! spuse el cu privirea plină de tandreţe la evocarea acestei amintiri.

- De ce te acuza? îl chestionă ea maliţioasă. Ah da! Că ai umblat creanga toată noaptea cu.

- N-ar fi trebuit să asculţi, domnişoară, se strâmbă el.

- Cred că toată lumea a auzit, râse ea. La vremea aceea eram prea mică pentru a şti cu adevărat ce însemna asta. N-aş fi înţeles nimic dacă nu i-ai fi răspuns tatălui tău că te culcai cu cine voiai şi asta nu te privea decât pe tine, şi.

- Mi-aduc aminte de urmare, mulţumesc.

- Nu te-am luat niciodată drept un nevinovat, Nathan, îl ironiză ea.

- Totuşi.

- Du-te şi te culcă Nathan, zise ea glumeaţă. Dacă am veşti despre Leslie, te voi anunţa.

- Da?

- Sigur, oftă ea.

- Brenda.

Ea se îndepărtă repede pentru a evita mâinile pe care el le întindea către ea.

- Te duci la culcare sau nu?

Privirea lui Nathan deveni de gheaţă.

- Nu văd de ce ţi-e frică de mine, rosti el cu o voce aspră. în fond, când am venit în camera ta, acum

şaisprezece luni, tu m-ai poftit şi n-aş mai face-o dacă nu ai fi de acord. N-ai de ce te teme de mine în noaptea aceasta.

- Noapte bună, Nathan, făcu ea fără să clipească.

Pregătindu-se pentru noapte era mai tulburată decât voia
să recunoască de prezenţa lui Nathan în camera alăturată. Este adevărat că îl invitase în camera ei în noaptea pe care o petrecuseră împreună. în acea seară se duseseră la o petrecere într-un ranch vecin şi a doua zi ea trebuia să se întoarcă în Anglia, vacanţa de Paşte fiind terminată. Nathan nu o părăsise toată seara. După ce-l considerase vreme de ani ca un frate mai mare pe care nu-l plăcea în mod special, îşi dăduse brusc seama de seducţia lui virilă în timp ce dansau împreună. Luptase contra acestei atracţii nesănătoase care o împingea împotriva voinţei sale spre unul dintre acei Wade de o aroganţă nemăsurată, care cumpără oamenii ca pe nişte vite, dar vinul pe care îl băuse o ameţise uşor şi, când se întorseseră la ranch, se lăsase pe umărul lui Nathan.

Acasă, Leslie şi Grant îi lăsaseră singuri fără a părea să remarce privirile pe care le schimbau.

- Ar trebui să mergem şi noi la culcare, murmurase ea cu o voce ciudat de răguşită, fără a-l scăpa din ochi.

- în camera ta sau a mea? întrebase el pe jumătate în glumă.

în acea clipă, ea avusese impresia bizară că se află pe marginea unei prăpăstii unde o aştepta cea mai preţioasă dintre comori.

- într-a mea, replicase ea provocatoare.

în ciuda experienţei lui cu femeile, el fusese derutat de acest răspuns neaşteptat. Ea îl văzuse înghiţind în sec.

- în zece minute? sugerase el cu o voce surdă.

- îţi dau cinci! îl ironizase ea alergând în camera ei râzând.

Sub duş, se simţise fericită şi uşoară ca şi când el sosise, îl aştepta cuibărită sub cearşafuri cu graţia senzuală a unui animal tânăr.

El lăsase să-i cadă halatul de baie şi în faţa ochilor ei apăruse splendoarea atletică a trupului lui, îmbrăcat doar cu un slip negru.

- Scoate-ţi şi acela, şopti ea.

- Nu crezi că vei regreta mâine dimineaţă? întrebase el, vizibil ezitant.

- Probabil. Dar cum se spune: „Cine va trăi, va vedea!"

Ea îi simţise incertitudinea în timp ce stătea în faţa ei, cu
trupul lui sculptural, armonios modelat de lumina aurie a lămpii.

- O să mă urăşti?

- Mai mult decât acum, vrei să spui? pufăise ea.

- Brenda.

- Dacă le interoghezi astfel pe toate femeile, înainte de a face dragoste, mă întreb cum de ai putut avea atâtea amante, murmurase ea bosumflându-se şi lăsând să-i alunece cearşaful care o acoperea, dezvăluind perfecţiunea sânilor ei provocatori privirii arzătoare a lui Nathan.

Atunci, avusese senzaţia ciudată că se dedublează şi se priveşte reacţionând fără a putea opri ceea ce trebuia să se întâmple în mod fatal.

- Cu tine este diferit, Brenda.

- Şi de ce? îl luase ea în râs. Uită cine sunt, Nathan! Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă nu eşti interesat, cunosc o duzină de bărbaţi care sunt! adăugă ea nerăbdătoare.

- Ştiu.

El aproape îşi smulsese slipul de pe trup înainte de a se strecura lângă ea.

- Eşti o vrăjitoare, Brenda, şi-i ţii sub puterea ta pe toţi bărbaţii pe care-i întâlneşti.

Apoi, gura lui pusese stăpânire pe a ei şi ea se lăsase pradă valului fierbinte de senzaţii necunoscute.

El îi acoperise întregul trup cu mângâieri arzătoare şi sărutări nebune şi ea simţise că se topeşte când buzele lui îi prinseseră sânii, gâdilându-le sfârcurile roz cu atingeri experte. Se cambrase în braţele lui, rugându-l gemând să desăvârşească ceea ce începuse, dar el nu se grăbise, făcând-o să cunoască mii de plăceri nebănuite. Si ea îi explorase trupul cu

îndrăzneală, mângâindu-l cu voluptate până când el ceruse îndurare.

- Nu prea repede, gemu el, atrăgând-o deasupra lui. Doar Dumnezeu ştie cât am aşteptat! Brenda. tu ai mai.? Este prima oară. ?

- Trebuie să ne ocupăm de amănunte? murmurase ea cu nerăbdare.

- Nu sunt amănunte, prostuţo. Vrei să te trezeşti gravidă.

- Un copilaş? strigase ea mirată. Hai, nu fi prost!

- Brenda, să ştii că nu m-ar deranja deloc dacă ai rămâne însărcinată. Mi-ar plăcea să am un copil de la tine, şoptise el cu o voce ciudat de răguşită. Doamne, cât te iubesc! Vrei să te măriţi cu mine?

- Să mă mărit cu tine? repetase ea prosteşte privindu-l stupefiată.

- Da.

Se urcase peste ea şi-i prinsese faţa în mâini. Apoi o făcuse a lui, înăbuşindu-i geamătul de durere sub gura lui tandră, fără a înceta să o mângâie cu o infinită blândeţe.

Mult mai târziu, când ea se odihnea pe pieptul lui, el vorbise din nou despre căsătorie.

- Vrei să te măriţi cu mine? şoptise el jucându-se cu şuviţele părului lung al tinerei.

Dezmeticită, ea dăduse înapoi în clipa în care să se angajeze. Nathan nu era fiul omului care-i distrusese familia şi-i învăţase pe fiii lui că puteau lua totul ca şi

cum li se cuvenea?

- Trebuie să-mi termin studiile.

- Nu voi încerca să te împiedic, replicase el cu indulgenţă. Câteva luni de aşteptare în plus nu vor schimba nimic.

- în acest caz, putem aştepta să revin definitiv acasă înainte de a lua o hotărâre.

- Bineînţeles, replicase el într-un murmur, simţind cum îl cuprinde un nou val de dorinţă. Să-ţi aminteşti doar că te iubesc.

Făcuse dragoste cu ea toată noaptea ca şi cum nu se putea sătura de ea şi Brenda era epuizată când îşi luase rămas-bun a doua zi la aeroport. Dormise toată durata zborului care o aducea în Anglia, amânând pe mai târziu momentul de gândire la propunerea lui Nathan.

Dar nu putuse să-şi pună problema, pentru că tatăl ei o aşteptase la aeroportul din Londra, un bărbat distrus, care nu semăna deloc cu amintirea pe care o avea despre el din copilărie. Şi ea înţelesese că cei care îl distruseseră fuseseră cei din spiţa Wade. Nici măcar nu fusese nevoie ca el să-i spună în timp ce-şi sorbea sticla de whisky. înainte de a-i vorbi de vizita lui la doctor în aceeaşi dimineaţă.

Capitolul 3

A doua zi, Brenda fu trezită din somn de soneria telefonului. Aruncând o privire la deşteptător, realiză că era aproape amiază. De ce naiba nu răspundea Nathan, care era în picioare de la ora şase dimineaţa, indiferent de împrejurări?

Soneria deveni insistentă şi ea îşi spuse că Nathan trebuia să fi ieşit. Strângându-şi toată energia, se dădu jos din pat. Pipăind pe orbeşte, găsi tricoul lui Nick şi-l trase pe ea înainte de a se duce să răspundă. îşi dădu numărul cu o voce adormită.

- Nu ar trebui să faci asta la Londra, o certă imediat Carolyn. Ai putea avea de-a face cu un maniac!

- Nu ar încerca să mă supere atâta vreme cât Nathan este aici, ripostă Brenda.

- Pari obosită. Fratele tău vitreg are vreun amestec?

- Nu, răspunse sec Brenda.

Dacă era obosită, asta nu avea legătură cu Nathan, cel puţin nu în sensul la care se referea Carolyn. Dar evocarea amintirilor din acea ultimă noapte din Canada cu Nathan o împiedicaseră să-şi găsească somnul în ajun şi nu adormise decât la primele luciri ale zorilor.

- Păcat, oftă prietena ei. El este acolo?

- Nu cred, nu. Aşteaptă, mă duc să văd.

Deschise caietul care se afla lângă telefon şi citi mesajul lăsat de Nathan cu scrisul lui mare şi sigur.

- Este ieşit, mormăi ea.

- îmi pare rău, spuse Carolyn. Vroiam să-i

mulţumesc pentru flori.

- Ce flori? se interesă Brenda încă adormită.

- Cele pe care mi le-a trimis, prostuţo! pufni prietena ei. Doisprezece trandafiri albi splendizi, preciză ea cu încântare.

în creierul înceţoşat al Brendei, motivul acestui gest începu să se clarifice treptat. Sigur, nu se aşteptase la asta din partea lui, dar îi fu recunoscătoare că vrusese să se răscumpere.

- Cartea de vizită ce însoţeşte buchetul spune că este pentru a se scuza pentru grosolănia de ieri, continuă Carolyn fără a aştepta răspunsul. Ia seama, eu nu l-am găsit prea nepoliticos, dar el.

- S-a comportat într-un mod ruşinos, i-o tăie Brenda.

- îşi făcea doar griji.

- Ştiu ce ţi-a spus când îmi făceam bagajele şi era insultător!

- Ai noroc să ai un frate care se îngrijorează pentru tine! o certă Carolyn. Săracul de el, a aterizat în mijlocul micului nostru grup fără să cunoască situaţia pe care, fie vorba între noi, i-ai fi putut-o explica! Ce vroiai să creadă?

- Ar fi trebuit să aştepte să i se explice!

- îmi timp ce eu îmi făceam numărul de vampă? pufni prietena ei. Trebuie să fi crezut că încerc să-l atrag în micul vostru cerc fericit!

într-adevăr, chiar asta crezuse el.

- încetează de a-i mai ţine partea, Carolyn!

- I-aş apăra pe toţi bărbaţii care-mi trimit trandafiri albi, afirmă tânăra cu convingere. Mă rog, dacă nu este acolo, îi voi mulţumi altă dată. Rămâi acasă astăzi? o întrebă ea schimbând subiectul.

- De ce? Te întorci la Londra? se interesă Brenda cu nelinişte.

Dacă prietena ei se întorcea acum, ele nu-şi vor termina cartea la timp, cu viaţa trepidantă pe care o ducea Carolyn când era în oraş!

- Nu-ţi face griji, râse Carolyn. Am muncit mult după plecarea ta şi am stat în picioare toată noaptea ca să termin povestea. Acum am dreptul să mă distrez! Mă întrebam dacă aş putea trece să-ţi las sfârşitul manuscrisului. Poate nu ai aşa mare chef să lucrezi, cu Nathan la tine.

- Dimpotrivă, aş fi încântată să am o scuză atât de bună pentru a scăpa de compania lui câteva ore!

Carolyn izbucni în râs.

- Rămâne mult timp?

- Dumnezeu ştie, răspunse sec Brenda.

- în orice caz, eu l-am găsit extrem de sexy.

- Carolyn!

- Scuză-mă. Bietul Nick, nu se îndoieşte ce îl aşteaptă când va fi soţul meu.

- N-am impresia că-l nelinişteşte prea tare, replică Brenda gândindu-se la adoraţia vădită pe care Nick o avea pentru logodnica lui.

- Dacă vine după-amiază, o văd şi pe sora ta?

- Ăăă, nu va fi aici, se grăbi să declare Brenda. Are. are de făcut o vizită la rude.

- Păcat! Cel puţin îl voi revedea pe Nathan!

- Promite-mi să te abţii.

- Mă crezi în stare?

- Sincer, nu, oftă Brenda, şi de asta mi-e teamă.

- Hai, nu te mai teme, Nathan este suficient de mare pentru a se apăra singur.

Era un lucru mai mult decât evident.

- în realitate, mă gândeam la tine.

- Nu te mai frământa, Brenda, o sfătui Carolyn nerăbdătoare. Nathan şi cu mine suntem amândoi adulţi. Bine, te las! Pe mai târziu!

Brenda se minuna că dormise atât de târziu. Dacă-i telefona tatălui ei acum, poate ar avea timp să se ducă până la biroul lui, înainte ca el să plece la masă. Familia Wade îl considera poate o cantitate neglijabilă, dar era tatăl lui Leslie şi avea dreptul să ştie ce se petrece.

- Aveam dreptate în privinţa acestui tricou, se auzi din spate vocea tărăgănată a lui Nathan, care o făcu să tresară. Aşa îmbrăcată, eşti şi mai fermecătoare decât goală.

Era atât de cufundată în gânduri că nu-l auzise intrând. îi urmări privirea care alunecă îndrăzneţ peste sânii ei care înţepau ţesătura apoi de-a lungul picioarelor lungi şi perfecte.

- Ar trebui să porţi pe tine un avertisment, ca cele ce se găsesc pe pachetele de ţigări, bombăni el printre

dinţi. Eşti de-a dreptul periculoasă pentru sănătatea oricărui bărbat!

Jenată, ea nu se putu împiedica să nu înroşească.

- N-ar trebui să faci genul ăsta de remarcă, îi zvârli ea sec.

- Presupun că nu, oftă el. Sper că nu există inconveniente, dar ţi-am împrumutat cheia pentru a mă putea întoarce fără a te deranja. Au existat apeluri telefonice în lipsa mea? se interesă el.

- Da, a sunat Carolyn. Voia să-ţi mulţumească pentru trandafiri. A fost frumos din partea ta, Nathan.

- Si totul a fost nedemn de mine, ştiu. îi datoram scuze şi am făcut-o prin singura manieră posibilă, îi explică el ridicând din umeri.

- Unde ai fost în această dimineaţă? întrebă ea privind mesajul lăsat pe caiet. Nu ai spus în bilet.

- M-am sculat la ora patru şi m-am plimbat prin apartament, făcând cât mai puţin zgomot ca să nu te trezesc. Cum încă dormeai la ora opt, am ieşit să mănânc ceva şi m-am plimbat. Nu ştiam că ai căpătat obiceiul să stai în pat până la prânz, o zeflemisi el.

- Compania ta trebuie să fi avut asupra mea un efect soporific, ce vrei! ripostă ea acru. Şi acum, dacă vrei să mă scuzi, trebuie să plec să mă îmbrac, fiindcă o să ies. Voi lipsi în jur de o oră.

Era prea târziu să-l mai sune pe tatăl ei la birou, fiindcă probabil nu mai era acolo. Hotărî să-l întâlnească la restaurantul unde obişnuia să mănânce de prânz.

- Te duci să te vezi cu un iubit? o întrebă el privind-o ţintă.

- Nu, ţipă ea.

- Nu poţi face efortul de a te abţine să-ţi vezi prietenele timp de câteva zile, până când vom regla această poveste cu Leslie? rânji el iritat.

- Nu este vorba de o prietenă!

- Atunci, cine?

Ea îl privi sfidător.

- Cred că un tată are dreptul să fie informat că fiica lui a dispărut.

- Tatăl tău? rosti el ameninţător.

- Evident!

- De când îl vezi din nou?

Ea se întoarse repede pentru a-l evita.

- Ascultându-te, s-ar crede că am hotărât să nu-l mai văd! îţi amintesc că familia Wade este aceea care m-a împiedicat să iau legătura cu el de la vârsta de doisprezece ani. M-am apucat să-l caut de cum m-am întors în Anglia, acum patru ani.

- De ce?

- Ce vrei să spui prin asta? El nu a încetat să fie tatăl meu doar pentru că ai tăi au decretat aşa, închipuie-ţi.

- încetează să ne faci responsabili pentru toate necazurile tale. Nu noi am făcut din el beţivul total iresponsabil care este.

- Crezi? Nu este surprinzător să devii alcoolic când ţi

se smulge familia!

- Tatăl tău v-a pierdut fiindcă nu-i păsa de voi.

Faţă în faţă, se înfruntau ca doi cocoşi bătăioşi. Brenda era conştientă că ţinuta ei o punea în poziţie de inferioritate, pe moment, dar nu avea ce face!

- Tatăl tău este cauza decăderii lui! îl învinovăţi ea.

- Un alcoolic devine singur aşa, fără ajutorul nimănui.

- Dar poţi crea împrejurările aducându-l să bea un pahar, apoi un altul. spuse ea cu amărăciune.

- Taică-tău a fost întotdeauna un stâlp de cafenea, remarcă Nathan cu dezgust.

- Nu-i adevărat!

- Brenda.

- Mă duc să-mi văd tatăl şi nimic din ceea ce mi-ai putea spune nu m-ar face să mă răzgândesc, articulă ea cu răceală, sfidându-l din privire.

- Nu am avut niciodată intenţia să te împiedic să-l vezi, oftă el trecându-şi mâna prin părul des şi negru! Doar că estimez că ai fi putut să ne avertizezi că ai reluat legătura cu el.

- Ar fi trebuit? îl înfruntă ea.

- Bineînţeles, doar dacă nu ai avut motive de ascuns, încuviinţă el calm.

Ochii verzi de smarald ai tinerei scânteiară.

- Este tatăl meu şi o să-l văd ori de câte ori o să am chef, nu am nevoie de permisiunea nimănui!

- Nici nu am pretins altceva.

- Dar o gândeai! strigă ea.

- Brenda, tatăl tău este bolnav, constată el cu blândeţe, încercând să o facă să reacţioneze. Alcoolismul este o stare patologică.

- Motiv în plus ca fiica lui să se ocupe de el!

Dezarmat de încăpăţânarea tinerei, scoase un oftat lung.

- Pot să vin cu tine? întrebă el cu calm.

Ea râse cu răutate.

- Nu a băut nici măcar un pahar de aproape o lună şi mi-e teamă că spectacolul fiicei sale cu un Wade să nu-l facă să-şi reia băutura.

- Ştii că abstinenţa lui nu va fi eternă, nu? spuse el cu blândeţe. Şi că nu va putea să se lase cu adevărat de băut niciodată?

- Da, ştiu articulă ea. Dar atâta timp cât durează, îl încurajez.

- Lăudabil, dar.

- Trebuie să plec, Nathan, îl întrerupse ea cu nerăbdare. Există mâncare în frigider, dacă ţi-e foame. Voi prânzi în oraş.

El îi prinse braţul în momentul în care trecea pe lângă el şi o reţinu.

- Când te întorci?

- Ti-am spus, cam peste o oră. Si încearcă să n-o tulburi pe Leslie dacă vine în lipsa mea sau va risca să plece!

Expresia lui Nathan se înăspri.

- Crezi sau nu, dar Leslie a avut întotdeauna multă afecţiune pentru mine.

- Ea n-a avut niciodată gust. Nathan, nu! strigă ea respingând cu violenţă braţele care o atrăgeau spre el. Te rog, nu mă atinge!

El o lăsă încet şi se încruntă.

- Pe cuvântul meu, eşti la fel de nervoasă ca o mânză.

- Sperioasă? completă ea sec, înfiorată de efectul pe care îl avea asupra ei. Nu aşa ai calificat-o pe una dintre iubiţelele tale când vorbeai cu unul dintre oamenii tăi?

Strâmbându-se, el îşi vârî mâinile în buzunar.

- Eram foarte tânăr la vremea aceea şi aveam un limbaj cam necopt. Nu ar fi trebuit să asculţi, bombăni el.

- Erai sub fereastra camerei mele!

- Nu aveai decât să-ţi astupi urechile.

Ea râse ironic.

- Ce s-a întâmplat cu Kay McCrae, dulcineea ta din acea vreme?

- Este măritată şi mamă a trei copii, mormăi el.

- Atunci, îmi închipui că armăsarul o făcea atât de nervoasă. îl zeflemisi ea, înainte de a fugi în baie şi a se încuia.

Sprijinită de uşă, aşteptă să i se potolească bătăile inimii. încerca să-l ţină cu disperare pe Nathan la distanţă, tratându-l ca pe un frate, dar el nu-i uşura

lucrurile, şi ştia că dacă n-ar fi reacţionat acum câteva clipe, probabil acum ar fi fost în braţele lui.

Când ieşi din baie peste câteva minute, el era instalat în bucătărie şi bea o cafea servindu-se generos dintr-o cutie cu biscuiţi.

- Dacă mănânci prea mult, o să faci burtă, la vârsta ta.

- Ieşi de aici ori te pun pe genunchii mei şi-ţi dau o bătaie la fund pe care nu o s-o uiţi!

- încearcă, să vedem! îl sfidă ea. Ameninţările mergeau poate când aveam şaptesprezece ani, dar acum mă pot apăra!

- Merită să mă conving. ripostă el ridicându-se ameninţător.

Ea părăsi încăperea cu toată graba pe care i-o permitea demnitatea, conştientă că era în stare să-i dea bătaia promisă doar ca s-o vadă ripostând.

Luă un taxi pentru a se duce la restaurantul frecventat de tatăl ei. Nu simţise niciodată nevoia să aibă propria ei maşină la Londra, metroul şi taxiul erau mijloacele de transport cele mai comode pentru deplasarea în circulaţia aglomerată a marii capitale.

Tatăl ei era aşezat la masa lui obişnuită şi ea scoase un oftat de uşurare văzând paharul de apă pe care îl avea în faţa lui. Ştia totuşi că această cumpătare era temporară. De când îl regăsise, îşi dăduse seama de drama veritabilă care era alcoolismul lui Andrew Jordan şi-şi făcea multe griji pentru el. într-o zi, alcoolul îl va

omorî, în mod sigur.

- Bună, draga mea, spuse el ridicându-se pentru a o întâmpina. Ce surpriză! Te credeam într-o căsuţă din Tara Galilor.

- în Cumberland, tată, îl corectă ea fără să clipească, obişnuită cu desele goluri de memorie ale lui şi mulţumind chelnerului care îi aduse meniul.

- S-a întâmplat ceva, Brenda? întrebă el privind-o cu atenţie.

- Nu chiar. Leslie a avut o mică ceartă cu Grant, dar nu ceva grav!

Ochii lui Andrew Jordan se îngustară.

- Până la ce punct această „mică ceartă“, este serioasă?

- Te asigur că nu este cazul să te îngrijorezi, tată.

în drum spre restaurant, se gândise bine şi ajunsese la concluzia că era mai bine să nu-l tulbure pe taică-său cu această poveste. îşi dădea atâta silinţă să rămână cumpătat şi era inutil să-i dea motive să se întoarcă la băutură.

- Stii că femeile însărcinate sunt mai sensibile, reluă ea pentru a-l linişti.

- Da, dar aş fi jurat că Leslie era cea mai placidă dintre fetele mele.

- Dar este, tată. Si sunt sigură că totul se va aranja foarte repede. Ce ai comandat?

Brenda se întoarse acasă peste o oră. Când pătrunse în apartament, îl găsi pe Nathan adormit profund pe canapeaua din salon şi traversă camera în vârful

picioarelor ca să nu-l trezească.

Intră în atelier şi se puse pe lucru fără a pierde timpul, punând în imagini aventurile ursuleţului Koly, în următoarele două ore. Nu se auzea nici un zgomot din salonul unde Nathan continua să doarmă liniştit.

Soneria de la uşă fu aceea care o smulse pe tânără din activitatea sa creatoare. Temându-se ca sunetul să nu-l trezească pe Nathan, se grăbi să se ducă să deschidă şi o invită pe Carolyn să intre.

- Ţi-am adus.... Ce? şopti Carolyn văzând-o pe prietena ei că-i făcea semn să tacă.

- Nathan doarme şi.

- M-am trezit.

Tocmai apăruse în uşa salonului, cu părul ciufulit şi hainele boţite, iar privirea lui vagă şi somnoroasă degaja o senzualitate tulburătoare.

- Vă deranjez? întrebă Carolyn văzând expresia tânărului.

- Nu, replică sec Brenda.

- Şi este păcat. observă Nathan alene urmărind maliţios expresia scandalizată a Brendei.

Se întinse îndelung, cu graţia unei feline.

- Şi mai pretinzi că nici măcar nu te-a privit! strigă Carolyn la adresa prietenei sale care deveni stacojie.

- Ba da. Am remarcat-o, preciză Nathan glumeţ, dar fuge mai repede ca mine!

- Nu te-aş fi crezut bărbatul care să fie oprit de acest soi de amănunt, comentă liniştită Carolyn, strecurându-

şi braţul sub cel al lui Nathan pentru a-l îndrepta spre salon.

- Brenda are poate deja un iubiţel? o întrebă el cu nonşalanţă.

- Sunt sigură că nu! La drept vorbind, cred că se teme de bărbaţi!

- Carolyn! protestă Brenda, şocată de această minciună gogonată.

- Da? o întrebă Nathan cu o voce tărăgănată, fără a-şi părăsi din ochi sora vitregă.

- Da, aşa cred, reluă Carolyn. Iese rar cu bărbaţi şi când o face, îi lasă cu buza umflată, bieţii!

- Chiar? o chestionă suav Nathan, fixând faţa roşie a Brendei.

- Da, încuviinţă Carolyn. Dacă vrei să ştii părerea mea, trebuie să fi fost traumatizată de o experienţă nefericită.

- Destul, Carolyn! o întrerupse Brenda exasperată. Ies puţin fiindcă aşa vreau eu! Nu eşti obligată să mă crezi, dar viaţa mea nu se învârteşte în jurul bărbaţilor!

- Hodoronc-tronc! se strâmbă Carolyn. Asta-i pentru mine! articulă ea la vederea lui Nathan. Cred c-am supărat-o foarte tare ca să fie atât de rea cu mine.

- Nu vorbeam despre tine, rectifică Brenda înroşindu-se ca focul. Dar bărbaţii se cred întotdeauna indispensabili.

- Dar şi sunt! o contrazise Carolyn. Cel puţin pentru mine.

- Iată o femeie pe gustul meu! rosti Nathan cu un zâmbet de apreciere.

Caraghios! gândi Brenda fierbând în sine, era chiar caraghios cu zâmbetul lui încrezut! Ieri, avea cel mai mare dispreţ pentru Carolyn şi acum flirta scandalos cu ea, de parcă ar fi considerat-o întotdeauna cea mai de dorit dintre femei. Şi modul servil în care îl adula Carolyn, mulţumindu-i pentru trandafiri, era dezgustător! Fără a mai vorbi de complimentele utilizate de Nathan! Şi totuşi, nu era bărbatul care să se încurce cu asemenea fleacuri!

Carolyn sfârşi prin a remarca prezenţa Brendei şi-i întinse mapa pe care o adusese.

- îţi încredinţez cel de-al doilea copil al meu, îi explică ea afectată. Ai mare grijă. Nick şi cu mine ne ducem să petrecem weekendul la New York.

- Este abia joi, notă sec Brenda.

- Nick trebuie să meargă cu afaceri şi-l însoţesc să fac un tur al magazinelor. Trimite manuscrisul lui David când vei termina. Nathan, mi-a făcut plăcere să te revăd. Nu am putea lua masa împreună toţi patru când ne întoarcem de la New York? propuse ea cu un zâmbet strălucitor.

- Este posibil să nu fiu aici, răspunse el amabil. Dar telefonează-i Brendei când vei fi la Londra. Dacă nu voi fi plecat, voi fi încântat să vă întâlnesc.

- Perfect! Acum trebuie să plec, fiindcă bietul Nick mă aşteaptă în maşină.

Dispăru într-un vârtej, lăsându-i pe cei doi tineri faţă în faţă într-o tăcere apăsătoare. Brenda era furioasă pe ei, fără să ştie dacă le purta pică pentru că vorbiseră despre viaţa ei privată ca şi cum nu ar fi fost de faţă, sau că flirtaseră sub nasul ei de parcă ar fi fost invizibilă!

- Această fată este un adevărat vârtej, remarcă gânditor Nathan.

- Nick este obişnuit! ripostă ea rece. Cred că lui îi place asta. înainte de a o întâlni pe Carolyn, se plictisea de moarte. Acum nu mai are timp!

- Nick Bancroft.... murmură el visător. Acest nume îmi spune ceva. Nu cumva Dominic Bancroft?

- într-adevăr. El este acela care a moştenit milioane de petrodolari. Acum îţi pare rău că ai fost bădăran cu el, nu, Nathan? îl zeflemisi ea.

Gura lui Nathan se înăspri.

- Drept cine mă iei? Nu sunt snob! ripostă el.

- Nick era plin de el şi vanitos până la extrem. Dar Carolyn l-a transformat complet. îl face să ducă o astfel de viaţă încât nu are timp să se mai gândească la preţioasa lui persoană.

- îmi închipui. Mă minunam cum de Carolyn are un astfel de standard de viaţă doar din cât câştigă ca autoare.

- Ei bine, te înşelai! îl întrerupse ea cu vehemenţă. Puţin îi pasă de banii lui Nick! Nu-i plac nici blănurile, nici bijuteriile! Singura ei slăbiciune este că îi plac

călătoriile şi şi le oferă singură!

- Nu te oblig să mă crezi, dar nu căutam deloc să o critic, observă el pe un ton sec, fiindcă îmi place mult de ea.

- Mi s-a părut evident.

- Fiindcă îţi place să interpretezi tot ce spun eu, scrâşni el din dinţi.

O privi drept în ochi.

- De ce nu ieşi cu băieţii, Brenda? se interesă el în mod neaşteptat.

Luată din scurt, ea se încordă.

- Dar o fac, răspunse ea cu calm. Când am chef.

- Nimic serios? insistă el.

- Cum a remarcat adineauri Carolyn, am avut cândva o experienţă neplăcută care m-a lecuit.

Ochii lui Nathan deveniră de gheaţă.

- Nu a existat nimic neplăcut în noaptea pe care am petrecut-o împreună. De fapt, am dorit întotdeauna să reînnoiesc experienţa de atunci.

Tânăra înţepeni.

- Sunt convinsă că de atunci nu ai dus lipsă de femei doritoare să împartă patul cu tine!

- Unele, admise el sec. Dar asta nu înseamnă că am şi reuşit, adăugă el cu asprime văzând mutra veninoasă a Brendei.

- Odată, era subiectul de conversaţie al tuturor prietenelor mele. Cred că descoperiseră că nu stătuseşi

mai mult de două luni fără femeie.

- Exact şase săptămâni şi numai fiindcă îmi rupsesem piciorul la schi, preciză el sarcastic. Una dintre infirmierele mele era de altfel fermecătoare.

- Motiv în plus să nu-mi vină a crede că ai putut petrece acest ultim an singur!

- Mă uimeşti, Leslie nu te-a ţinut deci la curent? o ironiză el. Dacă îmi aduc bine aminte, înainte vă povesteaţi totul.

- I-am spus clar că nu-mi pasă!

El scoase un oftat.

- Poate că am face bine să reluăm această conversaţie de la început, bombăni el. Ce face tatăl tău?

- Nu ţii cu adevărat să ştii!

- Mă interesează, la naiba!

- Clanul Wade simte nevoia să se hrănească din necazurile victimelor lor?

- Brenda, este o neînţelegere. Noi nu avem nici un amestec în.

- Nu sunt de această părere, i-o reteză ea întorcându-se cu lehamite. Si pentru a răspunde la întrebarea ta, tatăl meu face bine, foarte bine.

Fără să-şi dea seama, umerii ei firavi coborâseră de parcă purtau o povară mult mai grea şi niciodată Nathan nu o văzuse atât de vulnerabilă. întinse instinctiv braţele spre ea.

- Nu!

Ea încercă să se zbată, dar el o trase ferm lângă

sine şi-i mângâie tandru obrazul.

- Am nevoie de asta, şopti el în părul ei. Avem nevoie amândoi.

- Nathan, nu! bâigui ea înainte ca gura lui să pună stăpânire pe a sa.

Protestele tinerei muriră în gât în timp ce trupul se lăsă pradă plăcerii acestei îmbrăţişări prea mult timp respinsă.

Sărutul lung care îi uni deveni din ce în ce mai intim şi mai pasional, iar ea uită totul, gândindu-se doar la trupurile lor strâns înlănţuite şi la dorinţa lui Nathan.

îi luase faţa între mâini şi se adăpa cu lăcomie de la izvorul fraged al buzelor ei, de parcă nu reuşea să-şi potolească setea pe care o avea de ea.

Ţârâitul soneriei ajunse după mult timp la urechile lor care fremătau. Abandonată plăcerii, Brenda gemu lângă gura lui Nathan, incapabilă să se dezlipească.

El fu acela care se îndepărtă.

- Aştepţi pe cineva?

- Pe nimeni. în afară de Leslie!

Smulgându-se din braţele lui, fugi la intrare şi deschise uşa pentru a o primi pe biata Leslie, de nerecunoscut.

- Nu mă pot întoarce acolo, suspină ea lângă umărul surorii sale.

Brenda o lăsă să plângă, prea uşurată că o găsise până la urmă, ca să remarce prezenţa lui Nathan care li se alăturase în vestibul.

Frumuseţea lui Leslie înflorise în timpul sarcinii. Părul brunet încadra armonios faţa ei drăguţă strălucind de sănătate şi nu părea să fi luat prea mult în greutate, în ciuda rotunjimii pântecelui. Totuşi, încercările din acele ultime zile se vedeau în cuta amară a gurii, paloarea obrajilor şi lucirea disperată a ochilor căprui.

Brusc, îl văzu pe Nathan şi tresări.

- Nathan.! gâfâi ea acuzatoare, depărtându-se de sora ei. Ce face aici, Brenda?

Neîncrederea lui Leslie înţepă dureros inima Brendei. Şi să mai spui că Nathan pretindea că Leslie îl iubeşte! Dădea impresia că vroia să fugă de amândoi!

- întrebare stupidă, comentă Nathan luând braţul lui Leslie pentru a o conduce în salon. Ne-am făcut multe griji pentru tine.

- Chiar şi Grant? întrebă aspru Leslie, lăsându-se pe canapea.

- Mai ales Grant, răspunse el.

- Probabil de aceea eşti aici în locul lui? întrebă ea cu amărăciune.

El aruncă o privire Brendei pentru a-i cere sprijinul, trecând peste propriul lor conflict şi peste scurta pasiune care-i reunise cu câteva clipe mai devreme. Pentru moment, important era s-o liniştească pe Leslie şi să-i arate că toţi o iubeau şi vroiau s-o ajute.

Brenda îngenunche în faţa surorii sale şi-i luă mâinile îngheţate într-ale ei.

- Am vorbit cu Grant, Leslie, murmură ea. Este nebun de îngrijorare.

- Pentru mine sau pentru copilul lui? o zeflemisi Leslie.

Brenda schimbă o privire cu Nathan şi înţelese de ce ochii lui cenuşii erau de gheaţă. Leslie repeta cuvânt cu cuvânt vorbele pe care ea însăşi le rostise în ajun! Doar n-o să creadă că ea.

Si în fond, n-are decât să creadă ce voia! Acum, doar Leslie conta!

- Leslie, ştii că Grant te iubeşte.

- Nu, o întrerupse cu răceală tânăra. Am crezut că mă iubeşte dar m-am înşelat.

- Haide, Leslie, indiferent ce a făcut.

- Nu ţin să vorbesc, spuse Leslie cu duritate la adresa cumnatului său.

- Leslie dragă, trebuie.

- Nu! îl întrerupse ea, scuturând frenetic din cap. Nu vreau nici măcar să mă gândesc!

Brenda îl privi pe Nathan, neputincioasă. Niciodată nu-şi văzuse sora atât de dezamăgită şi de dură şi se simţea total dezarmată în faţa disperării acesteia.

- O să-l sun pe Grant, interveni brusc Nathan.

Leslie se încordă.

- Inutil să mi-l dai la telefon, articulă ea tremurând.

- Nimeni nu-ţi cere să-i vorbeşti, ripostă el pe un ton tăios. Dar, fiind soţul tău, are dreptul să ştie că eşti bine. Nu ştia nici măcar unde erai în aceste zile.

- Am fost la Oxford. Eu. Noi am locuit acolo când eram mici, explică ea sec.

Brendei îi fu necaz că nu se gândise la acest orăşel

unde lui Leslie îi plăcuse atât de mult fiind copil. Aruncă o privire confuză spre Nathan.

- Trebuie să telefonăm lui Grant, făcu ea strângându-i mâna într-a sa. Dar nu eşti obligată să-i vorbeşti, dacă nu ţii.

- Nu ţin! repetă Leslie scuturând cu încăpăţânare din cap.

Lăsându-l pe Nathan să-l sune pe Grant, Brenda îşi cercetă sora cu un aer neliniştit. Indiferent de cauza certei cu soţul ei, era mult mai gravă decât crezuse la început. Şi Leslie era calmă, mult prea calmă.

Ascultând vag ce povestea Nathan fratelui lui, bănui că Grant insista să vorbească soţiei sale. Cât despre Leslie, părea total dezinteresată de conversaţie.

Nathan puse mâna pe receptor şi se adresă cumnatei sale:

- Leslie?

Ea scutură din cap fără să-l privească.

- Spune că dacă nu te întorci în Canada, va veni să te caute, spuse el încet.

Ochii căprui ai tinerei se înspăimântară.

- Nu vreau să vină!

- Se pare că nu este hotărât să ţină cont de părerea ta, replică Nathan cu nonşalanţă.

- Nu, bineînţeles, comentă Leslie cu amărăciune. Brenda.?

Tulburată de starea surorii ei, Brenda o privi cu compasiune.

- Cred că ar trebui să te întorci, murmură ea.

Degetele lui Leslie se agăţară de ale ei.

- Atunci, vino cu mine .

- Dar, Leslie.

- Brenda! interveni dur Nathan.

El nu ştia ce îi cerea cu exactitate, nici unul dintre ei nu ştia. Dar Leslie avea nevoie de ea şi dacă Brenda nu avea nici o dorinţă să se întoarcă în Canada, propriile ei dorinţe trebuia să treacă după cele ale lui Leslie.

Fără un cuvânt, îşi dădu încuviinţarea printr-o clătinare lentă din cap, închizând ochii pentru a nu vedea strălucirea triumfătoare din ochii lui Nathan înainte de a se întoarce să-şi informeze fratele că vor veni toţi trei în Canada.

Capitolul 4

Calgary semăna cu majoritatea oraşelor mari din vestul canadian, clădit cu sudoarea şi munca dură a oamenilor. Se întindea pe partea cea mai vălurită a provinciei Alberta şi clădirile sale înalte se ridicau spre cer ca pentru a-i mulţumi pentru bogăţia şi prosperitatea pe care le-o dăduse. în depărtare se conturau vârfurile dantelate ale munţilor stân- coşi. Calgary zumzăia de viaţă şi activitate, iar populaţia se compunea în principal din crescători de vite.

Ranchul Wade era situat la aproximativ douăzeci de kilometri de oraş şi casa, construită în vârful unei coline era străbătută de numeroase ferestre ce dădeau spre decorul somptuos al Stâncoşilor sau spre înverzitul Calgary.

Pe pământurile întinse ale domeniului, vitele păşteau cât vedeai cu ochii şi caii zburdau pe un câmp din vecinătatea clădirii. Nimic nu se schimbase de la plecarea ei, gândi Brenda regăsind locurile copilăriei. Totuşi, se simţea vinovată când Nathan opri maşina în faţa casei. El îşi sfătuise fratele să aştepte la ranch pentru a evita scena penibilă pe care Leslie ar fi făcut-o găsindu-şi soţul la aeroport. Ajutate de Nathan, cele două tinere coborâră din maşină. în această după-amiază care era pe sfârşite, cerul era încă de un albastru strălucitor şi o briză lină adia, parfumată cu mirosuri bucolice.

Brenda inspiră adânc înainte de a pătrunde în casă

în compania celor doi, pentru a-l înfrunta pe Grant.

El îi aştepta în vestibul.

De îndată ce Leslie îl văzu, izbucni în lacrimi şi năvăli în camera ei, trântind uşa după ea.

- Bun început. remarcă Grant cu o voce nesigură.

Tensiunea acestor ultime zile îi marcase dureros faţa frumoasă.

- Crezi că trebuie să mă duc după ea? o întrebă el pe Brenda pe un ton ezitant.

Această întrebare simplă arăta în ce grad îl răvăşise plecarea soţiei sale, fiindcă era din fire arogant şi sigur pe sine, ca fratele lui.

- Nu acum, îl sfătui Brenda cu blândeţe.

Leslie nu-i povestise ce se întâmplase, nici în cursul nopţii când dormiseră în acelaşi pat, nici în cursul lungului zbor spre Canada şi nu era pregătită să aibă o discuţie cu soţul ei.

- Mă duc să-i aduc ceva de mâncare. Mâine, poate. reluă ea.

- Da, poate mâine, repetă Grant îndepărtându-se cu un aer de învins, închizând uşa biroului în urma sa.

- Nathan?

Ea întoarse spre el frumoasa-i faţă îndurerată. El schiţă un zâmbet.

- Aveai dreptul să te aştepţi la o întâmpinare mai plăcută la întoarcere, observă el cu blândeţe.

în vocea lui nu exista nici urmă de sarcasm şi

înţelese că şi el suferea văzând cum se destramă familia. Sigur că nu lipsiseră certurile, dar niciodată nu luaseră astfel de proporţii.

- Se vor împăca, spuse ea cu blândeţe. Eu. Mindy! Ce bine-mi pare să te revăd!

Se repezi în braţele bătrânei servitoare care o strânse cu afecţiune.

- Brenda. Ţi-am pregătit vechea ta cameră, dar preferi să te instalezi altundeva?

Tonul bătrânei era glacial şi Brenda îşi încreţi sprâncenele.

- Nu. Nu, este bine aşa. murmură ea fără să înţeleagă.

Mindy fusese o a doua mamă pentru fraţii Wade şi purtase aceeaşi afecţiune celor două mici englezoaice pe care Patrick le adusese în familie. Dar astăzi nu mai exista nici urmă de tandreţe în privirea îndreptată asupra Brendei şi tânăra se întreba de ce o considera brusc ca o străină. Hotărât lucru, primirea era mai mult decât modestă!

- Cina va fi gata în câteva minute, ai timp să te duci să te împrospătezi, declară Mindy cu răceală.

- Vroiam să-i duc o tavă lui Leslie.

- O voi face eu, o întrerupse Mindy cu asprime. Inutil să te deranjezi.

- Dar.

- Doar dacă nu crezi că Leslie nu vrea să mă vadă?

- Nici gând, afirmă tânăra cu blândeţe, dar eu.

Fără să asculte, Mindy îi întoarse spatele pentru a se duce în bucătărie, bombănind printre dinţi.

Perplexă, Brenda îl privi pe Nathan cu un aer întrebător.

- Nu te-a iertat niciodată că nu ai revenit la ranch, explică el începând să urce scările cu bagajele tinerei. Si mi-e teamă că fuga lui Leslie n-a făcut să-i crească stima pentru surorile Jordan! adăugă el sec.

- înţeleg. comentă ea, intrând după el în camera ei de adolescentă.

Nimic nu se schimbase în fermecătorul decor roz şi alb al camerei unde Patrick Wade îi amenajase cândva un colţ unde putea să deseneze în voie.

îi fu greu să privească patul, gândindu-se la ultima noapte pe care o petrecuse în braţele lui Nathan. El, dimpotrivă, nu părea câtuşi de puţin tulburat de aceleaşi amintiri, judecând după felul dezinvolt cu care punea valizele la piciorul patului!

- Am câteva telefoane de dat înainte de cină, rosti el cu indiferenţă. în locul tău, nu aş rămâne cu Mindy pe picior de război.

- Linişteşte-te, oftă ea, o să mă spăl un pic, apoi voi coborî s-o văd pe Leslie. Probabil că acum doreşte să vorbească.

- Nu asta este impresia mea.

- Nici a mea, recunoscu ea. Sunt sigură că toate acestea nu sunt bune pentru bebeluş.

- O să-i fixez o vizită la medic cât de curând posibil.

Nu am găsit că arată prea bine în timpul călătoriei.

Efectiv, Leslie îşi petrecuse timpul în avion, dormind. Şi dacă fuga ei dăunase copilului, Brenda ştia că sora ei nu şi-ar ierta-o niciodată! Atât de mult îşi dorise bebeluşul şi acceptase atâta să-l conceapă.

- Nu fi îngrijorată, murmură el mângâindu-i obrazul. Totul se va aranja, ai să vezi.

Copleşită de o moleşeală bruscă, ea îşi apăsă faţa de mâna lui şi opuse rezistenţă când Nathan îi ridică bărbia şi-şi puse buzele peste ale ei.

Fremătă şi trupul i se înflăcără când o strânse mai tare lângă el, gemând.

- Ţi-am adus cafea!

Mindy puse brutal tava pe noptieră şi cei doi tineri se despărţiră instantaneu.

Roşie ca focul, Brenda se întoarse către Mindy.

- Mulţumesc. Eu. Să nu-ţi închipui.

- Nu mă priveşte dacă Nathan vrea să devină caraghios, tună Mindy cu un aer de dezaprobare. Pentru a doua oară! adăugă ea înainte de a trânti uşa după ea.

în culmea jenei, tânăra îşi încreţi sprâncenele. Fusese destul de proastă că se lăsase astfel îmbrăţişată, dar faptul că Mindy asistase la acel sărut şi comentariile ei acerbe făceau lucrurile şi mai groaznice!

- Mai mult decât un duş rece, comentă el cu o voce lugubră. în orice caz, mult mai eficace.

- Nathan.

- Stiu, oftă el. Acel sărut nu ar fi trebuit să se

întâmple şi regreţi deja.

- Da, spuse ea simplu.

- Din partea mea, am uitat deja, articulă el cu duritate îndreptându-se către uşă. Bea-ţi cafeaua cât este caldă!

Era prea uşor să pretinzi că acel sărut nu existase şi să te grăbeşti să-l uiţi! Ea îl sărutase fără nici un echivoc, în ciuda urii pe care i-o purta. Fiindcă îl dorea ca o nebună şi el o dorea cu aceeaşi intensitate, asta o făcea să se teamă. într-o zi, nu vor reuşi să-şi controleze acea sete nepotolită pe care o aveau unul faţă de celălalt.

De această dată, nu putea să mai fugă deoarece Leslie şi copilaşul ei aveau nevoie de ea. îi spusese lui taică-său că va sta câteva săptămâni în Canada pentru a profita de sora ei înainte de naştere şi trebuia să rămână până când lucrurile se vor aranja între Leslie şi Grant. Nu avea de ales decât să se acomodeze cu situaţia şi să încerce să-l uite pe Nathan pe cât posibil. Ceea ce era practic irezistibil.

Făcu un duş rapid şi se îmbrăcă, golind în acelaşi timp ceaşca de cafea adusă de Mindy. îşi puse un pantalon negru care-i punea în evidenţă picioarele lungi, o bluză verde asortată cu culoarea ochilor şi-şi ridică părul în vârful capului, pentru a-i fi mai puţin cald.

în camera pe care o împărţea de obicei cu Grant, Leslie era întinsă pe patul mare, culcată pe perne. Pe noptieră, tava cu mâncare era neatinsă.

- Leslie.

- Nu ar fi trebuit niciodată să mă las adusă aici, bâigui tânăra izbucnind în lacrimi. Acum, nu voi mai putea să scap.

Brenda se aşeză pe pat.

- Să ştii că nu este o închisoare.

- Nu? o întrebă dur Leslie. Tu vorbeşti aşa? Tu care nu ai avut linişte până când nu ai fugit?

- Dar tu eşti căsătorită cu Grant.

- Şi tu ar fi trebuit să te măriţi cu Nathan!

- Ce vrei să spui? întrebă Brenda înghiţind în sec.

- Grant şi cu mine ştim că ai petrecut noaptea cu Nathan înainte de plecarea ta de anul trecut. Grant a vorbit cu Nathan şi el i-a spus că o să vă căsătoriţi.

- Nu mi-ai spus niciodată că erai la curent.

- Nathan ne-a cerut să nu-ţi spunem, ca să nu te jenezi, îmi închipui. Dar, vezi, Brenda, tu eşti cea mai în măsură să înţelegi de ce vreau să divorţez.

- Să divorţezi! repetă Brenda, năucită.

- Grant nu mă iubeşte .

- Dar tu, îl iubeşti? se interesă Brenda cu blândeţe.

- Acum, nu.

Leslie părea sinceră. Cum de o dragoste atât de profundă ca cea pe care i-o purta Leslie soţului ei putuse muri atât de brusc, atât de total?

- Leslie, porţi copilul lui!

- Este copilul MEU, protestă Leslie. Este în mine şi îmi aparţine.

- Dar şi Grant l-a făcut.

- Mă voi strădui să uit acest amănunt, replică ea vârându- se sub cuvertură. Poţi să iei tava? Aş vrea să dorm acum.

- Nu ai mâncat nimic.

- Nu mi-e foame.

- Leslie. vorbi Brenda cu durere, văzând cum sora ei îi întoarce spatele.

- Brenda, contez pe tine să-l faci pe Grant să înţeleagă că nu este binevenit în această cameră! bombăni Leslie.

- Nu crezi că tu ar trebui să i-o spui?

- Nu. Nu mai vreau să-l văd.

Tulburată, Brenda părăsi camera.

Cum naiba să-i spună lui Grant că soţia lui îi închide uşa?

îl găsi în birou şi începu să-i expună situaţia.

- Nu te nelinişti, i-o reteză el pe un ton amar. Nu am fost în stare să mai dorm în acel pat după ce a plecat şi mi se pare şi mai puţin primitor de când s-a întors!

- Grant, Leslie pare să creadă că nu o mai iubeşti.

- Fals! ţipă el. O iubesc mereu!

Ea îşi trecu limba peste buzele uscate.

- Dacă ai avut o aventură.

- Asta ţi-a povestit Leslie? ţipă el cu o voce feroce. Dumnezeule! Nu m-am uitat niciodată la o altă femeie de când o cunosc! Cum aş putea să o înşel?

- Haide, calmează-te, Grant, oftă ea obosită. Leslie nu mi-a spus nimic. Nici tu, de altfel. Neştiind nimic,

sunt forţată să recurg la ipoteze!

El păru să se închidă în sine.

- în fond, nu este problema ta! Nathan şi cu tine insistaţi să vă amestecaţi, dar asta nu vă priveşte! Leslie şi cu mine ne vom lămuri problemele singuri!

- Şi cum, mă rog? îl întrebă ea pe un ton muşcător. Leslie nu vrea nici măcar să-ţi vorbească şi tu eşti la fel de mărginit ca ea!

- Asta nu înseamnă că avem nevoie de voi ca să.

- Şi bebeluşul? i-o reteză tânăra cu răceală. Ce rol joacă în toate acestea?

- Este copilul nostru şi.

- Leslie pretinde că este al ei. Şi când veţi divorţa.

- Să divorţăm! repetă el pălind. Nici nu se pune problema.

- Totuşi, Leslie asta vrea să facă.

- Nici în ruptul capului! urlă el, ieşindu-şi din fire. Mai curând aş cere eu primul divorţul!

în faţa incoerenţei cumnatului său, Brenda se întrebă dacă sticla goală de whisky care se afla în faţa acestuia nu avea un rol. Evident, Grant era beat! Iată ceva neobişnuit la un Wade!

Ea se ridică.

- Vom relua această discuţie când. te vei simţi mai bine.

- Adică să nu fiu beat, vrei să spui. comentă el punându-şi piciorul pe birou. Nu va avea loc nici un divorţ, Brenda, nici acum nici altădată. Leslie va sfârşi

prin a-şi veni în fire.

Brenda nu era atât de sigură şi pe faţa ei frumoasă se citea îngrijorarea în timp ce îl aştepta pe Nathan să cineze în sufragerie. El i se alătură curând, îmbrăcat în pantaloni bej şi o cămaşă reiată, asortată.

- Mindy a făcut vreo scenă din cauza întârzierii? se strâmbă el, ajutând-o pe tânără să se aşeze.

- Nu încă, dar.

- Atunci totul este în regulă, remarcă el încrezător.

Fără să mai aştepte, luă loc la masă şi sună din clopoţel,
invitând-o pe Mindy să-i servească.

- Stii, îmi asum riscurile, glumi el, dar este mai bine să ataci decât să te aperi!

Bătrâna menajeră îi servi cu o faţă posomorâtă, dar când ajunse în bucătărie, Nathan reuşise să-i smulgă un zâmbet.

- Ai fost întotdeauna preferatul ei, observă Brenda dezgustată.

- întotdeauna am fost cel care avea nevoie să-i intre în graţii, o corectă el. N-aveam de ales decât să învăţ s-o vrăjesc sau să-mi petrec jumătate din viaţă în camera mea!

Sigur, ştiuse cum s-o seducă pe Mindy.

- Unde sunt Leslie şi Grant? întrebă el la sfârşitul mesei.

- Aceeaşi situaţie, oftă ea. Leslie se preface că doarme, doar dacă nu doarme de-a binelea, fiindcă mi

s-a părut obosită. Cât despre Grant, era beat.

- Un pic afumat, rectifică el. L-am pus în pat într-una din camerele pentru musafiri.

- De aceea ai coborât aşa de târziu să mănânci?

- Da. Era mai bine ca Mindy să nu-l vadă aşa, nu crezi?

Tânăra se ridică şi făcu câţiva paşi.

- Nu înţeleg ce li se întâmplă. Leslie pretinde că Grant nu o mai iubeşte, dar eu sunt convinsă de contrariul. Mi s-a părut. încrâncenată. Este greu de explicat.

- Am văzut, replică el. S-ar spune că se forţează să nu-l iubească.

- Mi-a spus că nu a înşelat-o.

- Şi este adevărat! o întrerupse el cu brutalitate. Şi dacă Leslie afirmă contrariul.

- Nu afirmă nimic! Nathan, trebuie făcut ceva sau va fi prea târziu.

în câteva cuvinte, îi vorbi despre dorinţa lor de a cere divorţul şi văzu cum faţa lui se înăspreşte.

- Ce tineri idioţi! strigă el cu furie. Nu-şi dau seama cât de periculos este să pronunţe aceste cuvinte?

- Puţin le pasă pe moment, oftă ea.

- Atunci, să le lăsăm timp să se regăsească.

în ciuda tuturor aşteptărilor, Brenda şi Nathan erau acum uniţi pentru a lupta împreună în vederea salvării căsniciei lui Leslie şi Grant. Ciudat, erau din nou prieteni

în această cauză comună. Era o eternitate de când nu se mai simţise atât de apropiată de el şi uitase ce bine era.

El îşi consultă ceasul.

- Trebuie să plec. Am întâlnire în oraş.

- Acum? se interesă ea încruntându-se uşor.

- Mai precis peste o jumătate de oră, preciză el. Dar nu are importanţă. Tu ai probabil chef să te culci devreme după toate aceste încercări. O să mă gândesc în astă seară cum îi putem ajuta pe cei doi turturei.

Peste o clipă, plecă.

Ea îşi bea liniştită cafeaua când Mindy veni să debaraseze masa.

- Nathan a ieşit? o întrebă ea ursuză.

- Avea o întâlnire, îi explică tânăra cu un zâmbet.

- Ar fi trebuit să ghicesc, comentă Mindy cu indulgenţă. Presupun că este cu Dee.

- Dee? repetă Brenda făcând pe indiferenta.

- Da. Dee Wallace. Are un butic în oraş. Ies împreună de câteva luni bune.

De ce simţea Mindy nevoia să-i povestească asta? Era şi ea la curent cu faptul că Brenda îşi petrecuse cu Nathan ultima ei noapte în Canada, cu un an în urmă? Era posibil. Ca menajeră a casei, ştia tot ce se întâmplă. Dar orice ar fi, tânăra nu vedea de ce bătrâna o punea în gardă contra lui Nathan. Se reuniseră pentru a aranja lucrurile între Leslie şi Grant, dar nu va mai exista nimic în plus între ei!

Capitolul 5

- în picioare, leneşo! Aici nimeni nu mai stă în pat după ora şase dimineaţa!

Vocea gravă o smulse pe Brenda din toropeala binefăcătoare. Ţinându-şi cearşaful strâns la piept, se întoarse în pat şi privirea ei somnoroasă se aţinti asupra lui Nathan.

- Am urât întotdeauna voioşia ta matinală, bombăni ea dându-şi la o parte o şuviţă lungă de păr negru care-i cădea peste ochi. Este indecent!

Mai ales că dormise foarte puţin, fiindcă el nu se întorsese la ora două noaptea când în cele din urmă închisese ochii! Poate că el nu dormise deloc.

Se vedea că făcuse un duş, fiindcă părul lui era încă umed. Purta o cămaşă ecosez desfăcută la piept şi blugi prespălaţi, care-i reliefau picioarele lungi. Dacă era ceva indecent în această dimineaţă, apoi era această senzualitate care se degaja din toată persoana lui.

- Ce vrei? întrebă ea fulgerându-l cu privirea. Si scuteşte-mă de bădărăniile tale, te rog, îi trânti ea urmărindu-i privirea care rămăsese pe umerii ei goi.

Ochii lui Nathan se întunecară şi în ciuda oricărei aşteptări, îi zâmbi.

- Soarele s-a ridicat şi caii sunt înşeuaţi. M-am gândit că ţi-ar plăcea să scapi de atmosfera penibilă din acest loc pentru o oră sau două.

- Ce fac turturelele noastre în această dimineaţă?

- Leslie încă doarme şi Grant se plimbă prin casă cu

o migrenă îngrozitoare. Este mai bine să fie lăsat singur în acest moment.

- Si capul tău cum este?

- De unde întrebarea asta? Eu nu beau niciodată.

Ea îi evită privirea.

- Mindy mi-a spus că ai ieşit cu. o prietenă, aseară. Trebuie să nu prea fi dormit.

- Suficient, mulţumesc, ripostă el sec. Si Mindy ar face bine să-şi ţină gura!

- Cred că a fost un fel de a mă pune în gardă faţă de tine, spuse ea glumeaţă. Se pare că toată lumea ştie că am petrecut o noapte împreună în această casă!

- Probabil ştiu şi că a fost o greşeală, replică el rece. Mergi să faci o plimbare pe cal cu mine, da sau nu?

- Bine. Te găsesc jos peste zece minute.

- Linişteşte-te. Nu aveam intenţia să te aştept aici!

Ce nevoie avea să i se adreseze ca unei puştoaice de zece ani? Această Dee Wallace era precis o femeie sofisticată, cum îi plăcea lui, artificială şi uşoară totodată. Se simţea atât de stângace şi necoaptă, comparată cu acest soi de femeie!

Dar uită totul când se află pe spatele lui Samson. Era un armăsar negru cu o coamă lucioasă, pe care mama ei şi cu Patrick i-l făcuse cadou când împlinise şaisprezece ani. Calul scoase un nechezat prelung de bucurie când o văzu şi părea încântat să-şi revadă călăreaţa perfectă.

- M-am ocupat de el în absenţa ta, spuse Nathan

ţinându-l de căpăstru. Ştiam că o să te întorci.

Ea îl privi pe Nathan cu bănuială..

- Nu rămân decât atât cât Leslie va avea nevoie de mine.

- Dacă ai crede-o cu adevărat, nu ai fi plecat niciodată!

- Ce înseamnă asta?

- Ai idee ce lovitură i-ai dat surorii tale când ai hotărât să rămâi să trăieşti la Londra? scrâşni el din dinţi.

- Trebuia să părăsesc casa mai devreme sau mai târziu, ripostă ea.

- Dacă ai fi plecat să te măriţi, cred că Leslie ar fi acceptat. Dar acest refuz de a te întoarce.

- Trebuia să-mi trăiesc propria viaţă! Niciodată nu mi-a plăcut ce reprezintă ranchul, ştii.

Vorbea cu vehemenţă, dar era conştientă că-i lipsea convingerea şi spera ca Nathan să nu-şi dea seama. Sigur, ura mai mult ca oricând ideea de a creşte vite pentru carnea lor, dar acum, când regăsea colinele înverzite de la Calgary, decorul somptuos al Stâncoşilor şi aerul pur al acestui ţinut neîntinat, se întreba cum putuse să creadă că nu era acasă la ea.

- Să revenim la modul în care ai lăsat-o baltă pe Leslie, reluă Nathan, smulgând-o din gânduri.

- Nu am lăsat-o niciodată baltă! se revoltă ea. Trebuia să părăsesc familia într-o bună zi şi am considerat că era momentul potrivit, asta-i tot!

- Eraţi totuşi foarte apropiate.

- Ea îl are acum pe Grant, îl întrerupse cu fermitate. Cel puţin până acum, adăugă întristată.

- îl are în continuare!

- Ce să facem în privinţa lor, Nathan?

- Atâta timp cât sunt amândoi în casă, nu avem de ce ne teme. L-am chemat pe medicul lui Leslie în această dimineaţă şi el.

- Azi-dimineaţă? Dar nu este decât ora şase şi jumătate, Nathan!

- Este un prieten, răspunse el amuzat.

- Trebuie să fie, dacă acceptă să-l chemi la aşa o oră!

- Va veni să o vadă în cursul dimineţii şi sper că o va convinge să se interneze pentru câteva zile. Nu-ţi face griji, se grăbi el să adauge, văzând-o că păleşte. Sunt sigur că totul merge bine, dar un pic de odihnă nu-i strică şi, acolo, va putea reflecta asupra situaţiei fără a lua hotărâri pripite.

- Cum naiba ai găsit timp să te gândeşti ieri seară la toate? îl zeflemisi ea cu cinism, lăsându-şi obrazul mângâiat de adierea caldă ce se juca în buclele brune scăpate de sub pălărie.

El îi aruncă o privire de gheaţă.

- Nu ştiu ce ţi-a povestit Mindy.

- Mi-a spus destul.

- Prea mult, după gustul meu! Este la noi de treizeci de ani, dar.

- Face parte din familie, Nathan, şi nu o vei împiedica niciodată să vorbească.

- Ai probabil dreptate, oftă el. Dar Dee nu este decât o prietenă şi nu-mi place ca Mindy să-şi închipuie că există altceva între noi.

Brenda era conştientă că Nathan se va căsători mai devreme sau mai târziu, mai curând probabil dat fiind vârsta lui, dar îi era greu să şi-l imagineze locuind la ranch cu altă femeie. Curios, nu-l vroia, dar refuza să şi-l închipuie căsătorit cu alta.

- Crezi că Leslie va accepta să meargă la spital? îl întrebă ea pentru a schimba subiectul.

- Am impresia că este gata să facă totul pentru a fugi de casă şi de Grant în mod special, se strâmbă el.

- Da, oftă ea a lehamite.

- Ai făcut echitaţie în Anglia? o întrebă el brusc, de-abia reţinându-şi calul care pufăia de nerăbdare să o ia la galop.

- Nu prea.

- Facem o cursă până la ranch?

- Sunt un pic cam anchilozată.

- A călări este ca şi cum ai face dragoste.

- Când o faci o dată, nu mai uiţi niciodată, ştiu, completă ea pe un ton sec.

Faţa lui Nathan se întunecă şi o privi iritat.

- Brenda.

- Plecăm?

Aplecându-se peste cal, porni în galop, amazoană

splendidă cu părul fluturând în vânt.

Nu se miră când văzu că Nathan o depăşeşte, dar îl îmboldi pe Samson în încercarea de a-l ajunge. în zadar.

în curtea grajdului, sări graţios la pământ şi-i întinse frâul lui Bill, grăjdarul. Obrajii ei erau înroşiţi de aerul proaspăt, ochii îi străluceau ca smaraldele şi părul îi atârna de sub pălărie în valuri suple până la mijloc.

Scoase un ţipăt de surprindere simţind două braţe puternice înlănţuind-o pe la spate şi răsuflarea caldă a lui Nathan mângâindu-i obrazul.

- Eşti o sălbăticiune, murmură lipind-o de el.

- Nathan.

- Nu, şopti el întărindu-şi strângerea. Nu poţi să-mi scapi la nesfârşit.

- Lasă-mă! suflă ea, încercând în van să se elibereze, neîndrăznind să ţipe pentru a nu-l alerta pe Bill.

Brusc, Nathan o respinse brutal.

- Ce aşteptai de la mine în acea noapte pe care am petrecut-o împreună? o întrebă el cu o voce aspră. Să vezi ce amant eram după discuţiile pe care le avuseseşi cu prietenele tale în legătură cu mine? Sau vroiai să scapi de o virginitate jenantă cu un bărbat mai în vârstă şi mai experimentat ca tine? Răspunde, ce căutai? Sigur că nu o cerere în căsătorie, judecând după reacţia ta!

în realitate, Brenda nu-şi prea explica ce o împinsese să facă dragoste cu el în acea noapte. Nu

băuse atâta încât să nu-şi dea seama de ceea ce făcea. Simţise nevoia să se afle în braţele lui pentru a căuta uitarea şi dacă fuseseră motivaţii ascunse în gestul ei, nu vrusese niciodată să aprofundeze problema.

- Sigur că nu! ripostă ea violent. De altfel, habar nu ştiam că aveai pentru mine acele sentimente.

El îşi strânse pumnii.

- Acele sentimente? De ce refuzi să spui lucrurilor pe nume? Te iubeam! Nu am obiceiul să cer în căsătorie toate fetele cu care mă culc!

- Casa ar fi prea mică să le cuprindă pe toate!

El oftă furios.

- Nu te înţeleg deloc. Când un bărbat îţi oferă dragostea şi viaţa lui, tu răspunzi că nu vrei!

- Nathan, tu.

Se întrerupse, dându-şi seama de prezenţa lui Bill, care-i privea stupefiat. în cunoscuse la ranch dintotdeauna şi el asistase la multe certuri între cei doi tineri, dar niciodată acestea nu avuseseră un ton atât de personal. întoarse spre Nathan o privire acuzatoare.

- Sunt aici fiindcă sora mea are necazuri! Dar când vor fi rezolvate, voi pleca din Canada cu primul avion şi nu mai vreau niciodată să te văd!

întorcându-i spatele, ea părăsi grajdul cu paşi furioşi.

- Patrick a spus întotdeauna că sunteţi în stare să aprindeţi casa în timpul certurilor voastre, şuieră Bill printre dinţi.

Ea zâmbi şi se relaxa uşor. Totuşi, ştia că nu se va simţi cu adevărat destinsă decât odată întoarsă în Anglia şi departe definitiv de Nathan, care transforma tot ce făcea în băşcălie.

Bill izbucni în râs.

- îmi pare bine că te-ai întors, Brenda, remarcă omul cu sinceritate. Ranchul nu era la fel fără tine.

- Nu-ţi place pacea şi liniştea, nu-i aşa, Bill? îl tachină ea.

El clătină din cap în semn de încuviinţare.

- De multă vreme nu l-am văzut pe Nathan într-o asemenea stare!

- Ai reacţiona poate diferit dacă ai suporta tu consecinţele! se strâmbă ea.

- Sigur că m-aş înfuria, ca toţi oamenii, de altfel, acum când te-ai întors! replică el cu un zâmbet larg. Ah, din acest punct de vedere am murit de plictiseală în ultimul an!

Nu înţelegea de ce lui Bill îi făcea atâta plăcere să-i vadă certându-se, dar preferă să nu aprofundeze chestiunea.

Cu un zâmbet la adresa grăjdarului, se duse spre casă.

Când ea iubea liniştea vieţii ei fără Nathan, cum puteau alţii să se bucure de altercaţiile lor? Asta o depăşea! Erau masochişti!

în vestibul, fu întâmpinată de urletele lui Grant.

- ... şi eu îţi repet că este nevasta mea şi eu voi fi cel

care o va duce la doctor! strigă cu încăpăţânare la adresa fratelui său.

Dacă în seara din ajun avea o mină proastă, acum arăta de-a dreptul îngrozitor. Era alb ca varul şi ochii albaştri îi erau înfundaţi în orbite, înconjuraţi de cearcăne negre, în timp ce părul blond îi era împrăştiat anarhic pe ţeastă, încâlcit şi fără luciu. Fizic, cei doi fraţi aveau aceeaşi siluetă, zveltă şi atletică, dar Grant moştenise de la mama lui părul şi tenul deschis. Totuşi, amândoi aveau de la tatăl lor caractere arogante şi mândre şi nici unul dintre ei n-ar fi cedat nici cât negru sub unghie.

Nathan ridică din umeri.

- Nu cred că va fi de acord, îi explică el cu calm.

Gura lui Grant se strâmbă de furie.

- Este vorba de copilaşul meu! Şi eu.

- Grant, cred că Nathan are dreptate, interveni Brenda înaintând.

Ochii lui Grant se înflăcărară.

- Aş fi jurat că-i vei ţine parte! întotdeauna vă susţineţi amândoi! ţipă el.

Era de o asemenea rea-credinţă încât tânăra nu se putu împiedica să nu râdă amar.

- întotdeauna faceţi front comun contra altora! continuă furios Grant. Chiar nu înţeleg de ce nu vă căsătoriţi!

- Grant! i-o reteză Nathan.

- Ştiu, răcni fratele lui. Este un subiect tabu! Şi în

fond, poate nu este o idee bună! N-ai decât să vezi cum s-a ales praful de căsnicia mea. de vis!

Brendei i se strânse inima în faţa unei astfel de disperări.

- Grant, ai mai băut, remarcă Nathan cu răceală. Trezeşte-te sau du-te la culcare!

- Sunt treaz şi asta-i problema. Totul era mai bine când eram beat!

întoarse spre Brenda privirea injectată de sânge.

- Tatăl tău avea poate dreptate, în definitiv.

- Grant! tună Nathan. Insultându-l pe tatăl Brendei nu-ţi vei rezolva problemele!

- Nu-l insultam deloc! Cred dimpotrivă că el nu s-a înşelat. Vezi, Nathan, lucrurile iau o altă întorsătură când le examinezi printr-o sticlă de whisky.

- Tu eşti cel mai în măsură să ştii. Orice ar fi, nu eşti în stare s-o duci pe Leslie la spital.

Grant se posomorî.

- Oricum, ea nu vrea. O să fac o plimbare călare. Dacă nevastă-mea catadicseşte să-mi dea de ştire la întoarcere, să mă anunţe!

Ieşi trântind uşa după el.

- Este rănit cu adevărat, comentă Brenda tristă.

- Cum ar putea să fie altfel? răcni Nathan pe un ton acuzator. Sora ta este pe cale să-l distrugă.

Rămasă cu gura căscată, îl privi cum se îndepărtează fără un cuvânt.

Leslie nu acceptă să meargă la medic decât dacă Brenda o însoţea şi insistă să-l vadă pe doctorul Whittaker între patru ochi.

Aşezat lângă Brenda în sala de aşteptare, Nathan frunzărea mecanic o revistă. Tânăra îi zvârli o privire îngrijorată.

- Nu fi neliniştită, spuse el cu vocea tărăgănată. Sunt convins că va fi primită la spital.

- Nu mă îndoiesc că eşti un om foarte puternic şi nimeni nu se opune dorinţelor tale, Nathan, dar.

- Nu este vorba despre asta, o întrerupse el sec. Toată lumea poate vedea că Leslie este la capătul puterilor.

Avea dreptate. Leslie avea faţa răvăşită în acea dimineaţă şi părea epuizată. Fără nici o îndoială, dragostea pentru soţul ei nu era moartă, altfel nu ar fi fost aşa de afectată.

Doctorul Whittaker insistă ca Leslie să fie imediat internată în clinica lui.

- Dar nu am adus nimic cu mine, protestă Leslie.

- Mă întorc la ranch să-ţi aduc cele necesare, timp în care Nathan se va ocupa de forme, răspunse blând Brenda. Mă întorc într-o oră.

- Nu vreau să rămân aici! gemu Leslie.

Dar Whittaker o privi dezaprobator.

- Vrei acest copil, Leslie? întrebă el calm. Fiindcă dacă nu te odihneşti o săptămână sau două, tare mi-e teamă că se va naşte înainte de termen. Şi chiar la

şapte luni, nu pot garanta că va supravieţui.

Cuvintele lui părură să o potolească pe Leslie, care cedă.

- Nu ţi-e frică să-mi încredinţezi maşina ta? întrebă răutăcioasă Brenda, luând cheile pe care i le întinse Nathan.

- Ţi-am încredinţat ceva mult mai preţios decât blestemata asta de maşină, ripostă el dur. Dar ai totuşi grijă, adăugă el urmărindu-i pe Leslie şi pe doctor.

Brenda rămase singură. Pălise în faţa furiei amare din vorbele lui Nathan. Vrusese să spună că-i dăduse inima, dar cum era posibil, când în mod sigur, nu avea inimă!

- Ei? o întrebă Grant de cum pătrunse în casă. Unde este Leslie?

- Doctorul a hotărât să rămână la spital. Nu este nimic grav, linişteşte-te, adăugă ea când îl văzu că se îngălbeneşte. Dar are nevoie de odihnă timp de câteva săptămâni, departe de problemele voastre.

- Trebuie s-o văd, spuse el luând cheile maşinii.

- Nu cred că este o idee prea bună.

- Puţin îmi pasă ceea ce crezi! i-o tăie el cu bădărănie. Nu cer permisiunea ta.

- La fel îţi pasă şi de Leslie? întrebă ea cu răceală, pierzându-şi răbdarea.

- Sigur că nu.

- Si de copil?

- Să nu reîncepem această polemică, Brenda, oftă el. Leslie este soţia mea şi-mi poartă copilul! Am dreptul

să fiu lângă ea!

într-adevăr, nu-i putea nega acest drept.

- Lasă-mă doar să-i pregătesc lucrurile lui Leslie şi vom merge împreună la spital.

- Te asigur că nu sunt beat, afirmă el.

- Dar eşti tulburat.

- De acord, cedă el oftând. Dar grăbeşte-te, te rog.

Ea se grăbi să facă bagajul surorii sale şi-l găsi pe Grant acolo unde îl lăsase, în vestibul. El îi luă bagajul din mâini şi-l puse în portbagajul maşinii, apoi întinse mâna aşteptând să-i dea cheile.

- Conduci ca o bunică, rosti el în faţa privirii tulburătoare a tinerei.

- Numai că, dacă eu conduc, sunt sigură că vom ajunge întregi! ripostă ea aşezându-se la volan.

- Dar când? bombăni el aşezându-se lângă ea. Aş vrea să ajung astăzi la spital, dacă este posibil.

Dacă voia ceartă, ea nu avea de gând să-i facă jocul! Muşcându-şi buzele, demară fără un cuvânt.

Când ajunseră la clinică, se întrebă totuşi dacă n-ar fi fost mai bine să-l fi lăsat să-şi descarce nervii pe ea. Poate că astfel n-ar fi arborat acel aer bătăios în momentul confruntării cu soţia lui. Lungită pe patul cămăruţei imaculate, Leslie întoarse spre soţul ei o privire ameninţătoare.

- Unde este Nathan? întrebă Brenda cu o voce jalnică.

- Vorbeşte cu doctorul, răspunse soră-sa, cu ochii furioşi fixaţi asupra lui Grant. Ce faci aici, Grant? îl

întrebă ea, dispreţuitoare.

- Am venit să văd dacă fiul meu este bine.

- Fiul MEU, spuse ea cu superioritate. Sau fiica mea.

- Acest copilaş este şi al meu!

- Cum de eşti sigur? îl sfida ea.

- Leslie! Grant! Vă rog, îi imploră Brenda.

Nu-i dădură nici o atenţie.

- Dacă tu crezi că o să te las să foloseşti acest copil cum te-ai folosit de mine.

- Niciodată nu te-am folosit! urlă Grant, scos din sărite. Te-am IUBIT, dar niciodată nu m-am servit de tine!

- Inutil să minţi, strigă soţia lui. Acum te cunosc, şi.

- Mă acuzi de ceva fals! tună el. Si o ştii!

- Ai mărturisit chiar tu! strigă Leslie. Când ţi-am pus întrebarea, mi-ai spus.

- Că eram la curent cu conţinutul testamentului tatălui meu, da! recunoscu el cu un ton violent. Ceea ce nu înseamnă că am admis că m-am servit de tine! Te iubeam şi m-aş fi căsătorit cu tine oricum.

- Se întâmplă să nu te cred!

- Nu ştiu cine ţi-a înveninat sufletul, dar.

- Nu am avut nevoie de nimeni ca să descopăr adevărul! Eu. Oh!...

Ea deveni lividă şi mâinile i se crispară pe burtă.

- Leslie, ce este? întrebă el repede, uitând instantaneu de furie în faţa suferinţei manifestate de soţia lui, Leslie!

- Este. bebeluşul, gâfâi ea. Dumnezeule, cred că au început durerile. Si doctorul a spus că era prea devreme.

Ochii lui Leslie erau măriţi de spaimă.

- Mă duc să-l caut, spuse Brenda grăbindu-se să iasă pe culoar.

- Grant. ? bâigui Leslie.

- Totul va fi bine, îţi promit, o linişti el.

- Oh, Dumnezeule.

Alergând pe culoarele spitalului, Brendei îi trecea prin minte conversaţia pe care tocmai o auzise. Stia acum de ce Leslie îşi părăsise bărbatul.

Si pentru acelaşi motiv, nu ar putea niciodată să-şi permită să-l iubească pe Nathan.

Capitolul 6

Brenda şi Nathan se plictiseau în sala de aşteptare când Dan Whittaker veni la ei, terminându-şi examinarea.

- Leslie avea dreptate, spuse el. Bebeluşul a hotărât să sosească mai devreme.

- Nu se poate face nimic pentru a-l împiedica? întrebă Nathan.

- Este prea târziu.

- Grant ar merita să i se sucească gâtul! strigă Nathan trecându-şi nervos mâna prin păr.

- N-ar fi trebuit niciodată s-o aduc aici, remarcă tânăra cu o voce tremurătoare.

- Există alte motive pentru această naştere prematură, o asigură medicul. Leslie este epuizată şi la capătul nervilor. S-ar fi putut produce oricând.

- Şi bebeluşul? întrebă Brenda, cu ochii strălucind de lacrimi.

- Va trebui să aşteptăm ca să ştim, replică doctorul Whittaker cu prudenţă. Dar este pe mâini bune.

Rămasă singură cu Nathan, Brenda îl privi printre gene. Ea nu-i făcuse nici un reproş, dar simţea că o considera responsabilă de ceea ce se petrecea. Grant era în continuare lângă Leslie, dar acum când cunoştea motivul certei lor, se întreba dacă mariajul lor va ţine. Ce se întâmplase oare ca Leslie să reacţioneze aşa după patru ani de căsnicie?

Se ridică şi începu să facă paşi, nervoasă.

- Ei bine? îl întrebă ea agresivă. De ce nu spui ce ai pe suflet?

- Si ce am pe suflet, după tine? se interesă el cu o voce prea blândă pentru gustul ei.

- Dacă ai chef să mă faci albie de porci pentru rolul meu în această afacere, nu ezita!

- Nu am nici un chef, replică el ridicând din umeri.

- De ce? întrebă ea, agasată de calmul lui.

- Pentru că situaţia nu s-ar schimba cu nimic.

- Nu, dar.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Brenda, nu sunt aşa de prost să-mi închipui că puteai să-l împiedici pe Grant să vină aici! strigă el exasperat. Dacă ai fi fost în locul lui Leslie, nimeni din lume n-ar fi putut să mă oblige să stau acasă!

Copilul lui Nathan. într-un anumit moment al vieţii ei, visase cu o plăcere ciudată. Chiar şi acum, când i se întâmpla să se gândească, se simţea copleşită de o emoţie fierbinte care o făcea să-şi dorească să se arunce în braţele lui. Slavă Domnului, reuşea să se stăpânească, fiindcă ar fi fost o adevărată nebunie.

îşi îndreptă gândurile spre sora ei. Deci ea începea să bănuiască ceea ce ea, Brenda, ştiuse întotdeauna - ştiuse că fraţii Wade erau gata să sacrifice totul pentru a păstra controlul ranchului şi dinastiei lor. Patrick poate, îşi liniştise conştiinţa împărţindu-şi bunurile în părţi egale între cei patru copii dar, se pare că Grant şi Nathan nu vedeau lucrurile în acest fel. Nu nega că

Grant o iubea pe Leslie, cel puţin atât cât putea iubi un Wade. Fiindcă văzuse tandreţea nemărginită cu care o înconjurase în timpul celor patru ani de căsătorie. Dar ştia şi că posesia unui ranch juca un rol în sentimente şi că Nathan o ceruse în căsătorie din acelaşi motiv, fără ca dragostea să joace un rol în ceea ce pentru el nu era decât un târg.

- îţi dai seama că dacă i se întâmplă ceva bebeluşului, totul se va termina între Leslie şi Grant? o întrebă el dintr-o dată, cu brutalitate.

Smulsă din gânduri, ea înghiţi în sec.

- Vrei să spui. Oh, nu!

O înconjură cu braţele.

- Este o posibilitate care trebuie luată în calcul, reluă el cu blândeţe. Ai auzit ce a spus doctorul, copilul poate să nu supravieţuiască.

Dacă bebeluşul murea, îi va distruge pe Leslie şi Grant. Deoarece fără acest copil pe care îl doreau cu ardoare, căsnicia lor nu va rezista, mai ales acum.

- O să se aranjeze, murmură tânăra lângă pieptul lui. Trebuie!

îndepărtând-o de el, o privi.

- Trebuie s-o sun pe Mindy să-i spun ce se întâmplă.

- Lasă-mă pe mine, îl întrerupse ea, ştergându-şi lacrimile care-i curgeau pe obraji.

- Da, cred că va fi mulţumită să te audă.

în câteva minute, Brenda explică bătrânei ultimele evenimente şi Mindy se îmblânzi, regăsind întreaga

tandreţe pe care i-o purtase întotdeauna Brendei.

- Sărut-o pe Leslie când o s-o vezi, rosti ea cu o voce deformată de emoţie. Si spune-i lui Grant. Spune-i..

- înţeleg, Mindy, murmură încet tânăra, auzind cum vocea ei se frânge. îţi voi telefona imediat ce. ce voi afla ceva.

Dar timpul păru să se eternizeze şi ziua cea lungă trecu încet, în chinurile neliniştii. Noaptea începea să se lase când Grant ieşi în cele din urmă din sala de naşteri.

- Avem o fată, suflă el cu o voce gâtuită. Este minunată. Are părul negru şi ochi albaştri. Si. şi poate nu va trece peste noapte.

Se clătină, lăsându-şi lacrimile să curgă de-a lungul obrajilor.

- Si Leslie? întrebă Brenda, cu vocea pierită.

El se forţă să o privească.

- Este sfârşită, dar doctorul spune că este bine.

- O putem vedea? Eu.

- Brenda! o întrerupse ferm Nathan, cuprinzând umerii fratelui său. Aşază-te un moment cu Brenda, Grant, mă duc să-l văd pe doctor.

Orice dorinţă de luptă dispăru de pe faţa-i răvăşită, Grant se lăsă să cadă pe un scaun lângă cumnata sa.

- Este aşa de mică, bolborosi el. Atât de minusculă, Brenda. Doamne. Am jurat că dacă trăieşte şi dacă Leslie vrea în continuare să divorţeze, o voi lăsa să plece. Aş accepta totul dacă micuţa mea fiică trăieşte.

- Tu. Ai lăsa-o pe Leslie s-o ia?

El încuviinţă din cap.

- Leslie a fost lăsată s-o ţină în braţe câteva clipe, murmură el, cu faţa împietrită, dar ciudat de emoţionată. Ea plângea şi râdea în acelaşi timp, o iubea deja atât de mult! Da, o voi lăsa s-o ia dacă vrea în continuare să divorţeze, adăugă el cu o voce spartă.

- Şi tu? întrebă ea. Ce vei face dacă ele pleacă?

El râse amar.

- Ce spuneai tu întotdeauna despre neamul Wade? Ah, da! Că supravieţuiesc tuturor încercărilor! Ei bine, voi supravieţui! La naiba, măcar de n-ar fi atât de mică. se prăbuşi el cu capul între mâini. Nu este mai mare decât mâna mea, Brenda. Cum poate un lucru atât de mic să se lupte pentru a trăi?

Cu gâtul strâns, Brenda realiză că se înşelase asupra sentimentelor lui Grant pentru sora ei. Fără nici o îndoială, îşi iubea profund soţia dacă era dispus s-o lase să plece împreună cu copilaşul lor.

- Este o Wade, Grant, spuse ea cu fermitate. Şi cei din familia Wade nu dau niciodată înapoi!

- Cu riscul de a te contrazice, mi-e teamă că voi fi doborât dacă o pierd pe una dintre ele..

Cu siguranţă, era sincer şi chiar dacă o pierdeau pe micuţa lor fiică, Brenda era ferm hotărâtă s-o facă pe sora ei să înţeleagă că nu era pierdută căsnicia ei.

- Am numit-o Christiana, şopti el cu o voce pierdută.

- Haide, Grant, trebuie să ai încredere.

- Dacă ai vedea-o, Brenda.

- Leslie a adormit, îi întrerupse Nathan venind în sala de aşteptare. Avem permisiunea să mergem să vedem copilaşul la incubator, înainte de a pleca.

- Nu plec nicăieri! strigă Grant ridicându-se. Vreau să rămân lângă Leslie. Si dacă. dacă va fi vreo noutate în legătură cu Christiana, ţin să fiu cu soţia mea când. va afla.

- Doctorul dă speranţe, Grant, spuse Nathan cu blândeţe. Este minusculă, este adevărat, dar este viguroasă.

„Viguroasă“ părea un termen exagerat pentru a califica păpuşica miniaturală care dormea în incubatorul ei. Fascinată, Brenda urmări cu privirea mişcarea uneia dintre mânuţe. Cum ar putea supravieţui? Părea atât de fragilă! Brenda izbucni în lacrimi.

- Dan crede că este mai bine să n-o deranjăm pe Leslie în seara aceasta, spuse Nathan cu o voce surdă în timp ce părăseau încăperea.

- Eu rămân, repetă Grant. Si singur!

- Grant, tu.

- Pune-te în locul lui, Nathan, îl întrerupse Brenda, înfruntându-l din privire.

Ochii lui Nathan se îmblânziră şi cedă.

- Voi fi aici mâine la prima oră a dimineţii, spuse el îmbrăţişându-şi fratele. Telefonează-ne dacă ai vreo noutate. Mă îndoiesc că vom putea dormi prea mult în această noapte.

Ea ar fi vrut să rămână la spital, dar înţelegea că Grant simţea nevoia să rămână singur.

La ranch, îi povestiră lui Mindy ultimele noutăţi, apoi bătrâna doamnă se duse la culcare.

- Vrei să bei ceva? propuse Nathan.

- Da, mulţumesc, răspunse Brenda luând paharul cu coniac ce i se întindea. Vrei să-ţi pregătesc un sandviş?

- Nu, mulţumesc, nu mi-e foame.

- Nici mie. Crezi că se va aranja, Nathan? îl imploră ea cu ochii plini de lacrimi.

Niciodată nu avusese nevoie de forţa lui ca în această clipă.

- Nu ştiu, răspunse el, recunoscându-şi neputinţa. M-am uitat îndelung la această fetiţă care luptă pentru viaţă şi. La naiba, nu aş fi crezut niciodată că un bebeluş poate fi atât de mic!

înghiţi o gură de coniac şi se strâmbă.

- Ai remarcat cum îţi seamănă? reluă el cu o voce plină de durere.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

- Nathan.

- înainte de a o vedea, sarcina lui Leslie mi se păruse un pic ireală. Bineînţeles că o vedeam rotunjindu-se, dar.

când am pus ochii pe Christiana! Este portretul tău, Brenda. Si dacă moare, ar fi ca şi cum un pic din tine ar muri!

- Nathan, nu.!

Punându-şi paharul jos, îl înconjură cu braţele şi-i puse capul la pieptul ei, unde inima îşi accelerase ritmul.

- Am fi putut avea un bebeluş ca acela.

Ea păli, gândindu-se din nou la copilul pe care l-ar fi putut face împreună şi se simţi răvăşită ca de fiecare dată când se gândea.

- Dumnezeule, ce nevoie am de tine în seara aceasta! rosti el privindu-i faţa frumoasă şi palidă. Dormi cu mine noaptea asta, Brenda, o imploră el.

Si ea, nu dorea altceva decât să petreacă în braţele lui lungile ore care se anunţau. îi adresă un zâmbet slab.

- Camera ta sau a mea? întrebă ea răguşită.

- Nu are importanţă, din moment ce suntem împreună.

Nu avea importanţă ora, conta doar nevoia irezistibilă pe
care o aveau unul de altul.

în camera lui Nathan, se dezbrăcară fără a se părăsi din ochi. El era mai sculptural ca niciodată şi trupul musculos era tot bronzat de soarele estival. Ochii lui se întunecară când Brenda îşi scoase bluza, apoi sutienul, etalând frumuseţea perfectă a sânilor. O ajută să-şi dea jos fusta şi slipul de dantelă înainte de a o lua în braţe.

Mâinile lui mari îi modelau curba şoldurilor şi o

sărută cu pasiune, strângând-o lângă el. Ea îi simţea trupul lipit de al ei, neascunzându-i forţa dorinţei. Pierdută, scoase un geamăt de plăcere când buzele lui Nathan prinse unul dintre sâni pentru o lungă mângâiere voluptuoasă.

Dorinţa lor de celălalt era atât de primitivă ca însăşi viaţa.

Era gata să-l privească şi-l acceptă ca o parte din sine, bucuria de a face un tot cu el, anihilând orice gând în timp ce trupurile lor se animau în acelaşi ritm, în lenta ascensiune spre plăcerea supremă.

îi consuma acelaşi foc şi atinseră împreună apogeul extazului, moment în care Nathan îi strigă numele.

Cu faţa înfundată la gâtul tinerei femei, îşi puse buzele fierbinţi pe pielea ei.

- întotdeauna este atât de perfect cu tine, suflă el. Nu am cunoscut asta cu nici o altă femeie.

Ea nu-l contrazise, conştientă în ciuda lipsei de experienţă de sublimul unirii lor.

- Să nu vorbim, Nathan.

- Ai dreptate. Lucrurile iau o întorsătură urâtă când discutăm amândoi....

Şi noaptea trecu într-o tăcere întreruptă doar de strigătele lor de plăcere. Nu se mai punea problema somnului şi nu mai reuşeau să se sature unul de celălalt. Era aproape ora şase când Brenda vru în cele din urmă să se ducă în camera ei.

- De ce? întrebă el cuprinzând-o iar în braţe.

Ca şi cum nu ştia că era timpul pentru ea să-şi reconstituie apărarea lamentabil distrusă! De comun acord, de această dată nu vorbiseră despre căsătorie, gândindu-se doar să profite de momentul prezent. Dar ea nu avea mai multă încredere în el acum decât în urmă cu un an!

- Trebuie să ne grăbim să luăm micul dejun pentru a merge la spital, răspunse ea cu un ton nonşalant, înăbuşindu-şi dorinţa nebună de a-i acoperi cu sărutări fru- moasa-i faţă marcată de noaptea albă pe care o petrecuseră.

- Brenda. spuse el prinzându-i braţul în momentul când ieşea din pat. Vom cunoaşte şi alte nopţi ca aceasta?

- Nu, răspunse ea evitându-i privirea.

- Brenda!

Cu mâini tremurătoare, ea începu să se îmbrace stângaci.

înjurând, el se ridică.

- Stii că vreau mai mult decât o noapte!

Ea îl privi fără să clipească.

- Pot să-ţi explic perfect ce s-a petrecut aseară, articulă ea cu răceală. Cel mai tânăr membru al familiei, un bebeluş, se luptă pentru viaţă. Si noi am simţit nevoia să ne asigurăm asupra propriilor noastre vieţi. Am făcut-o în modul cel mai elementar şi primitiv!

El închise ochii şi-şi plimbă o mână nesigură peste pleoape, acceptând adevărul cu oboseală.

- Du-te să te aranjezi, rosti el dur. Vom merge împreună la spital.

Sub duş, ea lăsă lacrimile să se amestece cu picăturile de apă care-i curgeau pe obraji. Noaptea trecută, făcuse mai mult decât să-şi dovedească faptul că era vie. îşi dovedise o dată pentru totdeauna că îl iubea pe Nathan. şi că-l iubise întotdeauna. îşi amintea perfect ziua când îşi dăduse seama şi unde se grăbise să alunge această idee tulburătoare. Avea atunci optsprezece ani. Venea de la o petrecere cu Gary Brody şi tânărul se chinuise să o convingă să i se dea. Sătulă de insistenţele lui, îl părăsise brutal şi se întorsese devreme acasă. Terminase seara discutând paşnic în salon cu Nathan. Atunci realizase că doar câteva cuvinte cu el erau mai preţioase decât o noapte cu oricine altcineva.

Când plecase să-şi continue studiile în Anglia, ştia că îl iubeşte pe Nathan şi dacă ea crezuse un moment că lucrurile sunt posibile între ei, îşi pierduse repede iluziile. încercase cu disperare să înăbuşe această dragoste.

Dar eforturile ei rămăseseră zadarnice.

Capitolul 1

în timp ce Brenda făcea duş, Grand telefon' să anunţe că acum Christianei îi mergea bine şi că Dan Whittaker era foarte optimist.

Când Brenda şi Nathan ajunseră la spital, Leslie era trează. I se permisese să se scoale şi, cu mâna în cea a lui Grant, stătea în faţa incubatorului. Cei doi părinţi îşi contemplau progenitura cu aceeaşi expresie extatică.

Brenda murea de dorinţa de a-şi vedea sora între patru ochi pentru a o asigura asupra sentimentelor pe care Grant le avea pentru ea. Poate că iniţial posedarea ranchului jucase un rol hotărâtor în hotărârea lui de a se însura cu Leslie, dar nimeni nu putea acum să se îndoiască de dragostea lui pentru ea.

Dar nici în acea zi, nici în următoarele nu putu să-şi vadă sora singură pentru a-i vorbi. Venea zilnic să-i facă o vizită la spital, dar întotdeauna era un vizitator lângă ea.

Când Christiana făcu două săptămâni, Dan Whittaker, satisfăcut de progresele micii sale paciente, se gândi s-o trimită acasă cu maică-sa. Brenda încă nu putuse avea o conversaţie cu Leslie dar, pe moment, fericiţii părinţi păreau să-şi fi uitat disensiunile şi Grant petrecea cea mai mare parte din timp cu soţia şi fiica sa.

Când Brenda nu era la clinică, desena în camera ei pentru a termina ilustraţiile la „Ursuleţul Koly“. Nu-l

vedea deloc pe Nathan, care absenta des sau se încuia în biroul lui să lucreze.

- Nu prea pari să te ocupi de Brenda, Nathan, remarcă Leslie, preocupată, într-o dimineaţă când cei doi tineri o vizitau în acelaşi timp, dintr-o simplă coincidenţă. O găsesc cam palidă.

Trebuie spus că pe lângă Leslie, căreia maternitatea îi priise şi strălucea, oricine altcineva ar fi avut o mină proastă! Brenda fierbea în sine. Ce nevoie avea Leslie să atragă atenţia lui Nathan asupra ei, când nici măcar nu o privise de două zile?

- Ar trebui să fii masochist ca să vrei să ai grijă de Brenda, ripostă el sec.

- Poate munceşte prea mult, reluă Leslie îngrijorată.

El ridică din umeri.

- Este destul de mare ca să ştie când să se oprească.

- Dar.

- Leslie, o repezi Brenda. Nu am o mină proastă, nu muncesc prea mult şi.

- Şi precis nu are nevoie de mine să mă ocup de ea, completă Nathan cu sarcasm.

-Ar trebui să ieşi să te mai distrezi un pic, o sfătui Leslie pe sora sa.

- Telefonul nu a încetat să sune de când te-ai întors, bombăni Nathan. Toţi vechii ei iubiţi ştiu că este aici!

Faţa lui Leslie se lumină.

- Gary te-a sunat?

- Păstrează-ţi instinctul matern pentru fiica ta, o repezi Brenda cu indulgenţă, biata micuţă! îi vei găsi probabil un soţ înainte de a părăsi leagănul!

- Nu, dacă mi se cere părerea! i-o reteză Grant cu asprime.

Se întrerupse brusc şi-şi muşcă buzele, dându-şi seama de înţelesul cuvintelor sale.

- Vr. vroiam să spun.

- Ascultă, Leslie, interveni Nathan cu vocea lui tărăgănată, dacă asta îţi face cu adevărat plăcere, o s-o duc pe Brenda la restaurant!

Pe punctul de a protesta Brenda înţelese că el intervenise pentru a distrage atenţia asupra apropourilor fratelui său şi îi fu recunoscătoare.

- S-a înţeles, hai să luăm o masă bună vegetariană! lansă ea maliţioasă.

Expresia lui Nathan deveni combativă.

- în acest caz, vei mânca singură, spuse el deschizând uşa încăperii. Aveam în minte un loc corect, nu unul dintre acele locuri ridicole pentru ierbivore!

- Bine! cedă ea râzând. Hai la Mere Tuker, dacă vrei.

îi auziră pe Leslie şi Grant râzând înainte de a închide uşa. Afară, tânăra se destinse.

- Bietul Grant! Mi-a venit să plâng când a făcut acea reflecţie!

- Da, încuviinţă el sumbru, mergând lângă ea. Refuză în continuare să-mi mărturisească motivul certei

lor.

Ea îi evită privirea.

- Trebuie să fie ceva personal.

El clătină din cap.

- Crezi că mariajul lor va dura? întrebă el.

- Da, replică ea fără să ezite. Fiindcă se iubesc.

- Unde te duci? se interesă el brusc, văzând-o că se îndreaptă spre camioneta pe care o folosea în timpul şederii ei la fermă. Credeam că mergem la restaurant.

Ea se întoarse spre el.

- Era doar pentru Leslie şi Grant.

- Poate, admise el, dar n-ar fi rău dacă am mânca împreună.

- De ce? întrebă ea, încreţindu-şi sprâncenele cu un aer bănuitor.

- De ce nu? Amândoi am fost foarte ocupaţi ca să vorbim, în ultimul timp.

- Si despre ce, Dumnezeule! Nu avem nimic să ne spunem!

- Ce faci cu Leslie şi Grant? o întrebă el cu o voce glacială. Chiar dacă nu te încântă, faci în continuare parte din familie, să ştii.

- Eu nu.

- Chiar dacă îţi place sau nu, eu de asemenea!

- Ştiu! ripostă ea sec.

- Nu crezi că există destule fricţiuni între sora ta şi fratele meu fără a ne amesteca şi noi? oftă el.

- Eşti sigur că asta vrei? cedă ea, puţin convinsă.

- Să nu crezi că eşti irezistibilă dacă îţi accept trupul de fiecare dată când mi-l oferi. Te asigur că nu o să sar pe tine, chiar dacă mă provoci, mai ales într-o sală de restaurant înţesată de oameni.

Ea roşi din cauza insultei, dar trebui să recunoască - întotdeauna ea fusese cea care i se oferise când făcuseră dragoste.

- Dacă trebuie să ne unim pentru a-i împiedica pe Leslie şi Grant, îţi sugerez să nu te mai gândeşti la cele două nopţi! rosti ea cu duritate.

El rânji.

- Trebuie să fiu nebun ca să mă crezi în stare.

- Atunci nu ne vom putea înţelege niciodată, Nathan.

- Scuză-mă, oftă el reţinând-o de braţ. Să facem un compromis. Eu nu voi uita cele două nopţi, dar nu voi vorbi despre asta, bine?

Privirile li se încrucişară şi ea clătină din cap a lehamite.

în timpul dejunului la Mere Tuker, unul din restaurantele cele mai căutate din oraş, nu abordară decât subiecte perfect impersonale şi Brenda se relaxă

până la punctul de a se simţi fericită. Era atât de sensibilă la farmecul liniştit al însoţitorului său încât remarcă imediat când dispoziţia lui se schimbă. Mirată, îl văzu că fixează intrarea sălii.

Un cuplu îşi făcea apariţia. Bărbatul, mic şi de vârstă matură, era evident în admiraţia însoţitoarei sale, o fată înaltă şi zveltă, cu ochi aurii, de aceeaşi culoare cu colierul de chihlimbar pe care-l purta la gât. Avea o rochie de un galben luminos care se mula pe trupul ei perfect, dar era vădit că frumuseţea ei ar fi fost la fel de strălucitoare în orice altă ţinută.

Intuitiv, Brenda înţelese că era vorba de amanta lui Nathan, fermecătoarea Dee Wallace. Era atât de diferită fizic de ea, încât se întrebă cum putuse Nathan să treacă din braţele acesteia în ale sale.

Cuplul se instală şi splendida creatură făcu turul sălii cu privirea. Ochii îi scânteiară ca aurul topit când îl văzu pe Nathan şi sprâncenele i se încreţiră uşor când descoperi prezenţa Brendei. Murmurând câteva cuvinte însoţitorului ei, se ridică şi se îndreptă graţios către masa lor.

- Bună, Nathan, murmură ea cu o voce răguşită, aplecându-se pentru a-l săruta pe buze.

El se ridică în picioare curtenitor.

- Dee, ţi-o prezint pe sora mea vitregă, Brenda Jordan. Brenda, Dee Wallace.

„Amanta mea“ completă în tăcere Brenda, fascinată de cuplul frumos pe care-l formau. Intimitatea lor nu

lăsa nici o îndoială, judecând după modul senzual şi posesiv totodată în care tânăra se sprijinea de el.

Dee scoase un mic râs fermecător.

- Un moment, am fost geloasă pe dumneata, mărturisi ea. Eram gata să-ţi scot ochii!

- Nu va fi necesar, replică sec Brenda.

- Eşti englezoaică, remarcă Dee cu uimire.

- Ti-am spus că este sora mea vitregă, rânji Nathan agasat. Chiar după zece ani, nu şi-a pierdut accentul britanic.

- Foarte drăguţ. spuse Dee, vădit descumpănită de tonul lui Nathan.

- Vrei să vii împreună cu prietenul dumitale la masa noastră, domnişoară Wallace? Propuse Brenda cu o voce încordată.

Tânăra scutură din cap.

- Mi-e teamă că este imposibil, sunt în plin dejun de afaceri. Poate altădată? Ei bine, pe diseară, dragule! adăugă ea cu un zâmbet strălucitor la adresa lui Nathan.

- Da, răspunse el repede.

Depuse un sărut languros pe buzele lui Nathan înainte de a se întoarce către Brenda.

- Sunt încântată că te-am cunoscut, Brenda.

După plecarea ei, Brenda îi întinse şervetul ei lui Nathan.

- Ai ruj pe buze, mormăi ea, incapabilă să-l privească în faţă.

El se şterse nervos pe gură.

- Eşti amantul ei, declară ea fără intonaţie.

- Da, ţipă el, sfâşiindu-şi şerveţelul de hârtie în mii de bucăţi.

- Este foarte frumoasă.

- Da.

Brenda s-ar fi simţit poate mai bine dacă ar fi putut-o urî pe Dee Wallace, dar era incapabilă fiindcă tânăra era cu adevărat fermecătoare.

- Brenda! rânji el brusc. Nu aş avea nevoie să caut compania altor femei dacă tu.

- Nu! strigă ea violent. Nu adăuga nimic, Nathan.

- Nu, bineînţeles, oftă el cu furie. Ai dreptate, nu ar folosi la nimic. Eşti gata de plecare?

Ea se ridică automat. Ce mult ar fi preferat să nu facă niciodată cunoştinţă cu Dee Wallace! Era prea frumoasă, prea simpatică. Si era amanta lui Nathan.

Departe de a ameliora relaţiile lor, acest dejun ridică şi mai multe obstacole între ei. De acum încolo, când Nathan dispărea nopţi întregi, tânăra ştia cu cine era şi pentru ce. în acele seri, Brenda nu era în stare să lucreze. în disperare de cauză, sfârşi prin a accepta invitaţia la cină a lui Gary Brody.

El era cu doi ani mai mare ca ea şi la optsprezece ani fusese uimită de sofisticarea lui. Anii trecând, îl găsea acum ridicol de matur.

Petrecură o seară excelentă în compania vechilor lor

prieteni, apoi Gary o conduse. Când văzu că o ia pe un alt drum pentru a ajunge la ranch, înţelese că avea intenţia să facă o haltă pe traseu. Nu la umbra complice a acestui drum se opreau să flirteze când erau tineri?

- îţi aminteşti? întrebă Gary întorcând pe un mic drum de ţară.

- Da. Ascultă, Gary, vreau să mă întorc şi.

- Glumeşti! replică el oprind maşina în vârful unei coline înverzite care domina micuţul oraş Cochrane, iluminat strălucitor. Noaptea era minunată.

îşi puse braţul în jurul umerilor tinerei.

în tăcere, ea se trată drept proastă. Cum putuse accepta invitaţia lui la cină? Ar fi trebuit să ghicească spre ce final se ajungea! Dar, ce naiba, nu mai avea optsprezece ani şi trecuse de vârsta idilelor!

- într-adevăr, recunoscu ea cu nerăbdare. Dar ascultă.

- Mi-a fost dor de tine, să ştii, murmură el grav. Nu am înţeles niciodată de ce te-ai dus să-ţi faci studiile în Anglia.

- Pentru că sunt englezoaică, replică ea sec.

- Da, dar.

- Gary, du-mă înapoi la ranch, te rog. Mă doare capul şi. Gary! protestă ea când el o luă în braţe.

- Eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, şopti el înainte de a-i lua gura cu lăcomie. Brenda. oh, Brenda.

- Gary, destul! strigă ea respingându-l. Lasă-mă, ce

naiba! Am trecut de vârsta de a flirta într-o maşină!

- Am putea merge la hotel.

- Nu, Gary.

- Ce se întâmplă, Brenda? Vechii tăi prieteni nu mai sunt suficient de buni pentru tine?

Se întâmpla pur şi simplu că nu mai suporta alte braţe în afară de cele ale lui Nathan!

- Stii că nu este adevărat. Dar te consider un prieten şi nimic în plus. Si acum, du-mă acasă, te rog.

Când se despărţiră, el nu-i propuse să se mai vadă şi ea nu se miră, conştientă că îl rănise în amorul propriu. Dar nu putea să se silească să simtă o dorinţă care se năştea foarte uşor cu Nathan.

- Vrei să bei un ultim pahar?

în casa adormită, ridică ochii spre silueta înaltă care se încadra în uşa salonului. Deci, Nathan se întorsese deja.

- Da, acceptă ea ursuză.

- Nu am decât cafea să-ţi ofer.

- Va merge foarte bine.

- Nu ai petrecut o seară bună, nu-i aşa? o întrebă el aşezându-se în faţa ei.

Ridicând din umeri, ea închise ochii a oboseală.

- Mi-am terminat ilustraţiile la „Ursuleţul Koly“ astăzi şi am avut chef să ies. Dar nu mă aşteptam să fiu curtată într-o maşină la terminarea serii!

- Gary?

Ea percepu tensiunea lui şi-l privi.

- Dar este vina mea, preciză ea. N-ar fi trebuit niciodată să accept să ies cu el.

- într-adevăr! rânji el ridicându-se.

- Nathan.?

O domina cu silueta lui înaltă. Ridicând ochii spre el, bătu din pleoape.

- De fapt, toate serile mele sunt unele mai proaste ca altele în ultima vreme.

- Dar Dee.

- Nu eşti tu! M-am săturat să caut lângă alta ceea ce vreau de la tine! bombăni el strângând-o lângă el.

- Nathan, nu putem.!

- Şi cine naiba a decretat un astfel de lucru? ţipă el furios. Nu sunt fericit decât lângă tine, când mă cert cu tine, când fac dragoste cu tine, când mă urăşti. Dumnezeule, pot să-ţi suport chiar ura, atâta timp cât am speranţa că-mi vei aparţine! La dracu cu celelalte femei, Brenda, pe TINE te vreau! Şi ştiu că şi tu mă vrei.

- Nathan. Nu pot. reuşi ea să articuleze. Te rog, nu mă forţa.

El o privi îndelung, într-o tăcere apăsătoare, apoi o respinse cu brutalitate.

- Poate într-o zi îmi vei da până la urmă explicaţii asupra comportamentului tău de neînţeles, fiindcă eu nu înţeleg nimic! tună el înainte de a părăsi camera cu paşi furioşi.

- Nici eu!

întorcându-se cu o tresărire, Brenda o văzu pe Mindy în pragul uşii. Pierzându-şi brusc sângele rece, se

refugie în braţele ei şi izbucni în hohote de plâns convulsive. Bătrâna o lăsă să-şi verse toate lacrimile înainte de a o face să se aşeze lângă ea, cu tandreţe.

- De ce îl respingi constant pe Nathan, când de fapt îl iubeşti? întrebă aceasta cu blândeţe.

- Eu nu-l.

- Inutil să mă minţi, Brenda. Te cunosc bine şi nu-mi poţi ascunde nimic. Ştiu că-l iubeşti şi că el îţi împărtăşeşte sentimentele.

- Nu!

- Tocmai am auzit, Brenda şi pentru un bărbat atât de pasional ca el, o astfel de dorinţă nu poate însemna decât că te iubeşte, chiar dacă nu îţi mărturiseşte. Eu nu sunt complet senilă, să ştii, şi la vremea mea am cunoscut şi eu bărbaţi.

- Nu mă îndoiesc, Mindy, suflă tânăra, venindu-i să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Dar tu nu înţelegi.

- Tocmai ţi-am aspus, admise Mindy. Si sora ta este la fel de misterioasă pentru mine. Ea şi Grant au fost întotdeauna îndrăgostiţi unul de altul şi totuşi l-a părăsit când era însărcinată! Cât despre tine, ţi-ai petrecut noaptea cu Nathan înainte de a pleca în Anglia şi nici măcar nu te-ai întors! Sunteţi nebune, pe cuvântul meu!

- Poate nu ai dreptate.

- Nu o să te măriţi cu Nathan, nu-i aşa?

- Nu.

- Si Leslie? Va rămâne cu Grant?

- Dacă pot face ceva în privinţa asta, da! exclamă

Brenda cu hotărâre.

- Ai vreo idee ce a îndemnat-o să plece?

- Da.

- Sper să rămâi aici destul timp pentru a aranja lucrurile între ei! Fiindcă mica noastră Christiana are nevoie de amândoi părinţii săi!

- îţi promit să fac tot ce-mi stă în putinţă.

- Si apoi, presupun că-l vei părăsi din nou pe bietul Nathan? o interogă Mindy cu un aer dezaprobator.

- Ca să-l părăsesc, cum spui tu, ar fi trebuit să fim împreună! protestă tânăra.

Mindy scoase un oftat.

- Ştiu că am fost un pic cam dură cu tine când te-ai întors... Dar tu nu l-ai văzut pe Nathan vara trecută, când nu ai mai venit. Eu da!

- Mindy, nu trebuie să te iei după toate aparenţele.

- Tu şi sora ta i-aţi dus întotdeauna de nas pe fraţii Wade, nu este nici o îndoială! spuse sec Mindy. Şi asta nu se va schimba!

- Voi pleca în curând, Mindy şi îţi vei regăsi pacea şi liniştea.

- îmi place mai mult să-l văd pe Nathan tunând şi fulgerând şi făcând scandal. Cel puţin, este o dovadă că trăieşte!

- îşi va reveni, Mindy. îşi revine întotdeauna, adăugă Brenda cu amărăciune.

- Da, sigur, va supravieţui! Dar dacă tu pleci, ar

putea foarte bine să cadă în ghearele unei femei ca Dee Wallace!

în ciuda durerii ascuţite pe care acest gând i-o cauza, Brenda ridică din sprâncene cu ironie.

- Credeam că o plăceai pe domnişoara Wallace.

- Dar eu te prefer pe tine! în orice caz, nu te voi lăsa să-i faci rău din nou lui Nathan.

- Nu există nici un risc, răspunse Brenda, convinsă că Nathan nu putea suferi din această cauză.

- Dar o vei lăsa pe Dee Wallace să-l aibă?

- Credeam că vrei fericirea lui Nathan!

- Cu tine, nu cu ea!

- îmi pare rău, dar nu conta pe asta.

- Eşti o proastă, Brenda, remarcă bătrâna cu tristeţe. Niciodată două persoane nu au fost făcute unul pentru altul ca tu şi Nathan.

- Romeo şi Julieta s-ar întoarce în mormânt dacă te-ar auzi! o zeflemisi Brenda.

- Să ştii că nu eşti nostimă. Poţi să faci în continuare dovadă de dezinvoltură, dar eu ştiu că într-o zi vei regreta că l-ai lăsat pe Nathan să plece!

Regreta deja. Contrar anului precedent, începea să se întrebe dacă nu era mai bine să accepte cererea în căsătorie a lui Nathan pentru a avea măcar o părticică din el pentru ea, decât să nu-l aibă deloc şi să-l piardă pentru totdeauna.

Capitolul 8

- Să ştii că nu se va sparge, Nathan, remarcă maliţioasă Leslie.

- Este aşa de mică, răspunse Nathan ţinând-o pe Christiana de parcă ar fi fost un odor sfânt.

în ajun, Grant îşi adusese soţia şi fiica la ranch. Acum, în vârstă de o lună, fetiţa era încă minusculă, dar luase în greutate rezonabil şi era în perfectă stare de sănătate. Noaptea trecută trezise toată casa cu ţipete de foame. Acum era sătulă şi dormea ca un îngeraş în braţele lui Nathan.

Brenda o contemplă cu inima plină de emoţie. Fără nici o îndoială, Nathan va fi un tată minunat pentru copiii săi. Din nefericire, ea nu va fi mama lor.

Doar dacă. Trecuse deja o săptămână de la data ciclului şi nimic nu se întâmplase. Se putea ca ultima lor noapte de dragoste să se fi fructificat? Gândul o tulbura profund. Era totuşi prea devreme să-i vorbească lui Nathan, dar ştia că nu ar fi în stare să tacă dacă îndoielile i s-ar fi confirmat.

- Acum, ţine.

îi întinse bebeluşul. Luase copilul în braţe de zeci de ori la spital, dar de această dată totul părea să aibă o altă semnificaţie şi ochii i se umplură de lacrimi când se uită la micuţa faţă aureolată de bucle brune.

- O să frângă inimi când va fi mare, observă Nathan.

- Da, făcu sec Grant.

- Va trebui să-i facem un frăţior care s-o apere,

murmură Leslie cu o voce răguşită.

Faţa lui Grant reflecta o aşa de mare fericire încât Brenda fu tulburată.

- Hm. Nathan, nu ai spus de o plimbare călare? întrebă ea repede, întinzând-o pe Christiana tatălui său, a cărui privire arzătoare nu o părăsea pe Leslie.

- Ce?... Da, sigur, încuviinţă Nathan ridicându-se şi deschizându-i uşa. Ne vedem mai târziu!

- Ei ne-au uitat deja, remarcă Brenda oferindu-şi faţa mângâierii soarelui.

- Probabil. Asta vrea să spună că nu mai facem o plimbare cu caii?

- Nu-ţi compune faţa asta dezamăgită, spuse ea, sarcastică.

El o prinse de braţ şi o întoarse.

- Dar sunt dezamăgit! Afirmă el cu o voce surdă.

Ochii tinerei se măriră văzând dorinţa plină de pasiune

care scânteia în privirea cenuşie a lui Nathan.

- Credeam că te vezi în continuare cu Dee.

- Exact! Este un motiv să nu merg să mă plimb cu tine? în cine nu ai încredere, Brenda? în mine sau în tine?

- Cine te crezi? ţipă ea furioasă. îţi închipui că am stat în faţa uşii tale în aceste ultime două săptămâni?

- Şi dacă ai făcut-o, este probabil fiindcă nu eram acolo, răspunse el cu o voce tărăgănată. Dar poate nu ai remarcat. ?

Oh, ba da, ştia că el îşi petrecuse nopţile departe de ranch şi Mindy era şi ea la curent, judecând după privirile dezaprobatoare pe care i le lansa lui Nathan în toate dimineţile! Se pare că dorinţa pe care o avea pentru ea nu-l împiedica să se ducă să se consoleze în braţele alteia!

- N-ar fi trebuit, poate.? reluă el zeflemitor. Doar n-ai să-mi reproşezi că mă duc cu o femeie pe care nu este nevoie s-o rog?

- Niciodată nu a trebuit să mă rogi.

- Ti-ar fi plăcut să te implor în genunchi!

Nu, n-ar fi vrut asta. Acum nu avea decât o dorinţă - să se întoarcă în Anglia ca să nu-l mai vadă.

- Te înşeli, Nathan, articulă ea mieros. Nu am dorit decât un lucru, să mă laşi în pace.

- Şi acum, asta vrei?

Era bolnavă! Doar ideea că-şi petrecea nopţile făcând dragoste cu Dee Wallace îi era insuportabilă!

- Duci viaţa pe care ţi-o doreşti, Nathan, spuse ea ridicând din umeri.

- La naiba, nu-ţi pasă de nimic, nu-i aşa? rânji el privind-o cu răceală.

- Am devenit mult mai Wade decât credeam!

El inspiră profund pentru a-şi tempera furia.

- Vrei să te plimbi cu mine, da sau nu?

- Nu pot, trebuie să-mi petrec ziua la ranchul Brody, mărturisi ea împotriva voinţei.

- Cu Gary?

- Da, confirmă ea, în defensivă.

- Cu bărbatul „care te-a curtat în maşina lui?“

- Da!

- Nu vei merge!

- Nu-mi spune că. Nathan, lăsă-mă jos imediat!

El o ridicase şi-o aruncase pe umăr ca pe un pachet. Fără să-i pese de ţipetele ei o aruncă brutal pe scaunul din faţă al maşinii sale şi, aşezându-se lângă ea, demară în trombă.

- Dacă ai chef să fii curtată într-o maşină, eu voi face asta.

Ea se întoarse spre el, scoasă din fire.

- Unde mergem?

- Te duc la munte, unde nimeni nu va auzi strigătele tale de ajutor, în afară de animale!

Cu faţa aspră, buzele crispate, el conduse un moment lung fără să spună nimic. Când îl văzu că o ia pe drumul ce ducea la lacul Moraine, începu să se îngrijoreze.

- Nathan.

- Doar animalele, îţi aminteşti? şuieră el printre dinţii strânşi.

- Ascultă, Nathan, nu aveam de gând să-mi petrec ziua singură cu Gary, la el trebuia să vină toţi prietenii şi. Nathan, este ridicol! Ai mult de lucru, nu poţi să-ţi iei o zi liberă aşa! spuse ea nemaiavând argumente.

- Totuşi asta fac.

- Este o prostie.

Ea se întrerupse în faţa mâniei care strălucea în

ochii lui. întorcând capul, înghiţi în sec nervoasă.

- Ce ai de gând să faci?

- înotdeauna am avut fantezia să te culc pe iarbă şi să fac dragoste cu tine la soare.

- Nu poţi să faci dragoste cu mine de câte ori ai chef! protestă ea.

- Şi tu ai chef, ripostă el sigur pe sine.

Şi era adevărat. Imaginile pe care el le evocase o făceau să tremure de dorinţă.

Când opri maşina într-un luminiş încântător, protejat de un pâlc de brazi înalţi, realiză că erau complet izolaţi de lume.

Furia dispăruse complet din ochii lui Nathan şi nu se citea în ei decât o dorinţă fiebinte.

- Este mult timp de când nu m-am mai plimbat prin aceşti munţi, remarcă el cu o voce răguşită.

Dacă o plimbare trebuia s-o facă să uite de ameninţările lui, era gata să străbată pădurea în lung şi-n lat! Totuşi, se simţea fremătând din tot trupul când o luă de mână pentru a o conduce sub bolta verde a copacilor. Curând, ajunseră la malul lacului ale cărei ape liniştite scânteiau la soare.

- Te aduceam să pescuieşti aici când erai mică. Dacă-mi amintesc bine, urai să-i prinzi în cârlig pe bieţii peştişori, la vremea aceea! spuse el maliţios.

- Mi-ai spus că nu suferean!

- Ah, iată locul de vis!

O opri sub un pin mare. Iarba era mătăsoasă şi

verde sub picioarele lor.

Ea îl privi, întrebându-se în treacăt cum ochii lui Nathan, atât de reci, puteau arăta atâta căldură. Avu senzaţia stranie de a se îneca în profunzimea lor misterioasă.

Se lăsă să cadă pe covorul gros de muşchi şi-şi înnodă braţele în jurul gâtului lui, în timp ce el îi lua buzele cu aviditate. Deloc grăbiţi, aveau eternitatea în faţa lor pentru a-şi potoli setea şi gurile se sorbeau cu voluptate, savurând fiecare clipă delicioasă a sărutărilor lor. în curând, bluza Brendei alunecă în iarbă şi buzele lui Nathan puseră stăpânire pe pielea albă şi dulce a sânilor ei.

în timp ce o acoperea cu mângâieri rafinate, ea se întrebă dacă purta copilul lui în ea, dar acest gând fu repede înlăturat de valul senzaţiilor minunate care o cuprinseseră.

Oferindu-şi sânii, se cambră lângă el, invitându-l s-o dezgolească până la capăt.

- De această dată, dragostea mea, vreau să-mi aparţii total şi să crezi că nu poţi să fii cu nici un bărbat aşa cum eşti cu mine, gemu el, dezbrăcând-o cu mâini experte. Dă-mi voie.

Gura lui acapară sfârcul roz al sânului care se întări, încurajând-o să-şi prelungească mângâierea, în timp ce mâinile i se plimbau pe trupul gol, explorându-l până în cele mai intime secrete.

Ea ştia acum, nici un bărbat n-ar putea s-o iubească

aşa ca el, fusese conştientă de prima dată când făcuseră dragoste. Poate că din această cauză îmbrăţişarea lor deveni sălbatică şi dureroasă, aproape disperată, de parcă era ultima dată când îşi aparţineau.

Aplecat peste ea, el se delectă cu fiecare bucăţică a trupului şi cu o foame devastatoare şi când gura lui caldă ajunse la miezul feminităţii ei, gemu de plăcere şi se arcui între braţele lui pentru a-i aparţine mai bine.

Se deschise şi-l simţi fremătând în ea, timp în care trupurile lor se armonizau în acelaşi ritm şi extazul îi reuni în acelaşi strigăt.

Lungiţi unul lângă altul, lăsară timp inimilor să-şi încetinească palpitaţiile, contemplând cerul albastru, printre ramurile pinului.

- Ca animalele, murmură el într-un suflu.

- Eu nu am strigat, obiectă ea, mângâind abdomenul plat al lui Nathan.

- Ba da! zâmbi el privind-o.

Ea îşi aminti că-i strigase dragostea în culmea plăcerii.

- Şi eu iubesc trupul tău, Brenda, şopti el mângâindu-i sânii cu senzualitate. Şi îmi place ce îmi face.

Ea-i scrută faţa aplecată deasupra ei. Chiar credea că strigătul de dragoste nu se adresase decât trupului lui? Nu putu descifra altceva decât dorinţă pe frumoasa lui faţă crispată întinsă spre ea. Se putea oare s-o

dorească din nou? Atât de repede?...

Petrecură toată ziua făcând dragoste sub pinul maiestuos, dând şi primind, pierzând noţiunea timpului şi a tot ce nu era minunata plăcere pe care o cunoşteau împreună.

- Ti-e frig? întrebă el strângând-o. Mi-e teamă că fanteziile nu ţin cont că serile sunt răcoroase în acest sfârşit de vară.

Fantezii. Da, această intimitate minunată pe care o împărţeau acum nu putea face parte decât dintr-un vis. Si acest vis nu trebuia să dispară. Astăzi, devenise o parte din el şi-i era imposibil să se despartă din nou.

Se rostogoli peste el şi-şi cufundă privirea într-a lui.

- încă? murmură el văzând dorinţa ce strălucea în ochii ei verzi.

Lungi minute mai târziu, zăceau unul lângă altul, epuizaţi de un extaz şi mai magic decât precedentele. Un curent de aer proaspăt mângâie trupurile lor ude de sudoare.

- Nu vreau să faci pneumonie, spuse el ajutând-o să se îmbrace. Sper să nu fie prea târziu!

Era prea târziu pentru ea. îl iubea pe acest bărbat. Toate eforurile pentru a înlătura această certitudine în cursul ultimilor patru ani fuseseră reduse la zero prin această zi de dragoste. Sigur, ştia că Nathan vroia s-o ia în căsătorie pentru ranch, dar după ceea ce împărtăşiseră, ştia de asemenea că îl vroia cu disperare şi-l dorea din tot sufletul ei. Spera că taică-său îi va

ierta, dar nu mai putea lupta contra acestei dragoste, avea prea multă nevoie de Nathan pentru a continua să trăiască fără el!

- Brenda.

Şterse încet lacrimile care curgeau pe obrajii tinerei.

- Draga mea, nu vroiam să te fac să suferi! Ştiu că devin nebun când te ţin în braţe, dragostea mea, dar. Oh, iartă-mă! Am impresia că nu m-aş sătura niciodată de tine!

- Mă iubeşti cu adevărat, Nathan?

Avea nevoie disperată să-l audă spunând că o iubea, chiar dacă era conştientă că nu-i împărtăşea sentimentele.

- Este cea mai prostească întrebare pe care am auzit-o vreodată!

- Răspunde-mi.

- întotdeauna te-am iubit, mormăi el, începând să se îmbrace. Ce te-a apucat, Brenda?

- Am nevoie să aflu că sentimentele mele sunt un pic împărtăşite! mărturisi ea.

- Sentimentele tale? Brenda! strigă el îngenunchind lângă ea. Brenda, vorbeşte-mi!

- Eram sinceră când ţi-am spus că te iubesc, recunoscu ea cu o voce surdă. Nu pot continua să lupt astfel, Nathan. Te iubesc şi dacă vrei în continuare să mă mărit cu tine, eu. Este da.

- Da?

- Da, vreau să mă mărit cu tine.

- Ce?

- Te-ai răzgândit? îl întrebă ea cu o voce tremurătoare.

- Bineînţeles că nu! Deci vrei să fii soţia mea? întrebă el nevenindu-i să creadă.

- Da.

- Când?

- Când? Dar. Nu m-am gândit încă.

El o ajută să se ridice.

- Nu-ţi voi da nici cea mai mică şansă să fugi din nou, făcu el cu amărăciune. Ne vom căsători imediat ce se vor face formele legale. Si dacă trebuie să te întorci la Londra.

- Trebuie, Nathan. Există apartamentul şi Carolyn.

- în acest caz, voi veni cu tine. Ultima dată când ai plecat singură la Londra, nu te-ai mai întors.

- îţi promit că de această dată mă voi întoarce.

în fond, ce putea să-i facă mai rău decât să se căsătorească din interes cu ea? Dar trebuia să accepte că singura dragoste pe care el va putea vreodată să i-o poarte, va trece prin ranch.

- Brenda. Stim că ne iubim şi că urmează să ne căsătorim. Nu poţi să-mi spui acum ce te-a făcut să fugi?

Mândria îi interzicea să mărturisească oroarea pe care o simţea la gândul că se vedea căsătorită mai curând din interes decât din dragoste.

- Nu este evident? bravă ea. întotdeauna te-am

considerat îngrozitor de pretenţios. Dar astăzi am învăţat că este suficient să te ating ca aroganţa ta să dispară. Nu-mi mai este frică să fiu soţia ta.

- Frică? o certă el. Dar, Brenda.

Ea îi mângâie coapsa cu voluptate şi el se încordă lângă ea.

- Este prea frig pentru a reîncepe, mormăi el cu o voce răguşită. Dar în această seară, îţi promit.

Da, în braţele lui, va găsi întotdeauna uitarea de care avea nevoie, şi îmbrăţişările lui îi deveniră atât de necesare ca aerul pe care-l respira. Ştiuse întotdeauna, de altfel, şi de aceea se temuse atâta să-l revadă!

în timpul drumului de întoarcere la ranch, se prefăcu că doarme, conştientă de privirea lui Nathan care nu o părăsea. Nu era mai fericită acum când acceptase să se mărite, dar ştia că ar fi mai nefericită fără el.

- Brenda.

El îi mângâie uşor obrazul şi se trezi tresărind, realizând că adormise pur şi simplu. Bătu din pleoape şi-şi dădu seama că ajunseseră. Nathan îi zâmbi tandru şi înlătură o şuviţă lungă de pe fruntea tinerei.

- Eşti epuizată, o tachină el.

- Nu am experienţa ta! ripostă ea sec. Oh, scuză-mă, Nathan, nu vroiam.

- Brenda, n-am atins-o pe Dee de la întoarcerea ta, spuse el calm.

Ea îi scrută faţa şi văzu doar adevăr.

- Dar toate acele nopţi.

- Am preferat un pat într-un hotel vecinătăţii camerei tale.

- Hotel? Oh, Nathan.

- Nu neg că mi-am petrecut serile cu Dee, dar nu şi nopţile.

- Dar. Dar ea.

- Ea crede că este altcineva în viaţa mea. Si, de fapt, a existat întotdeauna altcineva! Contrar a ceea ce credeau prietenele tale, n-am cunoscut atâtea femei şi n-am făcut dragoste cu toate fetele cu care am ieşit. Mi-a fost greu să accept că cea pe care o vroiam cu adevărat era sora mea vitregă, dar în cele din urmă n-am avut de ales decât să te iubesc.

Din cauza testamentului lui Patrick, bineînţeles! în cele din urmă, recunoştea deschis! Nu preferase ea întotdeauna adevărul, oricât de dur ar fi fost, minciunii?

- Hai să anunţăm marea veste lui Leslie şi Grant, articulă ea penibil.

- Nu-ţi este teamă să porţi numele atât de urât al clanului Wade? o ironiză el uşor. Să ştii că de-abia cred că ai acceptat.

- O să crezi!

Cu un mic râs, o ajută să coboare din maşină şi o luă în braţe.

- Nu reuşesc să mă satur de tine! gemu el dându-i gura cu ardoare.

- Este prea devreme să vă felicit?

Nathan se îndepărtă pentru a privi faţa zâmbăreaţă a lui Bill.

- Poate nu, răspunse el zâmbind.

- Să nu uitaţi să mă invitaţi la nuntă! lansă grăjdarul înainte de a pleca făcând un semn cu mâna.

Lăsându-se condusă de Nathan în casă, Brenda avea impresia că este un condamnat trimis la eşafod. Stia că nu-i mai putea scăpa când va anunţa planul lui de căsătorie familiei.

Locuinţa era liniştită şi nu se auzea nici un zgomot. Mindy probabil era pe cale de a pregăti cina. Cât despre fericiţii părinţi, împăcaţi, spera ea, trebuia să fie lângă adorabilul lor copilaş.

- Cum ai putut face un astfel de lucru? strigă brusc o voce furioasă ieşită nu se ştie de unde, tulburând liniştea casei. Cum naiba ai putut?

Lângă ea, Nathan înţepeni, văzându-l pe fratele său ivindu-se din salon. Grant era livid şi pe faţa lui crispată se citea o expresie de profund dezgust.

- Grant, despre ce vorbeşti?

- Credeam că te cunosc, Brenda! o repezi el cu mânie. Nu te-aş fi crezut în stare de asta!

Năucită de acest atac brutal, se strânse lângă Nathan, cu ochii măriţi.

- Grant! Faptul că Brenda şi cu mine am petrecut ziua împreună nu te priveşte! tună Nathan.

- Dar acea scrisoare mă priveşte! scrâşni Grant. Şi

ea este aceea care a scris acele porcării! Ai fi putut să-mi distrugi căsnicia cu blestematele tale minciuni! adăugă el la adresa tinerei stupefiate.

- Grant, ai de gând să te explici? urlă Nathan, scos din sărite.

- Este foarte simplu, vorbi fratele lui cu o voce muşcătoare. Scumpa mea cumnată aici de faţă i-a spus lui Leslie că m-am căsătorit cu ea ca să pun mâna pe partea ei de ranch!

Capitolul 9

Brenda pălise. Gâfâi, doborâtă de acuzaţia lui Grant. Sigur, credea că se însurase cu Leslie din interes, dar niciodată nu-i trecuse prin gând să-i împărtăşească surorii sale bănuielile ei!

- Ti-ai pierdut minţile, Grant! ţipă Natahan. Toate aceste emoţii te-au epuizat şi.

- Nici gând! i-o reteză frate-său cu iritare. Sunt şocat, furios, scârbit, dar nu sunt nici nebun, nici obosit!

întoarse spre Brenda privirea lui acuzatoare.

- întotdeauna te-am considerat ca pe sora mea şi credeam cu naivitate că-mi împărtăşeai aceste sentimente!

- Dar aşa şi este!...

- Ai vrut să mă distrugi, deliberat!

- Haide, Grant, ştii foarte bine că Brenda este incapabilă de un astfel de lucru, îl întrerupse sec Nathan.

Sprijinit de şemineu, îl privea pe fratele său mai mic care păşea în lungul şi latul camerei.

- Şi acum, explică-te!

- Azi-dimineaţă, Leslie mi-a spus până la urmă motivele plecării sale şi Brenda este cauza a toate! La naiba, vă daţi seama că ar fi putut să piardă copilul?

- Grant, eu niciodată.

- Bineînţeles că da, tu eşti! Cine altcineva ar fi putut scrie această scrisoare?

- Brenda pretinde că habar n-are despre ce vorbeşti

şi eu o cred! spuse Nathan pe un ton fără replică.

- Haide, mărturiseşte-i ce i-ai povestit lui Leslie, Brenda! o încurajă Grant pe un ton ironic. Deoarece asta-i convingerea ta, de ce nu ai curajul să-i spui că m-am însurat cu sora ta ca să am partea ei de ranch?

Ea îşi întoarse privirea, evitând să se uite la Nathan. Cum putea să nege ceva de care fusese întotdeauna convinsă?

- Brenda.? o întrebă neliniştit Nathan, aşteptând ca ea să dezmintă acuzaţia îngrozitoare.

Cu ochii lăsaţi în jos, ea înghiţi în sec.

- Este adevărat că aşa credeam, dar eu.

- Vezi? aruncă triumfător Grant.

- Dar niciodată nu i-am scris asta lui Leslie! protestă ea copleşită. îmi ador sora şi nu i-aş face niciodată nici cel mai mic rău!

- Deci tu crezi că Grant s-a însurat cu Leslie pentru ca fraţii Wade să deţină controlul ranchului. rosti rar Nathan.

Vorbea cu blândeţe, dar privirea lui era glacială şi ea se simţea încordată ca o coardă de arc. Cuprinsă de o disperare ascuţită, îi ghicea cel mai mic gând şi vedea cum fuge iremediabil toată speranţa de fericire cu el.

Fiindcă se înşelase îngrozitor asupra lui, ca şi a lui Grant. El era vizibil încremenit că-l putuse crede capabil de astfel de calcule sordide. Acum, n-ar mai vrea s-o ia în căsătorie.

O durere atroce îi învălui inima în timp ce adevărul i se impunea în cele din urmă. Nathan nu vrusese

niciodată s-o ia de soţie pentru moştenirea ei, ceea ce însemna că o iubise dintotdeauna. Si ea ucisese această dragoste cu bănuielile ei.

Dorea din tot sufletul să se arunce la picioarele lui pentru a-i implora iertarea, dar răceala distantă a privirii lui o îngheţa. De aici înainte, Nathan nu mai era decât un străin la care nu va mai putea ajunge.

- Leslie crede că eu am scris scrisoarea? întrebă ea dintr-o răsuflare.

- Este convinsă că ai făcut-o în interesul ei, rânji Grant dispreţuitor.

- Trebuie s-o văd.

- îţi interzic să te apropii de ea! o certă el cu duritate. Pleacă de aici şi nu te mai întoarce niciodată!

- I-am cerut Brendei să fie soţia mea, interveni încet Nathan. Si a acceptat!

Grant îşi privi fratele cu milă.

- Tu ai iubit-o întotdeauna, spuse el pe un ton sarcastic. Mă întreb ce motive are să se mărite cu tine. în fond, nu te-a vrut anul trecut, nu? Ce contezi să faci, Brenda? Să-l laşi baltă în faţa altarului?

Faţa dură a lui Nathan era indescifrabilă şi era imposibil să ghiceşti dacă era atins de cuvintele crude ale fratelui său.

Ea se întoarse către Grant.

- îţi jur că n-am deloc intenţia să-i fac rău lui Leslie, vorbi ea cu o voce mâhnită.

- Dacă îndrăzneşti s-o mai tulburi, îţi promit că ai să regreţi!

Când tânăra părăsi încăperea, Nathan era la fereastră, cu spatele întors. Dar crisparea umerilor lui laţi spunea mult despre sentimentele sale; fără nici o îndoială, dădea crezare cuvintelor fratelui lui şi nu mai vroia să aibă de-a face cu ea.

în camera ei, Leslie dormea liniştită şi Brenda nu îndrăzni s-o scoale pentru a-şi lua rămas-bun. Contemplă îndelung micuţa nepoţică adormită lângă mama ei, întrebându-se cu disperare când le va revedea. Cu un oftat, părăsi camera fără să se întoarcă.

Telefonă la aeroport pentru a-şi rezerva un loc la zborul de a doua zi spre Londra, apoi îşi pregăti bagajele. Un singur şi unic gând i se învârtea în minte: pierduse singurul bărbat pe care-l iubise vreodată. Fără ca ea să bănuiască, el îi împărtăşise această dragoste vreme de ani, dar din greşeala ei, totul era terminat de aici încolo .

- Pleci? Acum?

Mindy stătea în pragul camerei tinerei şi o privea, cu sprâncenele încreţite.

- Bănuiesc că ai auzit ce s-a întâmplat, oftă Brenda, ştergându-şi stângaci obrajii scăldaţi în lacrimi!

- Ar fi fost dificil altfel, Grant scotea nişte ţipete de ar fi putut trezi şi un mort!

- Totuşi, nu le-a trezit pe Leslie şi pe fiica ei.

- Când sora ta va fi la curent cu ce s-a petrecut, te asigur că Grant va avea necazuri! Va fi furioasă când va

afla ce ţi-a făcut!

- El se credea îndreptăţit.

- Si era?

- Sigur că nu! ripostă Brenda.

- Atunci, contezi pe faptul să-ţi faci bagajele şi să fugi?

- Nu am de ales.

- Ai putea în continuare să te măriţi cu Nathan, sugeră încet bătrâna.

- Nu, replică Brenda cu amărăciune. El nu mai doreşte.

- Haide! Te-ar vrea chiar dacă ai comite o crimă!

- într-un sens, asta am făcut, i-am ucis încrederea.

- Patrick ar fi trebuit să vă reunească pe toţi pentru a vă explica ultimele lui dorinţe, asta ar fi evitat multe neînţelegeri!

- Nu mai are importanţă acum, oftă Brenda. Orice ar fi, trebuie să vorbesc cu Leslie înainte de plecare. Voi dormi la noapte la hotel.

- Dar aici eşti acasă la tine şi nu-i dau mult timp lui Grant să-şi regrete cuvintele.

- De aici încolo, voi fi departe şi poate că este bine aşa.

- Dar.

- Mindy, dacă nu te deranjez, aş vrea să vorbesc singur cu Brenda.

Vocea era seacă şi faţa lui Nathan, care se afla în prag, era rece şi distantă.

- îţi interzic să te porţi urât cu ea, mă auzi? îl certă bătrâna înainte de a ieşi.

- Nu am deloc această intenţie! spuse el cu superioritate.

Rămasă singură cu el, Brenda se aşeză pe pat şi-şi coborî

privirea. Nu se aşteptase să-l revadă, fiindcă nu aveau ce să-şi mai spună. în afară de „adio“ poate?

- Vreau să ştii că nu te cred în stare să fi scris acea scrisoare surorii tale.

- Da? întrebă ea, făcând ochii mari.

- Nu. Ştiu că o iubeşti prea mult pe Leslie pentru a-i face rău cu bună ştiinţă.

- Mulţumesc. murmură ea cu o voce tremurătoare.

- în consecinţă, dacă nu ai făcut-o deliberat, ea trebuie să fi interpretat anapoda ceva ce i-ai scris.

- Nu i-am scris niciodată ceva pentru a fi interpretat în acest fel!

- Era foarte emotivă în timpul sarcinii. Poate că a influenţat-o în privinţa lui Grant ceva ce i-ai scris în legătură cu noi.

- Nathan, nu-i vorbeam niciodată despre tine în corespondenţa mea. Spune-mi, mai are faimoasa scrisoare?

- Este în camera lor, dar Grant nu vrea ca Leslie să fie deranjată.

- O să-i cer lui Leslie să mi-o arate mai târziu.

- Nu ne rămâne decât să vorbim despre noi.

- Despre noi? întrebă ea pierită.

- în această după-amiază, ai acceptat să te căsătoreşti cu mine .

- Doar nu este posibil să o mai doreşti! strigă ea, răvăşită de gravitatea privirii sale.

- în fond, posezi în continuare un sfert din ranch! rânji el.

- Nathan.

- O să te măriţi cu mine, o întrerupse el cu răceală şi, de această dată, vom merge până la capăt.

- Nu! strigă ea, tulburată de insensibilitatea lui. Nu, Nathan!

- Nu s-a schimbat nimic în legătură cu azi după-amiază. Când ai consimţit să fii soţia mea, nu te îndoiai că eu caut să pun mâna pe partea ta de ranch, acum, ai certitudinea!

- Nu mai cred că.

- Da? Mă uimeşti! o ironiză el. Erai totuşi convinsă când ai fugit de mine anul trecut, nu?

- Nathan.

- Da sau nu? strigă el.

- Da. recunoscu ea cu o voce îndurerată.

- Si erai la fel de convinsă când ne-am iubit în munţi, astăzi, nu?

- Da, dar.

- Si când mi-ai spus că mă iubeşti şi că te vei căsători cu mine? adăugă el pe un ton glacial.

- Nathan.

- Răspunde! răcni el cu o voce feroce.

- Da, hohoti ea. Da, da, da.!

- Ei bine, o vei crede şi mai mult în ziua nunţii tale! strigă el fără pic de remuşcare.

- Nathan, ţi-am spus, nu mai cred.

- Şi pot să ştiu ce te-a făcut să te răzgândeşti? întrebă el cu duritate.

- Mi-am dat seama că te-am judecat greşit când am văzut reacţia la cuvintele lui Grant.

- Da, te iubeam, completă el cu o voce dispreţuitoare. Dar ştii ce am învăţat astăzi, Brenda? Am învăţat că dragostea poate muri la fel de brusc cum s-a născut, aruncă el cu răceală. Şi că se poate transforma în ură încă şi mai repede!

- Nathan, nu.. îl imploră ea plângând. M-am înşelat, m-am înşelat îngrozitor.

- Asta este deja de domeniul trecutului, Brenda, o întrerupse el cu ură. Vei fi soţia mea, dar doar cu numele. Vreau partea ta de ranch, de acum încolo doar asta mă interesează. Şi nu încerca să fugi, sau îţi promit să te fac să regreţi şi să te duc cu forţa în faţa preotului! De această dată, te vei căsători cu mine!

Cu aceste cuvinte ameninţătoare, el se întoarse şi părăsi încăperea.

Năucită, ea dădu frâu liber lacrimilor. Nu făcuse decât să-l rănească pe Nathan, îi azvârlise dragostea în faţă, o dragoste adâncă şi sinceră care nu avea preţ.

Nu avea nevoie să fie ţinta dispreţului lui pentru a

înţelege că îi pierduse iremediabil dragostea. îşi dăduse seama din momentul în care Grant vorbise. Cum de putea să fie atât de oarbă şi de proastă? Din vina ei, pierduse tot ceea ce dădea preţ vieţii sale, acea dragoste minunată pe care o împărtăşiseră întotdeauna.

- Nu te mai poţi mărita cu Nathan, acum. remarcă tristă Leslie, când sora ei o puse la curent cu ultimele evenimente.

- Oh, Leslie, eu.

- Să-l ia dracu pe Grant şi caracterul lui murdar! mormăi Leslie luând-o în braţe pe Brenda care hohotea cu disperare. I-am spus totuşi că nu ai nici un amestec în această poveste!

- Este adevărat că nu am scris eu această scrisoare, dar am crezut multă vreme că Grant s-a însurat cu tine pentru partea ta de ranch, mărturisi Brenda mohorâtă, ştergându-şi lacrimile. Cererea lui în căsătorie fusese foarte brutală şi, când Patrick a murit, am aflat că-şi împărţise bunurile între noi patru.

- Brenda, am văzut astăzi testamentul lui Patrick, o întrerupse blând Leslie. Era datat cu o săptămână înaintea căsătoriei noastre, dar chiar înainte de asta, ştiam deja că greşisem acordând credit acestei scrisori îngrozitoare.

- Dar atunci, Grant.

- Nu ştia nimic despre ultimele dorinţe ale tatălui său când m-a cerut în căsătorie, completă Leslie încet.

- Sunt atât de fericită!

- Dar nu s-ar fi schimbat nimic dacă testamentul ar fi fost datat chiar în ziua cererii în căsătorie, preciză sec Leslie. îl iubesc pe Grant şi trăiesc cu el de suficientă vreme ca să ştiu că şi el mă iubeşte. Dacă n-aş fi fost atât de perturbată emoţional de sarcina mea, n-ar fi dat nici cea mai mică atenţie acestei scrisori.

- Dar nu înţeleg ce am putut să scriu ca să crezi.

- Nu ai scris nimic.

- Dar Grant pretinde.

- Grant a fost furios când a aflat motivul plecării mele şi nu a mai fost în stare să raţioneze corect. Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi dat seama că n-ai fi putut să-mi trimiţi o scrisoare anonimă.

- Anonimă? o întrerupse Brenda cu o voce ascuţită.

- Nu ţi-a spus că era scrisă la maşină şi nesemnată?

- Nu. Pot s-o văd, te rog?

- Bineînţeles. Mă duc s-o caut.

Pierdută în gânduri, Brenda era împărţită între nevoia de a vedea această scrisoare şi o teamă lăuntrică. Faptul că nu era semnată o dezvinovăţea complet, dar o făcea să-i fie frică de ce va urma să afle .

- Iat-o.

Brenda luă bucata de hârtie şi o citi cu aviditate. Cuvintele dactilografiate îi săriră în ochi, ciudat de familiare, dureros de familiare!

- Ai plicul? întrebă ea cu o voce răguşită.

- Nu, l-am aruncat.

- Dar ştampila poştei? Ne-ar fi permis să vedem de

unde venea! strigă ea cu o voce ascuţită.

- Nu cred. Ştii, Londra este un oraş mare!

Londra. Era tot ce vroia să ştie. Fusese trădată în mod îngrozitor.

Capitolul 10

- Stii că Nathan îmi va suci gâtul dacă află că te-am ajutat să fugi? rânji Grant ridicând vocea pentru a acoperi rumoarea asurzitoare a aeroportului. Am fost însărcinat să te caut prin hoteluri, nu să te urc într-un avion pentru Anglia!

- Să încercăm să nu fim văzuţi, ripostă Brenda trăgându-l într-un colţ, discret, lângă poarta de îmbarcare.

El o privi îngrijorat.

- Eşti sigură că trebuie să pleci? Nathan nu te va lăsa să-l abandonezi a doua oară, să ştii. Te va urmări!

- Nu am intenţia să rămân la Londra, îl asigură ea. Mă voi întoarce.

- Dacă nu te găseşte el înainte. Nu-ţi face iluzii, dacă nu este aici deoarece crede că pleci mâine, cu zborul la care ai făcut rezervare.

Nu anulase acea rezervare, dar reuşise să obţină un loc în avionul care zbura spre Toronto. De acolo, va avea un zbor direct spre Anglia. Cum se aştepta, când părăsise ranchul o oră mai devreme, Nathan era în curs de a o căuta prin toate hotelurile din regiune.

Deşi nu era entuziasmat la gândul că-şi înşela fratele, Grant o însoţise la aeroport.

- Recunosc că am făcut-o de oaie cu scandalul meu, spuse Grant, şi-mi cer scuze. Nu ţin deloc să pleci!

- Nu plec din cauza ta, Grant.

- Orice ar fi, am stricat totul între Nathan şi tine! oftă

el abătut.

- Ştii prea bine că armonia nu a domnit în mod special între noi, spuse ea cu amărăciune.

- De acord, pe moment este furios, dar când se va calma, îşi va da seama că te iubeşte în continuare. Ce naiba! A vrut întotdeauna să se însoare cu tine, chiar înainte ca Leslie şi cu mine să vorbim despre căsătorie! Dar tata l-a convins să te lase să-ţi faci studiile înainte de a-ţi mărturisi sentimentele.

- Nu ştiam. suflă ea, rămânând cu gura căscată.

- Dacă ai fi ştiut, n-ai fi plecat niciodată în Anglia, remarcă el cu sarcasm. Erai deja îndrăgostită de el în acel moment şi precis n-ai fi stat pe gânduri să-l iei de bărbat!

Dacă lucrurile s-ar fi petrecut astfel, ea n-ar fi cunoscut aceşti patru ani interminabili de suferinţă, încercând să respingă această dragoste care o devora. Timpul şi separarea înălţaseră între ei bariere devenite de netrecut.

- Părinţii noştri au judecat că este mai bine să-ţi termini întâi studiile, reluă Grant.

- Si mama era la curent?

- Dragostea pe care el ţi-a purtat-o de când te-a văzut şi sentimentele mele pentru Leslie nu au fost niciodată un secret pentru Patrick şi Anna, oftă el ridicând din umeri. Nathan şi cu mine a trebuit să le lăsăm pe fetiţele care eraţi atunci să crească, dar voi sunteţi singurele care aţi contat pentru noi. Totuşi, eu

nu am avut răbdarea fratelui meu şi i-am mărturist lui Leslie dragostea mea înainte să înceapă studiile universitare. Când tu ai venit în ultima vacanţă de Paşte şi ţi-ai petrecut noaptea cu Nathan, am crezut că v-aţi hotărât până la urmă! Dar tu nu te-ai întors şi frate-meu s-a închis în el. Nimeni n-a înţeles ce s-a petrecut.

Se întâmplase că se lăsase prosteşte influenţată şi înveninată în suflet. Dar era prea devreme să-i vorbească lui Grant. De mâine, îşi va înfrunta duşmanul în faţă.

- Acum, totul aparţine de trecut, Grant.

- Dar Nathan este foarte hotărât să te regăsească.

- Ca să mă ia în căsătorie, ştiu, murmură ea cu tristeţe. Mă voi întoarce la ranch, dar cred că va fi o greşeală să ne căsătorim, ne vom distruge reciproc.

- Vreau să cred că unele neînţelegeri vă despart, dar. Drace! Se anunţă zborul tău! Chiar te vei întoarce, Brenda?

- Da, dar Nathan nu mă va ierta niciodată şi îl înţeleg.

El o îmbrăţişă cu afecţiune şi o privi cum se îndepărtează.

Zborul până la Toronto păru interminabil pentru tânăra femeie, la fel şi lunga aşteptare pentru avionul spre Londra. Când intră în cele din urmă în apartamentul ei, era palidă şi avea faţa trasă. Făcu un duş rapid şi aruncă o privire peste corespondenţă. Cartea poştală de la New York a lui Carolyn îi smulse un zâmbet şi fu uşurată citind scrisoarea editorului ei

anunţând-o că primise manuscrisul şi ilustraţiile pentru „Ursuleţul Koly“ şi că era deplin satisfăcut.

Se îmbrăcă în grabă şi se privi în oglindă, o clipă. în cursul acestor ultime douăzeci şi patru de ore se maturizase considerabil. Era din cauză că fusese atât de crunt dezamăgită şi rănită de una dintre persoanele pe care le iubea cel mai mult pe lume?...

în micul restaurant, el era aşezat la masa lui obişnuită, cu un pahar de apă în faţă, dar nu simţi acea afecţiune care o cuprindea de câte ori îl vedea.

Traversă sala pentru a părăsi din ochi frumoasa lui faţă matură, şi-şi înghiţi lacrimile oprindu-se în faţa lui şi îndreptându-şi cu sfidare spatele.

- Bună ziua, tată.

El avu o privire mirată, apoi zâmbi.

- Bună ziua, draga mea, spuse el cu căldură. Ce surpriză reuşită!

- Chiar? spuse ea pe un ton amar, întrebându-se dacă-l cunoscuse vreodată cu adevărat pe tatăl ei.

- Bineînţeles, dragă! răspunse el ridicându-se pentru a-i oferi un scaun, pe care ea se prăbuşi. Totul s-a aranjat cu Leslie? se interesă el vesel.

Ea îi aruncă o privire rece. Era exact ca de obicei, bărbat frumos aproape de cincizeci de ani, cu trăsăturile uşor marcate de alcool. Nu, nu se schimbase şi totuşi, niciodată nu va mai avea pentru el aceleaşi elanuri ca înainte.

- Vei fi dezamăgit dacă îţi voi spune da? brava ea cu

o privire dură.

Ochii căprui ai lui Andrew Jordan se îngustară, singura schimbare notabilă de pe faţa lui.

- Vrei să spui invers, fără îndoială, drăguţo?

- Nu-mi mai spune aşa! ţipă ea. Si spune-mi de ce ai făcut asta, tată?

- De ce am făcut, ce?

Lista mârşăviilor lui era lungă. Făcuse totul ca ea să-i urască pe cei din familia Wade, când se apropiaseră în urmă cu patru ani. îi spusese că Nathan nu vroia să se însoare cu ea decât pentru a câştiga astfel partea ei de ranch, cei ca Wade erau fiinţe interesate şi fără scrupule, fără excepţie. El adresase acea scrisoare infamă lui Leslie în scopul de a-i distruge căsnicia. Dragostea nu putea justifica astfel de josnicii, nu, era imposibil!

Ea îi aruncă o privire veninoasă.

- Trebuie să fi fost foarte uşor de influenţat, murmură ea dezgustată. Deja mi-era teamă de dragostea pe care i-o purtam lui Nathan când am venit în Anglia, acum patru ani. întotdeauna simţisem o oarecare frică faţă de Patrick, impresionată de felul în care obţinea tot ce dorea.

- Aşa a avut-o pe mama ta! acuză el cu violenţă. Noi eram un cuplu unit.

- Căsnicia voastră era complet ratată, ripostă ea dur. Nu erai niciodată acasă când eram mică!

- Patrick Wade mi-a luat locul! se apără el. Stii bine că pentru asta am început să beau şi să fug de acasă.

- Stiu că mi-ai spus că erau amanţi de ani de zile şi

Patrick nu putea discuta din cauza bolii soţiei lui!

- Bineînţeles... Ce te-a apucat, Brenda?

- Am văzut scrisoarea pe care i-ai trimis-o lui Leslie. „Un Wade ia întotdeauna ceea ce vrea, chiar dacă trebuie să treacă peste alţii pentru a reuşi“ cită ea cu o voce furioasă. „Grant nu s-a însurat cu tine decât pentru a păstra controlul ranchului; dacă nu aveai partea ta de moştenire, nu s-ar fi interesat niciodată de tine“. Aceste fraze îmi sunt familiare, tată! Este aproape cuvânt cu cuvânt ceea ce-mi repeţi de ani de zile!

- Nu mă aşteptam ca proasta aceea să păstreze scrisoarea, şuieră el printre dinţi.

- Credeai că o va rupe în supărarea ei, dar că vorbele tale vor slăbi puţin câte puţin dragostea ei pentru Grant, cum ar fi trebuit să se întâmple cu Nathan şi cu mine!

- Recunosc că am scris această scrisoare fiicei mele! o sfidă el. Ce este rău în a vrea să o apăr?

Cum se putuse lăsa convinsă de ţesătura lui de minciuni? Cum putuse să creadă că Patrick distrusese căsnicia părinţilor lui şi-l împinsese pe taică-său să bea? Că Andrew încercase să obţină custodia fiicelor sale şi Patrick depusese mărturie că Andrew Jordan era un alcoolic, iresponsabil pentru a-i smulge copiii? Cum putuse fi aşa de naivă? Mai şi crezuse că Patrick depusese o mare sumă de bani pe numele lui Andrew pentru ca acesta să-şi înece amarul în alcool şi să-şi sape astfel mormântul.

Dar acum, când ştia ce-i făcuse taică-său lui Leslie,

Brenda îşi dădea seama cât trebuie să fi deformat el realitatea. Maică-sa se întorsese probabil la Patrick pentru că soţul ei era alcoolic şi Andrew pretinsese într-adevăr bani de la Patrick ca o compensaţie a pierderii fiicelor sale! Era sordid şi dezgustător şi tânăra era disperată să vadă cât de prost îşi judecase mama şi pe cei din familia Wade, din cauza tatălui ei.

- Ce s-a întâmplat cu adevărat în toţi acei ani, tată? îl întrebă ea cu răceală.

- Ti-am spus.

- De această dată, vreau adevărul!

- M-ar interesa şi pe mine să-l aud din gura dumitale! Se auzi o voce furioasă din spatele lor.

Brenda se întoarse şi-l văzu pe Nathan la câţiva paşi de ei. De cât timp era acolo? Ce făcea? Cum ajunsese aici?

El se ridică şi veni să se aşeze la masa lor, nepăsându-i de protestele tatălui tinerei femei.

- Ce naiba.! Un Wade!

- Da, unul dintre acei Wade atât de temuţi! exclamă Nathan luând mâna Brendei într-a sa. Totul se va aranja acum, adăugă el încet la adresa Brendei. Până la urmă, am înţeles.

Ea îşi afundă privirea avidă în ochii lui. Venise s-o caute! Dar în privirea lui era furie sau dragoste? N-ar fi putut spune.

- Dă-mi versiunea dumitale a lucrurilor, Jordan! îi ordonă el cu dispreţ.

- Nu te priveşte, băiatule.

- Ba da, fiindcă îţi permiţi să-ţi calomniezi familia! Si este şi mai mult problema mea, dat fiind faptul că Brenda va fi soţia mea.

Andrew Jordan se ridică brusc.

- Nu se va mărita cu un Wade! ţipă el. Ea.

- Brenda?

Ea ridică ochii şi întâlni privirea plină de dragoste a lui Nathan. Degetele lor se strânseră cu ardoare. Grant avea dreptate, Nathan continua s-o iubească!

Se întoarse spre tatăl ei şi-l măsură.

- Sunt gata să-l implor pe acest Wade, cum spui tu, să se însoare cu mine!

- Tu. se bâlbâi Jordan gata să se sufoce. Un Wade!

- Chiar aşa! ripostă ea, triumfătoare.

- Dumnezeule, tu.

- Cred că este inutil să-ţi precizez că nu vei fi invitat la nuntă, îl întrerupse Nathan cu răceală.

- Aş prefera să fiu spânzurat mai bine, decât.

- O să ne căsătorim, aşa cum ar fi trebuit s-o facem cu mult timp în urmă, dacă minciunile otrăvite ale tatălui tău nu ne-ar fi despărţit, suflă Nathan la urechea tinerei.

- Minciuni! strigă Jordan furios. Tatăl tău.

- Nu s-a interesat de nici o altă femeie înainte de moartea mamei mele! A întâlnit-o pe Anna la doi ani după dispariţia mamei şi, la vremea aceea, ea era divorţată de dumneata! Dar cred că versiunea dumitale este diferită.

Se întoarse spre Brenda.

- Nu-i aşa, dragostea mea?

- A pretins că. Patrick şi mama s-au îndrăgostit unul de celălalt când eu nu eram decât un bebeluş şi au devenit amanţi. Spune că din cauza asta a început să bea.

- Eşti un nemernic, Jordan! Te-ai servit de credulitatea acestor fetiţe atât de uşor de manevrat! Când dumneata şi soţia dumitale aţi divorţat, Brenda era prea mică pentru a-şi da seama cum erai cu adevărat, un beţiv violent şi.

- Taci! urlă Andrew Jordan. Anna mi-a fost credincioasă şi.

- Nu te-a înşelat niciodată în timpul căsătoriei voastre, i-o reteză Nathan cu răceală. Dar te simţeai vinovat că bei şi ai preferat s-o acoperi de vină, când ea nu avea nimic să-şi reproşeze! Ai fost întotdeauna un soţ şi un tată brutal şi abuziv.

- N-am ridicat niciodată mâna asupra Brendei!

Prea buimăcită de ce auzea, tânăra era incapabilă să intervină. Păstrase întotdeauna din copilărie amintirea unui tată fermecător şi vesel, un pic iresponsabil, desigur, dar care-şi adora mica familie. Si iată că, de ieri, nu încetă să facă descoperiri îngrozitoare în privinţa lui!

- Leslie îşi aminteşte multe lucruri! ripostă Nathan pe un ton muşcător. Si Brenda ar fi sfârşit mai devreme sau mai târziu să-şi dea seama câte parale faci.

Se uită la tânăra femeie cu o blândeţe infinită.

- Nu te-ai întrebat niciodată de ce Leslie nu a luat

contact cu tatăl vostru după plecarea din Anglia?

- Nu. El era atât de plin de farmec. Nu. Nu ştiu.

- Nu mă îndoiam că l-ai regăsit înainte de a veni să te caut cu o lună în urmă. Altfel, aş fi înţeles poate de ce respingeai atâta familia. Dar când mi-ai spus că se schimbase, nu ceream decât să te cred.

- Aveai dreptate, Nathan, este bolnav.

- Eşti pe cale de a te lăsa păcălită de el, cum biata ta mamă a făcut-o cu taică-său, declară Jordan, plin de ură. Ei mi-au luat fetele dându-mi banii pe care nu-i cerusem.

- Anna judeca prezenţa dumitale nedorită lângă Brenda şi Leslie, strigă Nathan. Şi acei bani erau destinaţi să servească plăţii unei cure de dezintoxicare şi drept ajutor până ţi-ai fi găsit o slujbă! Dar sunt convins că le-ai găsit o altă întrebuinţare!

Andrew Jordan se înroşi.

- Orice ar fi, tatăl tău a încercat să mă cumpere!

- A vrut să-ţi dea o şansă să faci ceva cu viaţa dumitale, îl corectă cu asprime Nathan. A făcut-o doar pentru Anna, fiindcă puţin îi păsa de ce putea să ţi se întâmple! Şi îl înţeleg!

- Eşti un.

- Poate că suntem într-un loc public, dar dacă mă insulţi, îţi jur că nu voi ezita să-ţi sparg mutra!

Andrew Jordan păli.

- Cei din familia Wade şi blestemata lor putere! Nu valoraţi nimic nici unul, nici altul! mormăi el cu amărăciune. Leslie şi Grant! Tu şi Brenda.

- Nu înţeleg de ce ai vrut să ne faci rău, mie şi lui Leslie, rosti Brenda adresându-i o privire îndurerată. Ce ţi-am făcut noi?

- Nimic, scrâşni el. Dar dacă Anna şi Patrick erau morţi, voi eraţi vii, amândouă!

Ea înghiţi în sec.

- Şi când mi-ai spus vara trecută că erai condamnat, era adevărat? îl întrebă ea.

- Toţi suntem, nu? rânji el. Am văzut că se petrecuse ceva între tine şi fiul lui Wade la Paştele trecut şi nu vroiam ca asta să ducă la căsătorie!

-Atunci, ai inventat acea vizită la doctor care ţi-ar fi spus că nu mai ai mai mult de doi ani de trăit!

îşi aminti disperarea ei când taică-său îi făcuse acea dezvăluire. Cum s-ar fi putut întoarce lângă Nathan ştiind că Patrick Wade era responsabil de moartea tatălui său? Si totul nu fusese decât o minciună.

- Da, confirmă Andrew Jordan cu satisfacţie.

- Mă dezguşti, remarcă Nathan cu o voce scârbită. Brenda şi Leslie sunt fetele dumitale, ce naiba!

- Ştiţi... murmură gânditor tatăl tinerei. M-am gândit chiar un moment s-o fac pe Brenda să creadă că Patrick era tatăl ei..

Zâmbi cu toată gura.

- Ar fi fost pasionant, nu?

- Chiar eşti bolnav, ţipă Nathan, scos din fire. Dar nu vei mai avea ocazia s-o minţi pe Brenda!

- Nici n-aş mai putea, acum când cunoaşte adevărul! replică Jordan ridicând din umeri. Păcat, ce m-

aş mai fi distrat!

înlemnită, tânăra nu-şi credea urechilor. Acesta era omul pe care credea că-l cunoaşte? Avea în faţa ei o fiinţă căreia nu-i păsa de nimic şi de nimeni, care nu vroia decât să rănească şi să distrugă şi se servise de ea pentru a-şi atinge scopul. Chiar ea îi dăduse arme împotriva sa! O folosise pentru a face rău tuturor celor pe care ea îi iubea!

- Vino, Brenda, să mergem, spuse încet Nathan luându-i braţul.

Ea făcu câţiva paşi şi se opri dintr-o dată, ca prinsă de o inspiraţie bruscă. întorcându-se la masa tatălui ei, se aplecă spre el şi-l pălmui cu toată puterea pentru a-şi potoli amarul şi ura care se revărsau din inima ei grea.

- Nu cred că te interesează prea mult, dar află că ai o nepoţică, Christiana Wade! spuse ea cu răceală. Şi cam peste opt luni, vei fi din nou bunic, tot al unui mic Wade! Dar nu-ţi vei vedea niciodată nepoţii!

Trăgându-l pe Nathan, părăsi în grabă sala restaurantului, fără să-i pese de privirile aiurite ale clienţilor.

In taxiul care-i ducea, plânse îndelung la pieptul lui Nathan.

- Nu chiar în acest fel speram să aflu într-o zi că voi deveni tată. murmură el tandru lângă tâmpla ei. Dar. cel puţin este adevărat? adăugă el cu nelinişte.

- Sunt cât de sigură pot fi fără a fi făcut testul, răspunse ea agăţându-se de gâtul lui.

- Se poate face întotdeauna ceea ce trebuie pentru a fi sigur.

- Cum mă mai poţi iubi după toate acestea? întrebă ea, privindu-l îngrijorată.

- Te-am iubit întotdeauna. Şi te voi iubi mereu.

Ea îşi încreţi sprâncenele.

- Dar în ziua în care ai venit după mine la Cumberland, mi-ai spus că nu mă mai iubeai.

- Ţi-am spus că nu „mă mai credeam" îndrăgostit de tine. De fapt, nu m-am „crezut" niciodată îndrăgostit de tine, întotdeauna am „ştiut" că te iubeam!

- Cum m-ai putea ierta vreodată că am crezut minciunile povestite de tatăl meu?

- Să ştii că alcoolicii sunt deseori foarte convingători. Şi apoi, am o parte de responsabilitate în toate acestea. Ar fi trebuit să ghicesc ce se întâmplă.

- Cum ai.?

- Brenda, te iubesc din prima zi în care te-am văzut, o întrerupse el cu o voce răguşită. Ar fi trebuit să fiu mai atent la schimbările care aveau loc în tine.

- El a pretins că tatăl tău îl cumpărase, îşi aminti ea tremurând, că mama a fost orbită de bogăţia lui Patrick şi că Grant şi-a plătit libertatea punând mâna pe ranch.

- Şi că eu aveam de gând să fac acelaşi lucru cu tine, bănuiesc, completă Nathan cu o voce lugubră. Numai că este fals. Căsătoria lui Leslie cu Grant era hotărâtă înainte ca tata să-şi facă testamentul şi el ştia că nu era decât o chestiune de timp înainte de a-ţi cere să fii soţia mea. Tatăl meu vă adora pe amândouă şi

vroia să vă vadă independente, de aceea v-a lăsat o parte din ranch. Pare că aţi uitat un lucru, tatăl tău şi cu tine, draga mea. să ştiţi că, chiar căsătorită, Leslie este în continuare proprietara unui sfert din domeniu. Şi dacă noi ne căsătorim.

- Când ne vom căsători! îl corectă ea repede.

- Când ne vom căsători, reluă el docil, tu vei poseda întotdeauna un sfert din ranch. Nu mai trăim în epoca în care tot ce aparţinea soţiei era automat proprietatea soţului!

- Am fost atât de proastă, gemu ea în gâtul lui.

- Ai fost mai ales prost sfătuită. Orice ar fi, adăugă el brusc, Grant şi cu mine am găsit poate o soluţie la problema ranchului, dacă Leslie şi cu tine sunteţi de acord.

Ea îl privi cu sprâncenele încreţite.

- Da?

El încuviinţă din cap.

- O să-l vindem.

- Cum? strigă ea, nevenindu-i să creadă şi privindu-l de parcă înnebunise.

El ridică din umeri cu nonşalanţă.

- Am avut ieri o discuţie, înainte ca tu să dispari şi am ajuns la concluzia că este singurul lucru de făcut pentru a o convinge pe sora ta şi pe tine că doar voi contaţi pentru noi, şi nu domeniul.

- Nu! exclamă ea cu vehemenţă. Nu puteţi face asta, proprietatea a aparţinut întotdeauna familiei!

- Dar tu ai oroare.

- Nu până la punctul de a renunţa! protestă ea. Si sunt sigură că Leslie va fi de părerea mea.

- Ea este, într-adevăr. Dar, după cum ştii, trebuie o decizie majoritară pentru a vinde şi noi credem că tu.

- Nu! repetă ea cu fermitate.

- Si acele văcuţe adorabile pe care le îngrăşăm în scopul de a le masacra? întrebă el sec.

- Hmm..

- M-am gândit la o altă posibilitate, în timpul călătoriei până aici, spuse el gânditor.

O umbră dureroasă trecu fugitiv prin ochii verzi ai tinerei.

- Te rog, nu-mi spune că te-ai răzgândit în legătură cu căsătoria noastră!

- Oh, nu! Te vei mărita cu mine, Brenda Jordan, afirmă el cu vehemenţă, strângându-i braţul în jurul ei. Si de cum ne întoarcem! Ceea ce-mi reaminteşte că mi-ai promis să nu mai fugi.

- Dar aveam intenţia să revin! îl întrerupse ea repede. Doar că trebuia să. să-mi văd tatăl. Dar, în fond, cum ai făcut să fii aici atât de repede?

- Pur şi simplu am luat acelaşi avion cu tine, îi dezvălui el. Leslie a sfârşit prin a-mi mărturisi ce pregăteai şi am reuşit să mă îmbarc pe acelaşi zbor cu tine! Când mi-a spus că aveai intenţia să te întorci, am avut sentimentul că ştiai ceva în legătură cu acea scrisoare şi de aceea te-am urmărit până aici, hotărând să depistez unde te duci!

- Sunt atât de fericită că ai făcut-o! oftă ea

strângându-se lângă el.

- Vrei să afli cealaltă soluţie pe care am propus-o în privinţa ranchului sau preferi să facem dragoste imediat în acest taxi? se interesă el cu vocea lui trăgănată.

-Aş vrea să aşteptăm până când suntem la mine. şopti ea văzând maşina oprindu-se în faţa imobilului.

- Nu doresc nimic altceva, şopti el cu o voce surdă, plătind cursa şoferului, înainte de a intra în apartament în urma tinerei.

Fără să mai aştepte, o ridică în braţe şi o purtă până în dormitor.

-Avem încă multe lucruri să ne spunem, rosti el răguşit, dar vom vorbi mai târziu. Pe moment, să ne grăbim şi să ne iubim.

- Da, mai târziu. Mult mai târziu, murmură ea trăgându-l spre pat.

El coborî spre ea o privire scânteind de pasiune.

-Nu ţi-am spus încă cealaltă soluţie în privinţa domeniului, o tachină el, în timp ce ea se grăbea să-l dezbrace.

- Puţin îmi pasă de locul unde vom trăi din moment ce suntem împreună! gâfâi ea întinzându-i braţele cu nerăbdare.

O clipă mai apoi, nu făceau decât un singur tot.

***

- Te asigur că este prea mic! protestă Brenda îngrijorată, aşezată pe bariera care înconjura padocul.

- Dar nu! replică Nathan cu un zâmbet de mândrie, ţinându-l pe fiul lui pe spatele lat al calului.

Nouă luni, după naşterea Christianei, tânărul Patrick Wade venise pe lume scoţând un urlet de indignare. Niciodată Brenda nu fusese aşa de fericită ca în clipa în care-şi contemplase minuscula progenitură din braţele tatălui său, cu care semăna bucăţică ruptă.

Nu se aştepta totuşi ca micul Patrick să primească prima sa lecţie de echitaţie înainte de a fi împlinit nouă luni! Nici măcar nu făcuse primii paşi!

- Nu te nelinişti, zâmbi Carolyn. Se vede că-i place!

Şi era adevărat. Patrick râdea în hohote în timp ce se lăsa purtat de Samson, buclele-i brune fâlfâind în jurul mutriţei lui drăgălaşe şi ochii strălucind de bucurie. Cu mânuţele lui grăsuţe agăţate de frâu, se lăsa în întregime în seama tatălui său, care dirija operaţiunile.

Faţa încântată a tinerei femei se întoarse şi privi în jurul ei cu un aer satisfăcut. Soluţia lui Nathan îi mulţumise pe toţi. Ranchul şi dependinţele sale fuseseră împărţite în două ferme mari şi Leslie şi Grant continuau să se ocupe de vite, în timp ce Brenda şi Nathan creşteau acum cai. într-un singur an, Nathan îşi demonstrase competenţa în afaceri şi acum totul era în plină ascensiune. „Cealaltă posibilitate“ se dovedise benefică şi fiecare avea avantaje.

- Mai repede cow-boy! strigă Nick alăturându-se celor două femei şi încurajându-l pe micul Patrick.

Brenda îi aruncă o privire nu prea amabilă.

- Fiind naşul lui, ai putea să te abţii de la acest gen de îndemnuri!.

El schiţă un zâmbet.

- La doi ani, acest copil va şti să călărească la fel de bine ca tatăl său!

- Aşteaptă să ai şi tu unul şi vom vedea dacă nu-ţi vei mai face griji!

Nick luă mâna soţiei unde sclipea verigheta lui şi o sărută cu tandreţe.

- Ne vom antrena, fii liniştită, murmură el.

- Si s-ar putea să nu întârzie, zise Carolyn cu un zâmbet radios.

Izbucnind în râs în faţa expresiei stupefiate a lui Nick, Nathan se alătură micului grup şi întinse bebeluşul naşului său.

- Dar eu. Dar. Carolyn! strigă Nick privindu-şi soţia fără a-i veni să creadă.

Ea sări sprintenă peste barieră.

- Nu face mutra asta, dragule, îl ironiză ea. N-am petrecut trei luni minunate încercând să facem acest copil?

- Da, dar. Ai fi putut să-mi anunţi vestea cea mare în particular, protestă el, conducând-o pe Carolyn spre ranch. Ti-ar fi plăcut să mă vezi leşinând?

- Păstrează asta pentru naştere, prostuţule, îl zeflemisi ea luându-i-l din braţe pe micul Patrick.

- Te asigur că nu mă simt prea bine, spuse el agasat. Sincer, Carolyn, ar fi trebuit.

Nathan râse uşor văzând tânăra pereche care dispărea în casă. Braţul lui înconjură umerii Brendei cu tandreţe.

- Cred că nu va înceta niciodată să-l umilească, observă el zâmbind.

- Da, răspunse Brenda privindu-şi soţul cu o admiraţie vădită.

Ochii cenuşii ai lui Nathan se întunecară întâlnind ochii verzi ai soţiei, arzând de dorinţă.

- Cred că este timpul să demonstrez mamei fiului meu că sunt perfect în stare să am grijă de el. şi de ea, articulă el într-un murmur senzual.

- Avem invitaţi la masa de prânz şi trecem la masă într-o jumătate de oră, îi aminti ea în timp ce el o ridica în braţe ca s-o ducă până la ranch.

- Grant şi Leslie sunt obişnuiţi să mănânce singuri când vin la noi!

Schimbară un surâs complice. Işi aminteau perfect de acea seară când Leslie şi Grant veniseră să cineze la ei chiar după întoarcerea Brendei de la spital, după ce născuse. Tânărul cuplu fusese întâmpinat de menajeră şi mâncaseră singuri, fără ca Brenda şi Nathan să-şi facă o singură apariţie, prea ocupaţi de a regăsi bucuriile dragostei, după o perioadă prea lungă de privaţiuni. Şi nu realizaseră ce făcuseră „invitaţilor“ lor decât după multe zile! Acel episod nu terminase de făcut turul familiei!...

- Şi apoi, trebuie să ne antrenăm, nu? reluă Nathan cu o voce răguşită.

De comun acord, hotărâseră să-i dea lui Patrick un frăţior sau o surioară. Sarcina şi naşterea tinerei femei decurgând minunat, vroiau o familie numeroasă.

Ea scutură din cap.

- Totul este perfect, dragostea mea, murmură ea.

Trecutul rămăsese acum departe de ei, se iubeau suficient ca să treacă peste obstacolele care li s-ar fi ivit în cale.

împreună şi uniţi pentru totdeauna.

Sfârşit